

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIRIK KALP SENDROMU ★ Ayşe B. Kaban

KIRIK KALP SENDROMU

AYŞE B. KABAN

ayizi kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KIRIK KALP SENDROMU

AYŞE BAŞAK KABAN

1972 yılında İzmir'in Bergama ilçesinde doğdu. Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi'ni bitirdikten sonra 2002 krizine kadar çeşitli gazete ve televizyonlarda çalıştı. Uğur Mumcu Araştırmacı Gazetecilik Vakfı'nda Mehmet Eroğlu'dan yazma eğitimi aldı ancak 2009 yılına kadar edebiyatın sadece okur kısmında rol aldı. Bir süredir düzensiz bir düzen içerisinde yazmaya çabalıyor. 2009 yılında Özgür Pencere Edebiyat Derneği tarafından düzenlenen 'Kadın Öyküleri' yarışmasında 'Gergef' adlı öyküsü ile üçüncülük, 2011 yılında, Şalom gazetesi tarafından düzenlenen Gila Kohen Öykü Yarışması'nda 'Kırmızı Pabuçlar' adlı öyküsü ile ikincilik, 2012 yılında Ümit Kaftancıoğlu Öykü Ödülleri'nde ise 'Garnik ile Şaşık' adlı öyküsü ile birincilik ödülleri ald. Öyküleri, *Varlık*, *Koridor*, *Lacivert* gibi edebiyat dergilerinde yayımlandı. *Kent Yaşam* haber sitesinin yazarlarından. İlk öykü kitabı "Ben, Kendim ve Bergen" Ayizi Yayınları tarafından Kasım 2012'de yayımlandı. Yaşam hakları savunucusu, eylemci, evli, bir köpekli ve çok kedilidir.

Ayizi Yayınları 25
Edebiyat Dizisi 10

Kırık Kalp Sendromu
Ayşe Başak Kaban
1. Baskı, Nisan 2014, Ankara
ISBN: 978-605-85967-4-0

Yayına Hazırlayan
Can Canköçak

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni
Tennur Baş

Baskı ve Cilt:
Sena Ofset
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 90.212.613 03 21
Sertifika No: 12064

AYIZI YAYINLARI

A: Atatürk Bulvarı No: 223/12 06680 Kavaklıdere/Ankara Türkiye
T: +90.312.467 16 18 F: +90.312.467 16 19
W: www.ayizi.com.tr E: bilgi@ayizi.com.tr

KIRIK KALP SENDROMU

Ayşe Başak Kaban

*Her daim yanımda olan Burcu ve Çiğdem'e,
"İşi gücü bırak; git yaz," diyen Cihan'a...*

Hıdrellezdi. Tatlı serin bir hava vardı. Mayıs, doğayı yenden doğuruyordu.

İzmir, mayısın beşini altısına bağlayan gece yılın en özel anlarına şahitlik eder. Şehrin dört bir tarafında yakılan küçük ateşlerin etrafında söyleşen, şarkılara eşlik eden çocuklar, gençler ve yaşlılar dileklerini tutup kutsal ateşin üzerinden en az üç kere atarlar.

Sokaklara akın eden onlarca insan, ara sokaklardan daha geniş sokaklara, oradan caddelere, meydanlara, meydanlardan evlerin salonlarına fütursuzca giren, ortalıkta cırılçıplak dolanan baharın edepsiz güzelliği eşliğinde; göğe yükselen tef, darbuka ve keman seslerinin neşeli insan konuşmalarına, kahkahalara, ortalık yere savruluveren açık saçık espirilere, martıların pervasız seslenişlerine karıştığı, bakışların kesiştiği, aşkın uç vermeye başladığı kısacası baharın çığlık çığlığa geldiğini müjdeleyen kendine has sesi ve kokusu eşliğinde bir çeşit tatlı sarhoşluk içinde olur.

Kocam o akşam, bana organzeden, kırık beyaz renkte kurdeleyle süslenmiş, kırmızı bir kutunun içinde, üç taşlı şahane bir kolye hediye etmişti. Kolyeyi gördüğümde, gözle-

rim yerinden fırlamıştı. Kalbimin, dudaklarımın arasından kaçıp gitmesine engel olabilmek için ellerimle ağzımı kapamıştım.

O an adeta romantik bir film karesi gibiydi. Geçmişe ait onlarca anı içerisinde en net hatırladığım fotoğraflardan biri. Sanki evrende donup kalan bir an. Pencerenin önünde duruyorduk. Üzerimde beyaz bir elbise vardı; saçlarımı ensemden toplamış, hafif topuklu kırmızı pabuçlar giymiştim. Onun üzerinde ise lacivert bir gömlek... açık mavi, üzerinde belli belirsiz kırmızı ince çizgiler olan kravatını hafif gevşetmiş, avuçlarını dua eder gibi birleştirmişti, gülümsediğinde hafifçe kısılan gözleriyle benim heyecanımı izliyordu. İçeriye lambaderin ışığı aydınlatıyor, yüzümüzde gölgeler oluştuyordu. Aklımda kalan ânın görüntüye dökülmüş hali buydu.

Beklediğim bir hediye değildi. Sekiz yıllık geçmişimizde -hakkını yememek gerek- zarif sürprizler yapmışlığı vardı ama o dönemde yaşadığımız gerginlikler arasında böylesine bir hediyeyi hiç aklıma getirmemiştim. Kaldı ki, kolyenin göz alıcı parlaklıkla ışıldayan elmasları, özel bir tasarım olduğunu gösteren markası bir yana, beni gerçek anlamda hayrete düşüren, baştan aşağıya neredeyse bir orgazm kadar heyecanlandırıp titreten, ona yeni baştan âşık olmamı sağlayacak, yaptığı her şeyi -çektirdiği her türlü manevi eziyeti- bir anda halının altına süpürmeme neden olan, kısaca beni yeniden ona (yeni bir hataya) sürükleyen şey ise minicik bir kâğıt parçasıydı. Uçuk pembe renkli sade bir kartta yazılmış bir not... “Tıpkı bu kolyenin anlatmak istediği gibi; dün, bugün ve gelecek... Hep sen vardın. Bir başkası gerçek anlamda hiç olmadı.”

O gün bizim yedinci evlilik yıldönümümüzdü. Bir kutlama yapacağımız dahi tahminlerimin içerisinde yer almıyordu. Hele ki yeni bir başlangıç yapabileceğimizi (daha

kötüsü buna inanacağımı) ilk flört ettiğimiz zamanlardaki kadar görkemli bir gece geçireceğimizi ve bunun aslında sonun başlangıcı olacağını ise... Bilemezdim, bilmiyorduk.

Geceyi çok sevdiğim yerlerden birinde, evlendiğimiz otelde geçirdik. Aynı terasta yemek yedik, aynı şarabı içtik, yine Leonard Cohen eşliğinde dans ettik, eskisi gibi birbirimizin gözlerinin içine uzun uzun bakabildik, yedi yıl öncesini gülümseyerek anımsadık, uzun zamandır beraber gülmediğimize şaşırdık.

İzmir Körfezi'ne tamamen hâkim teras katında, ayların en güzeli olan mayısta, bir hıdrellez gecesi evlenmiştik. Bohem, şifon ve ipekten oluşan, uçuş uçuş bir gelinlik giymiştim. Duvak yerine saçlarıma kondurduğum mavi, lila renkli ortancalardan oluşan çiçek tacımla tam hayal ettiğim gibi bahara yaraşan bir gelin olmuştum. Nikâh öncesinde içtiğim bir kadeh beyaz şarabın da etkisi ile hafif, tatlı bir sarhoşluk halindeydim. O gece bana bunun sebebini sorsaydın, "Mutluluk sarhoşluğu!" derdim... Mutluluktan adeta gözlerim kamaşmıştı; tüm dünyaya sahip olabilecek kadar güçlü, tüm dünya nimetleri ayaklarımdan altına serilmiş gibi şımarık ve umursamazdım. Yaşayacaklarımdan habersiz, beni bekleyen felakete doğru tam sürat yelken açmış olduğumun ise elbette farkında değildim.

Hayat tam da böyle bir şey değil mi?

Çok uzun zaman boyunca kovaladığımız, hayal etmekten hiç yorulmadığımız, çoğu zaman tanrı ile konuşmalarımızda ısrarcı ve arsız bir çocuk gibi "Söz, bu dileğim yerine gelsin, senin istediğin gibi bir insan olacağım, asla kötülük yapmayacağım," diye yeminler ettiğimiz, uğruna olur olmaz adaklar adadığımız, yıldız kayarken arkasında bıraktığı ize bakarak, "... olsun, lütfen!" diyerek, elimiz kalbimizde, gözümüz gökte mırıldandığımız, o çok ama çok istediğimiz, uğruna

yanıp kavrulduğumuz, gerçekleştiğinde ise dünyanın çok daha güzel, çok daha anlamlı ve bizi ömrümüzün sonuna kadar mutlu kılacağına dair bir inanca sahip olduğumuz o şey (her ne ise işte) ete kemiğe büründüğünde hissettiğimiz eşsiz mutluluğun bizi bir felakete sürükleyebileceğini bir an olsun dahi düşünmeyiz, düşünemeyiz.

O kahreden an geldiğinde, “Keşke olmasaydı. Keşke!” demenin bir anlamı olmaz. Sonrasını hiç düşünmeden hedefe kilitlendiğimiz için, kayıtsız şartsız mutlu olacağımıza olan saf inancımız (bize kocaman at gözlükleri taktığından mıdır, bilinmez) bizi karşılayan, sarmalayan o acayip pişmanlık için çok ama çok geç olduğunu, asla geriye dönemeyeceğimizi, yıllarca bomboş bir olmazın içinde dönüp durduğumuzu ve aslında bambaşka, büyük olasılıkla da bizi çok daha fazla tatmin edecek bir hayatı ardımızda bıraktığımızı ümitsiz bir şekilde fark ettiğimiz an, yıkıldığımız andır!

Elbette o malum kavşağa geldiğimizde, seçtiğimiz yolun bize sonsuz mutluluğu sunacak, huzur içerisinde yaşamamızı sağlayacak yol olmadığını bilemeyiz, tıpkı seçmediğimiz yolun bir felakete, umutsuzluğa ve mutsuzluğa neden olabileceğini bilemeyeceğimiz gibi. Yaşadıklarımın öğrendiğim bir şey varsa, o da asla ve asla bir dilek tutmamak, çok istediğin halde gerçekleşmeyen bir şeyin olması için inatlaşmamak. Evet, belki de kader denilen neredeyse kederle bütünleşmiş olguya kendini teslim etmek. Dediğim gibi ben, tüm yaşadıklarımın ardından bunu anladım. Yıllar sonra ezilmiş, ağır bedeller ödemiş, bedeni yorgun, ruhu hırpalanmış, aşka olan inancı körelmiş, evliliğe lanet okuyan bir kadın olarak çıktım o gecedem.

Yıllar önce o gece, mutluluk imzasını attıktan hemen sonra, kocamın sol elimin parmağına geçirdiği zarif, parlak yüzüğü görüp, parmağımın ucundan geçişini izledim. Son-

rasında ise elimi kendimden uzaklaştırıp, yıldızları kıskandıracak kadar ışıltılı taşlara bakıp, bizi izleyen neşeli kalabalığa doğru göstererek, diğer elimle sımsıkı tuttuğum 'aile cüzdanı'nı salladıktan sonra hissettiğim şey kesinlikle mutluluktu evet. Ama itiraf etmem gerek, düşündüğüm şeylerin mutlu olmak ile uzaktan yakından alakası yoktu. Yanımda oturan adamın artık sadece ve sadece bana ait olduğu, tanıştığımız andan itibaren onca rakiple yaptığım göğüs göğse savaştan çıkan tek galibin ben olduğum ve o gece evleneceğimizi bir şekilde duyan, duyması sağlanan eski sevgililerin tam da o anda neler düşündüğü, hasetlerinden çatlayıp çatlamaıdıydı; tam olarak heyecan içerisinde bunları düşünmüştüm. Çirkin bir şekilde zafer sarhoşuydum.

Bugün bizim onuncu evlilik yıldönümümüz, yazmaya bugün başladım. Daha önce de belirttiğim gibi yaşadıklarımı, yaşattıklarımı anlatacak birine ihtiyacım var. Beni anlayan, onaylayan değil mesele. Mesele (bencil bir şekilde) kendimle olan iç hesaplaşmamda bir tanık bulundurmak; böylece içimde artık kokuşmaya başlayan, tüm ruhumdan bedenime yayılan o ağır ve adı konulmamış hissin bir parça da olsa azalacağına dair inancım.

Yedinci evlilik yıldönümümüzün üzerinden üç yıl geçti. Üç yıl önce bugün, tam da sana yazmaya koyulduğum bu dakikalarda ben bambaşka bir kadındım, dolayısıyla hayat da bambaşka duruyordu önümde. Taptaze bir başlangıca adım attığını, evliliğin çetrefilli yollarından birini daha başarı ile geçtiğini düşünen zavallı ben, o çok mutlu, çok müstesna gecenin üzerinden sadece iki yüz yirmi gün sonra tam da kocamın kolyeyi hediye ettiği pencerenin önünde durmuş Karşıyaka'dan karşı kıyıya bakıyordum. Kocam oralar da bir yerlerdeydi, karşı sahilde pırıltılı ışıklar saçan, gecenin sabaha, sabahın geceye sürgün edildiğı, İzmir'in haylaz oğlu

Alsancak'ın koynunda. Beni uğruna feda ettiği taze, genç ve müstakbel eş adayı sevgilisinin koynundaydı.

&

Sen hiç âşık oldun mu? Hiç aldatıldın mı, ihanetin nasıl yok edici bir duygu olduğunu bilir misin? Aşka dair ne çok kelam edilir değıl mi? Şairler, yazarlar onunla beslenir, efsaneler ve masalların can damarıdır aşk. Herkesin bir başka tanımı vardır aşk üzerine; her kitap, her şarkı, her aforizma bambaşka anlatır aşkı. Bunca farklı, bunca yakın ve uzak tanımı olan bir şey daha yok bu dünyada, belki de aşka bu kadar tutkun olmamız gerçekten ne olduğunu hiç anlayamayacak olmamızdan kaynaklanıyor. Bir sanrı. Bir hastalık. Bilim insanları tam da bu şekilde anlatıyor; aşkın ve obsesif k'ompulsif bozukluğun kimyasal profillerinin benzerlik gösterdiğinden dem vuruyor; yani 'Aşk ile akıl hastalığını birbirinden ayırmak zordur. Aşktan uzak durun,' diyor.

Kanser söz konusu olduğunda her daim uyarılarına dik-ka't kesildiğimiz bu insanların aşk ile ilgili uyarılarını kulak arkası etmemizin nedeni nedir sence? Dünyanın dört bir tarafında her renkten, her dilden, her ölçüden, her inançtan milyarlarca insanın aşka kayıtsız kalamamasının, aşk uğruna başta kendisi olmak üzere pek çok şeyi feda etmesinin, gözünün dönmesinin, mantığının hiç çalışmamasının nedeni nedir?

Bir zamanlar 'Kayıp Erkekler Atlası' adında bir kitapta okumuştum. Oldukça mistik bir karakter, tıpkı benim gibi aldatılan, aldatılmak sureti ile yok edildiğini düşünen yine ben yaşlardaki (otuzlarının başında) Begüm'e şöyle söylüyordu: "Aşka duyulan akıl almaz tutkunun nedeni günün birinde biteceğini bilmektir..."

O zamanı iyi hatırlıyorum. Henüz yeni evli sayılırdık, Kozbeyli'deki evin verandasında hasır şezlonga yayılmış, çimenlerin, çam ağaçlarının kokusunu içime çekerek bir yandan okuyor, diğer taraftan blushımı yudumluyordum. Okurken o cümlelerin üzerinden birkaç kez geçtiğimi, bir süre .mavi beyaz gökyüzüne bakıp düşündüğümü ve niha-yetinde bunun kötü bir tanım olduğuna karar verdiğimi ve hatta bunu akşam yemeğinde Semih'e sormaya karar verdi-ğimi de...

Yemekte, kelimesi kelimesine ezberime kazıdığım cümle-yi Semih'e nakledip, ne düşündüğünü sordum. Semih, iki kere tekrar ettirdikten sonra hazmetmek istermiş gibi rakı-sından bir yudum almış, damağında ezdiği arnavut ciğerini yuttuktan sonra ise, "Doğru olabilir İris, üzerinde düşün-mek gerek," demişti. Bu cevaba çok bozulmuş, bozulmanın ötesinde sinirlenmiştim. Ondaki sabırsızlıkla beklediğim ce-vap şöyle bir şeydi: "Aşkım, bunun kadar saçma bir cümle duymadım. Gerçek aşk hiç bitmez."

Üç yıl önce bu gece, sanki Karşıyaka'dan Alsancak'ı ve hatta o an her neredeyse Semih'i ve sevgilisini görebilecek-mişim gibi burnumu yapııştırıp baktığım pencerenin camına avcumun içiyle vurarak, "Allah senin belanı versin Semih, gün yüzü görme sen..." diye söylenerek elimde olmadan gözyaşlarımı akıtıyordum.

İzmir, denizin kollarında uslu bir çocuk gibi sakin ve hu-zurlu salınıyor olsa da içimde kopan fırtınaların biri bitip diğeri başlıyor, ardı arkası kesilmeyen kasırgalar tüm hücre-lerimde kol geziyordu.

Öfke hiç bitmiyor, aşk olduğu sürece terk edilenin iz-düşümüdür öfke. Cama yansıyan yüzümü görebiliyordum, kaşlarım çatık, üzerlerinde derin çizgiler. Burun kanatlarım genişlemiş (ağzım sımsıkı kapalı olduğundan burnumdan

soluyorum). Yanaklarım kızarmış (yakışıyor bana kızarmış yanak). O gece kendimi, “Bir şekilde bunun da üstesinden geleceksin kızım,” diyerek teselli ediyorum.

Kendi kendimle konuşmak o aralar en çok yaptığım şey. İyi geliyor bana. Birilerine anlatsam, başkalarının karşısında bu kadar ketum olmaya çalışmasam, koy versem kendimi, ağlasam, anlatsam, ağlasam.

Ama hayır... Yapamam!

“Başkaları ne der?” diye düşünmek zorundayım; zorunda değilim elbette ama bunu yapmaktan, bu engeli kendi önüne koymaktan mustaribim. Tüm hayatım bu şekilde geçti. Ne çocukken, ne genç kızken, ne de şimdi... Sanki hiç problemi olmayan sadece basit gelgitler yaşayan bir insanmışım gibi görünmeye çalıştım. Ne annemle olan sorunlarımı, ne hayata dair endişelerimi, korkularımı, ne de evliliğimin sancılarını dökemedim ortalığa. Anlatmamak, yok saymak, ortaya dökmemek bunlar benim kalkanım; insanı en çok kendi çizdiği sınırlar yaralar. Anlatırsam ardımdan konuşmalarından, bana acımalarından, ezilmiş, ufalmış, sorunlu bir zavallı olarak görmelerinden kaçıyorum. Kaçtıkça karabasanıma sarılıyorum.

Semih’in beni ilk aldatmasını anlattığımda Güldenay, kesin ve sert bir dille bu ilişkiyi kafamın içerisinde yeniden değerlendirmem gerektiğini söylemişti. Çenesini yukarıya kaldırıp, elini bileğinden oynata oynata, “Klişe deyimdir ama bilirsin işte, bir kez aldatan hep aldatır İris; affedersen, ileride kendinden nefret edeceksin. Şimdi süt kuzusu gibi peşine düşmüş olan bu adam yeniden bir kurda dönüşecek, tüm maneviyatını tüketecek.”

Bu ilişkiyi daha evlenmeden tam da Güldenay’ın işaret ettiği, hatamın altını kalın kalın çizdiği zaman bitirmeliydim belki... Ama o zamanlar Semih’e duyduğum aşkın pençesin-

de tükenmiş durumdaydım, çok güçsüzdüm. Semih'in başka bir kadınla sevişmesi, kaçamakları elbette çok kırııcıydı ancak onu terk etmek benim için vurgun yemekten farksız olacaktı. Yenilgiyi, bir başkası için terk edilmeyi, benim yerime bir başka kadının tercih edilmesini hiçbir zaman hazmedemedim açıkçası. Yaptığı her şeyi affetmeye, yapabileceklerini ise göğüslemeye hazırdım; yeter ki benimle olsun, benim olsun.

Şimdi sen benim ne kadar gurursuz bir kadın olduğumu düşünebilirsin veya yerimde olsan asla benim yaptıklarımı yapmayacağını da söylemiş olabilirsin; "Neden?" diye sorduğunu iştir gibiyim: Aşk geldiğinde gurur sürgüne yollanıyor ve bu senin için de yeterli bir cevaptır umarım.

&

O akşam uzun bir süre o pencerenin önünde durdum. Karanlık bir gölge gibi baktım karşı sahile. Semih'le olan geçmişimizi, sevişmelerimizi, kavgalarımızı ama en çok onun ihanetlerini tekrar tekrar başa sararak canlandırdım. Her seferinde acımasızca öfkeyi kattım ruhuma ve beynime, her canlandırışın ardından biraz daha, biraz daha.

Semih gülümsüyordu sanki pencerenin ötesinde. Alay eder gibi, çektiğim acıdan, duyduğum öfkeden haz alır gibi. Orada o kadar canlı ve o kadar gerçek duruyordu ki...

"Beni hiç sevmedin mi?" diye sordum sanrıya.

Ses çıkarmadı.

"Bana hiç acımadın mı Semih? Neden yaptın tüm bunları, neden?"

Sessizlik hüküm sürdü.

Pencereyi açıp suratına şamarı basmak, etlerini koparana kadar ısırarak, gücümün yettiğince yumruklamak, tekme-

lemek, yüzüne tükürmek istedim. Elim sert bir hareketle kulpa gitti, hafif aralandı pencere, dışarıdan iyot kokusu ile beraber tatlı bir serinlik okşadı yüzümü.

“Sakin yapma,” der gibiydi. Yapmadım.

Ürküntüyle adeta kendimden çekinerek aynı sertlikle kapadım, perdeleri çektim. Topuklarımın üzerine vura vura mutfağa yöneldim. Koridorda ilerlerken Semih’e saydırıyordum; dişlerimin arasından çıkıyordu sesim, ellerim sımsıkı olmuştu, “Taze am düşkünü pezevenk!”

Mutfağı es geçerek yatak odasının kapısında durdum bir süre, öylesine bakıyordum. Giyim odasının kapakları açık, Semih gittiğinden beri boş kalan kısımlar hâlâ aynı. Yarı yarıya boş...

Bir kadın kadar giyimine düşküncü Semih. Gömlelerinin, pantolonlarının sayısını kendisi bile bilmezdi. Her ayakkabısına uygun bir kemeri vardı. Saatleri ayrı bir âlem, onlar için özel çekmece yaptırmıştı. Her sabah jilet gibi ütülü pantolonlarından hangisini, hangi gömleği ile giyeceğini bunu hangi ayakkabı ile kombin edeceğini düşünmek için yarım saat erken kalkmayı göze alırdı.

Oraya öyle bakıp, yeniden mutfağa döndüm. Misafir odasının kapısı uzun süredir kapalı, önünden geçerken aklıma geldikçe bir tekme savurmaktan kendimi alamıyorum. Semih’i son olarak sevgilisi ile bu odada yakalamıştım. Sonrasında pişkince,

“Yatak odasında bizim yatağımızda sevişmedim ama...” demişti.

Ne tuhaf bir gündü.

Muhteşem evlilik yıldönümümüzün üzerinden yaklaşık yedi ay geçmiş, o gece boynuma taktığı kolyeyi hiç çıkarmamıştım. Ne giyersem giyeyim, nereye gidersem gideyim kolyeyi bir tasma gibi boynumda taşıyordum. Benim için çok

daha kıymetli olan notu ise şirin bir çerçeveye koyup, mak-yaj masamın üzerine yerleştirmiştim. Her sabah, her akşam onunla göz göze gelmek, Semih'in el yazısından dökülen o satırları okumak, beni zaman zaman sinsi bir şekilde kafasını çıkarıp, kulaklarıma tıslayan, kalbimi boğmaya çalışan şüpheyeye karşı dirençli kılıyordu.

Üniversiteden mezun olduktan sonra geleneksel hale getirdiğimiz kış ve yaz aylarında birer kez olmak üzere İstanbul'da buluştuğumuz fakülte arkadaşlarımla toplanma zamanı gelmişti. Semih, büyük bir otel işi almış, firmanın bir ayağı olan İstanbul ile paslaşarak çalışıyordu. Benim fakülte buluşmamın gerçekleşeceği tarihten birkaç gün önce, o da İstanbul'da olacaktı.

"Birlikte gidelim; alışveriş yapar, gezer, İstanbul'un tadını çıkarırsın."

Buna bir itirazım olamazdı, keyifle yola koyulduk.

Semih, gündüzleri toplantılara katılıyordu, akşamları da uzun süredir görmediğimiz dostlarımızla bir araya geliyorduk. Üç gün böyle geçti. Arkadaşlarımla buluşacağım akşamın sabahı, Semih'i İzmir'e uğurladım. Evde çizim masasının başına oturması, son belirlenen değişiklikleri kâğıda dökmesi gerekiyordu. Bir an için o sinsi şüphe yüreğimi yalayıp geçti.

"Kalsaydın hafta sonu burada, pazartesi başlardın..."

"Yok, olmaz aşkım, gideyim ben. Önümüzdeki haftaya kadar bitirmem gereken şeyler var, biliyorsun bu iş aksatmaya gelmez."

"Peki o zaman... Ama ben pazartesinden önce gelemem biliyorsun."

"Nedenmiş o?"

"Süreyya ile Kıvanç geliyor bu sefer, tutturdular illa ki 'Pazar gününü beraber geçirelim,' diye, kıramadım."

“Ooooo...” dedi Semih, kollarını açarak, “Olmaz ama... Güzel karımı, özlerim,” diyerek sımsıcak sarıldı.

Aldatan, aldatmaya meyilli olan erkeklerin en büyük yanılgısı karşılarındaki kadını fazlası ile hafife almalarıdır. Kurdukları düzende, kafalarında oluşturdukları projede atladıkları, atlamaya mahkûm oldukları bir şey vardır: Kadın içgüdü!

Kadınlar ihanetin kokusunu günler öncesinden alır; kimi umursamaz önceleri. Benim gibi yaralı ama yaralarından tecrübe edinmiş olanlar ise bir bağımlı gibi kokunun peşine düşer, başlarına gelecek olanın canlarını çok yakacağını bile bile, mazoşist bir zevkle üzerine gider. Ben aynen bunu yaptım! Hayır... Elimde bir kanıt yoktu ama bir his işte... Şeytanın kulağa fısıldaması, paranoyakça bir düşünce ama güçlü, çok güçlü. Rahatsız edici.

Semih otelden ayrılır ayrılmaz, akşam uçuşlarını taradım. Uçak bulamasaydım araba kiralayacak, gece bir şekilde evde olacaktım. 23.45 uçağında yer buldum; kızlarla buluşamayacaktım ve bu hiç umurumda değildi. Sadece bir yalan uydurmak zorundaydım; kocamın aldatma ihtimaline karşılık onu basmak için peşine düştüğümü söylesem, bütün gecenin konusu Semih ve ben olacaktık. Böylesine dedikodu malzemesi olmak neredeyse Semih’in ihaneti ile eşdeğerdi o zamanlar benim için; bunu göze alamaz, arkamdan konuşmalarına izin veremezdim.

O gittikten sonraki ilk yarım saat içinde, onlarca plan kuruldu, bozuldu, yerine yenilerini inşa edildi. İkinci saatin sonunda her şey tamamdı. Kızları aradım, büyükanneimin rahatsızlandığını, önemli bir şeyi olmadığını ancak İzmir’e dönmek zorunda olduğumu söyledim. Korkulacak bir durum yoktu ortada ama çok yaşlıydı, ne olur ne olmazdı. Bir dahakine söz, mutlaka beraber olacaktık, sağlık olsun da...

Akşama doğru otele fazladan iki gece parası ödeyerek hesabı kapadım. Şimdi valizlerimi alıp gidiyorum ama bu akşam ve yarın akşam için oda bana aitti, geri dönebilirdim.

“Arayan olursa dışarıya çıktığımı söyleyin lütfen...”

Resepsiyon görevlisi bana biraz manidar mı baktı? Kocamın peşinden gittiğimi anlamış olabilir mi? Yok canım... En kötü, “Kocası kapıdan bu bacadan çıktı. Kesin herifi boynuzluyor, şimdi de tezgâhı kuruyor,” diye düşünmüştür. Genç adamın böyle düşünme ihtimali de canımı sıktı. Kocasını aldatacak bir kadın değilim ben.

Havaalanına gitmek için tam taksiye binmek üzereyken aklıma geldi. Şoför valizleri bagaja yerleştiriyordu, biraz beklemesini rica ettim. Adam bir sigara yakıp, arabaya yaslandı, beklemeye koyuldu.

Kafasında kasket, üzerinde deri yelek, sivri burunlu rugan ayakkabıları, elinde arada bir bilek hareketiyle salladığı tespihi ile Yeşilçam filmlerinden fırlamış gibiydi. Taksiden birkaç adım uzaklaşıp telefonu çıkardım. Semih'i aradım.

Bana oldukça uzun gelen dört çalış sonrası açtı telefonu, yapmamam gerektiğini bildiğim halde neden geç açtığını sordum.

Salonda kalmışmış telefon, çalışma odasından anca duyup yetişmişmiş, üzerine bir ağırlık çökmüşmüş, acaba uyuşaymıymış, işleri de pek çokmuş ama...

“Uyu aşkım, saatini kur yat. Sabah erken kalkar çalışır-sın,” diyorum olabildiğince anaç bir sesle.

İyi bir fikir olduğunu söylüyor. Beni soruyor ardından, ne yapıyorum, keyfim yerinde mi diye.

“Trafik sıkıştıktı, şimdi giriyorum içeriye. Kalabalık olur içerisi, ararsan duyamam diye bir arayayım dedim.”

İyi yapmışım. Bana iyi eğlencelermiş. Kapatacakmış telefonu toptan. Uyusunmuş biraz. Merak edecek bir şey yokmuş.

“Hadi canım, sana iyi uykular, bana iyi eğlenceler o zaman.”

Kızlara selammış, keyfini çıkaraymışım...

Taksiye biniyorum sonunda. Adam tespihi sağ bileğine geçiriyor, arada bir vites değiştirdikten sonra sallayıp yerine yerleştiriyor, kırmızı ışıktaki beklerken sürekli sallıyor. İlginçtir fonda müzik yok, üstelik laf olsun diye sorular soran, bir şekilde muhabbet etmek için fırsat kollayan biri de değil.

“Tam olarak ne yaptığını sanıyorsun İris?”

Burnum neredeyse cama yapışmış, anlamadan bakan gözlerle önümden geçen görüntüleri izliyorum. Işıklı tabelalar, sık vitrinler, kafelerde bahçe sobalarının dibinde içen, yemek yiyen kadınlar, erkekler.

“Önümde tek bir seçenek var,” diye cevap veriyorum kendi sesime; sessiz, derinden ve kırılgan bir şekilde.

“İçgüdü dediğim o hiç bitmeyen, hep ötelediğim, görmezden, duymazdan geldiğim kuşku sona erecek. Şüphesiz kuşkuyu gidermenin tek yolu gerçeği bilmekten geçer.”

“Gerçeği öğrenmek seni rahatlatacak mı peki?”

“Kesinlikle evet. Eğer bu dürtünün peşinden bu akşam gitmezsem, o acaba sorusu beynimi karıncalandırmaya, beni ben olmaktan çıkarmaya devam edecek.”

“Ya kuşkun doğru çıkarsa? O zaman ne yapacaksın İris, bu seni daha da mutsuz etmeyecek mi?”

...

“Cevap versene, neden gidiyorsun Semih’in peşinden? Kuşku gibi hastalıklı, içgüdü gibi temelsiz şeyler atıyorsun ortaya. Elinde kanıt yok. Tamam, Semih daha önce canını çok yaktı. Ama son zamanlarda seni rahatsız edecek tek bir hareketi, olumsuz tavrı yok.”

“Kafamın içinde net olarak görebiliyorum sonuçları. Birincisi, şüphenin doğrulanması. Bu, Semih’in beni aldattığı

anlamına gelecek ama sonrası için ne yapacağıma, nasıl bir tavır takınacağıma, onu terk edip etmeyeceğime dair en küçük bir fikrim yok.”

“Onu kaybetmeye hazır mısınız? Hayatından çıkarmaya, bir daha yüzünü görmemeye, sesini duymamaya yemin edebilir misin? Ya şüphelerin gerçek değilse, Semih doğru söylüyorsa... Kızmayacak mı sana, ona güvenmediğin için kırılmayacak mı? Her iki durumda da kaybedecek olan sensin, haberin olsun...”

“Bunları düşünmek dahi istemiyorum çok iyi biliyorum ki, kocamı hayatımdan çıkarmak en son isteyeceğim şeylerden biri!”

“O zaman neden gidiyorsun geri zekâlı?”

Dişlerimin arasından elimde olmadan çıkıyor sesim.

Dikiz aynasında şoförle göz göze geliyoruz. Sağ elimin parmaklarını diğeri ile sıkıyorum sımsıkı, dudaklarımı ısırıp kafamı önüme eğiyorum.

Çaresiz bir haldeyim. Semih’i öylesine çok seviyorum, hani neredeyse ölesiye.

Taksi, İstanbul’un olağan sıkışıklığı içerisinde kendisine izin verildiği ölçüde ilerlemeye çalışıyor tıpkı kafamın içinde gezinip duran, bir azalıp bir çoğalan ama asla tamamen yok olmayan düşünceler gibi. Sonunda onlarca düşünce, anı, his, plan arasından çok eski zamanlardan gelen bir tane-si netlik kazanıyor: Semih’e tutunuşumun asıl nedeni, ona olan bu hastalıklı tutkumun gerçek sebebi. Kerim.

Fakülteden mezun olduktan sonra daha diplomayı elime almadan iş aramaya başladım. Gazetecilik yapmaktansa televizyonculuğa yönelmek istemiştim. Oysa ülkenin önde gelen gazetelerinden birinde stajımı yapmış orada kısa bir süre de olsa beraber çalıştığım insanlara kendimi sevdirmeyi başarmıştım. Ancak ben televizyoncu olmak için çıldırıyordum. Gazetecilik idealistler içindi. Benim ise ne ulvi bir hayat görüşüm ne de gazeteci olabilmek için gerekli sağlam bir altyapım vardı. Muhabirlik dünyanın en ağır işlerinden biriydi; belirsiz mesai saatleri, yaz kış sokaklarda koşturma, üç kuruşa çalışma... Üstelik tüm bu koşturmanın içerisinde ne adını bilen olurdu, ne takdir eden.

Doksanlı yılların ortasını geçmiş, milenyuma doğru hızla ilerliyorduk. Bir zamanlar tekel olan radyo ve televizyon, girişimci patronlar için yeni bir yatırım aracı olarak görülüyor, ülkenin dört bir yanında yerel, bölgesel, ulusal kanallar birbirini ardına açılmaya başlıyordu.

Televizyon dünyası sürekli parlayan, giderek eli güçlenen, vazgeçilmesi mümkün olmayan cazibesi ile beni kendimden geçiriyordu. Üstelik bir budala gibi kendimi ekranlara

yakıştırıyordum.

Televizyon binasına korkak, giderek ağırlaşan adımlarla girdim. Danışma görevlisi, Kerim Önder'in sekreterini arayarak randevum olduğuna dair teyidi aldıktan sonra içeriye kabul etti. Asansörle beşinci kata çıkana kadar kalbim küt küt atıyordu. Bu durum, bir tarafı camlı bölme ile ayrılmış uzun koridor boyunca devam etti. Kerim Önder'in sekreteri gözlüklü, tombul, kısa boylu bir kadındı; beni baştan aşağıya süzdü, dudaklarına hafif alaycı bir gülümse takındı ve soldaki kapıyı işaret etti.

Kerim Önder, daha sonra önündeki koltukta defalarca sevişeceğimiz deniz manzaralı geniş pencerenin önünde duruyordu. İçeriye girmemle beraber hızlı adımlarla yanıma geldi, sert bir şekilde elimi sıktı, "Hoş geldin," dedi ve oturmam için koltuğu işaret etti. Kerim'in mavi gözlerine daha ilk dakikada vurulmuştum.

Hemen ertesi gün Kerim'in 'yeni' asistanı olarak işe başladım. Benden önceki asistanı, kendi programını yapıp yönetmeye başlamıştı. Kerim Önder de bir süredir cıva gibi birilerini arıyordu. Kader işte, benim iş başvurumla onun asistan araması denk gelmişti.

Büyüleyici özellikleri olan erkeklerden biriydi Kerim. Kumral, düz saçları, her daim kirli sakalı, uzun boyu, düzgün elleri, sıkı poposu, yağsız düz karnı, bir erkek için kusura denilebilecek güzellikte burnu ile pek çok kadından tam puan alanlardandı.

Çok iyi giyinirdi, kendisine özgü bir tarzı vardı. Jeanlerinin üzerine giydiği, eteklerini içine sokmadan dışarıya bıraktığı gömlekleri mutlaka gözlerinin rengini ortaya çıkaran renklerden seçerdi. Blazer ceket giyer ve bunlar da gömlekleri ile uyumlu olurdu, kravatı ise mecbur kalmadıkça takmazdı.

Kanalın program müdürü olmasının yanı sıra, bol reytingli kendi programının da hem yapımcısı, hem sunucusuydu. Yaşı çok fazla olmasa da gazetecilikle başlayan ve sürekli yükselen başarı grafiği ile ülkenin önde gelen, sözü dinlenen kanaat önderlerinden biri olmuştu. İnsan kaynaklarını çok iyi biliyordu, müthiş bir yöneticiydi ve henüz yirmi üç yaşında olan benim gibi her konuda ama özellikle hayat konusunda çaylak olan biri için neredeyse bir ilah sayılabilirdi. Tek kusuru evli ve sevgilili olmasıydı.

Kısa sürede iş konusunda Kerim'in gözüne girdim. Yapmam gereken her şeyi fazlasıyla yapmam bir yana, yeni fikirler üretmem, insanlar üzerinde etkili olmam, hırsla ve azimle çalışmam çok hoşuna gidiyordu. Oysa benim en büyük derdim Kerim'le olabildiğince vakit geçirebilmekti ki, bunun için gerekirse haftanın yedi günü yirmi dört saat çalışabilirdim.

Kerim, benimle gurur duyduğunu, sonunda tam hayal ettiği gibi bir asistanı olduğu için mutlu olduğunu dile getiriyordu; bu beni mutlu etse de tatmin etmiyordu. Kerim'e tutulup kalmıştım; bana âşık olmasını, elimi tutmasını, kulağıma güzel şeyler söylemesini istiyor, edepsiz fanteziler kuruyordum. Kerim'e olan hayranlığım giderek içinden çıkılması hayli zor olana, bir kara sevdaya dönüşüyor, hastalıklı bir şekilde onu bir takıntı haline getiriyordum.

Tüm hayatım Kerim olmuştu. Sabah gözlerimi açar açmaz onu düşünmeye başlıyor, işyerine gelip onu görene kadar yatışmıyordum. Tüm gün göz hapsimdeydi. Kiminle konuştuğu, kiminle dışarıya çıktığı, canının sıkkın olup olmadığı... Ona ait her ne varsa kayıt altına alıyor, gün bitmesin, akşam olmasın, biz hep o televizyon kanalında kalalım istiyordum.

Kerim, tarafımdan tam anlamıyla takibe alınmıştı. Bir dedektif titizliği ile özel yaşamının tüm ayrıntılarını öğren-

miş, karısının dışında üç kadınla flört ettiğini tespit etmiş, sinirden, kıskançlıktan kudurmuştum. Başta karısı olmak üzere hayatında bir şekilde yeri olan tüm kadınlardan nefret ediyordum.

Kadınlardan biri haber merkezinde çalışan şöhretli muhabirlerden biriydi. Kerim'le yaşıt sayılırdı. Bıçkın, dediğim dedik, kestiğim kestik insanlardan. Kimseye eyvallahı yoktu, burnu düşse eğilip almazdı. Doğru düzgün kimseyle muhabbet etmez, kameramanları, montajcıları azarlarken sesi koridorda çın çın yükselirdi.

Bazı akşamlar mesai bitiminden sonra Kerim'in odasına gelirdi. Arkasından kapı kilitlenir, saatler sonra beraber sanki sadece sohbet etmişler havasında (yeni sevişip doyuma ulaşanların o tatlı gevşekliği üzerlerine yapışmış bir şekilde) şakalaşarak odadan çıkarlardı. Ben hiçbir işim olmamasına rağmen, kendime yeni işler çıkarır, laf olsun diye uğraşacak saçma sapan bir şeyler bulur, onların çıkmasını bekler, kadına bir iki laf sokmamak, ağız dalaşına girip, odanın ortasında saçını başını yolmamak için kendimi zor tutardım. Her ne olursa olsun, Kerim'in beni görmesini, bana bir iki çift laf etmesini beklerdim.

Kerim, diğerlerinden biri ile sadece haftanın bir günü görüşüyordu. Kadın, ünlü iş adamlarından birinin eşiydi, her cumartesi öğleden sonra buluşurlardı. Diğeri ise yurtdışında yaşıyordu; internet üzerinden yaptıkları görüşmeleri Kerim'in bilgisayarını kurcalarken görmüştüm. Kadın arada bir Türkiye'ye geliyor, Kerim'in sözde iş olan hafta sonu kaçamakları için şehir dışında otel rezervasyonlarını yapmak ise bana kalıyordu.

Karısı Leman ile tanışmamız ise bir cumartesi günü akşam saatlerine yakın bir vakitte oldu. Pazartesi yayımlanacak program içinde yer alacak görüntülerin montajına girecek-

tim. Ellerimde kasetler, metin dosyası ile kendi odamdan çıkarken, Kerim'in odasından içeri girerken gördüm onu.

"Pardon, Kerim Bey yerinde yok. Ben yardımcı olayım isterseniz?"

"Leman ben. Kerim'in eşiyim, nerede kendisi?"

Dar, beyaz bir pantolon giymişti. Üzerinde turkuaz rengi bol kesim bir bluz, ayaklarında babet... Benim gibi simsiyah saçları vardı, saçlarına inat şeffaf denilebilecek kadar beyaz tenliydi. Hayalimde canlandırdığımdan çok daha güzel, zarif bir kadındı. Doğuştan gelen bir asalete sahip olan insanlardan... Onu gördüğümde hayli afallamıştım. O zamana kadar kadının birtakım eksikleri nedeniyle kocası tarafından aldatıldığını düşünüp, Kerim gibi kusursuz bir erkeği taşıyamayan bir kadın olarak suçlamıştım. Oysa konuşmasından duruşuna, giyiminden fiziğine kadar her haliyle şahane bir kadın vardı karşımda ve benim onunla rekabet edebilmem neredeyse imkânsızdı.

"Aaaa," dedim vakit kazanıp, düşünmek için. O gün Kerim'in, Müge günüydü ve ancak montaj saatinin bitmesine doğru uğrardı kanala.

"Merhaba ben İris, Kerim Bey'in asistanı, sizinle..."

"Ah, evet İrisçiğim, nasılsın? Demek, telefonda konuştuğum cici kız sensin."

"Evet."

"Ben seni daha küçük sanmıştım. Telefonda sesin neçeyse bir lise öğrencisinin sesi gibi..."

Baştan aşağıya süzdü beni: Saçlarımı, kırpmalarımın altından panik içerisinde bakan yeşil gözlerimi, panik olunca kırıştırdığım burnumu, burnumu kırıştırdığım için istemsiz bir şekilde büzülen dudaklarımı ve bu nedenle daha çok belirginleşen gamzelerimi. Son zamanlarda sırf kocasının dikkatini çekebilmek için tereddütsüz bir zevkle giydiğim v

yakalı dar tişörtümü, tişörtümün yakasından görünen göğüs çatalımı, kalkık minik popomu ortaya çıkaran skinny jeanin daha çok göz önüne serdiği uzun bacaklarımı... Kısa ama derinlemesine bir bakış.

“Kerim nerede İrisçiğim, montajda mı?”

“Ah! Montajda bir sorun çıktı. Kerim Bey de bu aradan faydalanıp, yemeğe gitti.” Aklıma daha parlak bir fikir gelmemiştir.

Kadın, kaşlarını hafifçe yukarıya kaldırıp bana baktı.

“Bir şey içer misiniz? Gelir şimdi, dilerseniz bir arayayım ben...”

“Bir kahve söyle canım... Ben ararım onu şimdi,” dedi ve topuklarının üzerinde hızla dönerek odaya girdi.

Kadının kapıyı kapaması ile Kerim’in telefonunu çaldırmam bir oldu. Telefon çalmaya başladı; çaldı, çaldı. Sonunda açıldı:

“Ne var İris?”

“Aaa... Kerim Bey, eşiniz Leman Hanım geldi, sizi bekliyor.”

Derin bir sessizlik.

“Tamam geliyorum!”

“Şey...”

“Ne var İris!”

“Montajda bir sorun çıktığını, sizin de bundan istifade ederek yemeğe çıktığınızı söyledim.”

Yine sessizlik.

“Teşekkür ederim tatlım...”

Tatlım! Aman Allah’ım bana tatlım dedi!...

O akşam Kerim kanala, gerçekten yemekten geliyormuş gibi geldi; nasıl ve ne zaman becerdiğini bilemiyorum ama elinde yiyemediklerini paketlettirdiği bir poşet dahi vardı köpeği Bozok’a götürmek için. Bir süre odasında karısı ile

kaldı, sonra bizim yanımıza uğradı, montaj bitimine kadar sanki karısını bekletmekten keyif almışçasına ve sanki her montajda bulunurmuş gibi inatla oturdu.

Bu olaydan üç hafta sonra ünlü muhabir bir başka kanala transfer oldu; kadının başarısına en çok ben sevindim. Yaklaşık iki ay sonra ise patronun sponsor olduğu dolayısıyla canlı yayınlanacak bir organizasyon için kalabalık bir ekip olarak Çeşme'ye gitmek için hazırlanmaya başladık.

Çeşme'ye organizasyon tarihinden iki gün önce gittik, yayınların yapılacağı alanları gezdik, ilgililerle görüştük. Gittiğimiz günün akşamı tüm ekip hep beraber otelde keyifli bir yemek yedik. Sohbet çok fazla uzamadan yavaş yavaş dağılmalar başladı.

Birkaç kişi ünlü kulüplerden birine demir atıp gecenin tadını çıkaracaktı, bir kısmı Alaçatı'da eski bir gazetecinin sahibi olduğu bara davetliydi, birkaçı marinaya inip bira içeceklerini söyledi.

Pek çoğu bana "Gelmek ister misin?" diye sordu. Benim gözüm Kerim'deydi; yerinden kıpırdamaya niyeti yoktu, rakısını yudumlamaya devam ediyor, masadan ayrılanlara, iyi eğlenceler diliyordu. Ben ise nazik tekliflerine teşekkür ediyor, yorgun olduğumu söylüyordum, zaten kimse onlarla gitmem için ısrar da etmiyordu. En sonunda masada Kerim'le baş başa kaldık. İçimde anlayamadığım tuhaf bir huzursuzluk ve onu gölgede bırakan müthiş bir heyecan vardı.

Her şey çok hızlı gelişti. Kerim rakısını bitirdi, ardından bana hiç sormadan, ikimize birer bira siparişi verdi: Deniz huzurlu bir şekilde ayaklarımızın altında uyuyor, arada hafif bir rüzgâr esiyor, sağdan soldan insanların 'tatlı kâhkahaları' yükseliyor, tekneler uysal uysal salınıyordu.

Oradan buradan laflıyor, küçük çaplı dedikodular yapıyorduk. Sohbet pek keyifliydi ancak zaman hayli ilerlemiş,

garsonlar gözümüzün içine bakmaya başlamıştı. “Hadi,” dedi karanlıkta bile görebildiğim maviliklerle bakarak, “kahveleri yukarıda içelim.” Hiç itirazsız kalktım.

Asansörden inip, odaların bulunduğu koridorda ilerlemeye başlamıştık ki kolumdan tutup, hızla kendisine çekti, hiç şaşırmadım, direnmedim sanki her zaman olan, hep olan, olması gereken buymuşçasına öpüşmeye başladık. Beni kendisinden bir an olsun uzaklaştırmadan kapıyı açıp, belimden tutarak odasına sürükledi. Keyiften başım dönüyor, zevkten kuduruyordum. Bir türlü bırakmadığı dudaklarımı ısırıktan sonra, “Bunu ne zamandır hayal ediyorum, bilemezsin...” diye fısıldadı. Hiç cevap vermedim.

Sabah uyandığımda oda, buram buram seks kokuyordu. Hayatımda ilk defa otuzlu yaşlarında bir adamla sevişiyordum ve daha önce sevişmek dediğim her şeyin koca bir yalan olduğunu şaşkınlıkla fark ediyordum.

Sanki her gece sevişiyormuşçasına rahattık; o da ben de durumdan en küçük bir rahatsızlık duymamış, her şeyi olağan akışına bırakmıştık. Ben odama gidip üstümü değiştirdim, ardından birlikte kahvaltıya indik.

Ayaklarım yerden kesilmişti, dünyanın en mutlu kadınıydım. Sonunda hayallerim gerçek olmuştu, Kerim beni fark etmişti. Aylardır hayalini kurduğum adam, birkaç saat öncesine kadar benim içimde zevkten inliyor, hayatında gördüğü en şahane şey olduğumu, beni çok mutlu edeceğini fısıldıyordu.

Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum. Ruhumun neşesi ve ışıltısı tenime, saçlarıma, gözlerime yansıyor, aşkın kutsadığı her insanda görülen fiziksel değişimleri hızla geçiriyordum.

Başkalarının yanında sadece birbirimizin anladığı küçük dokunuşlar, bakışmalarla flörtleşiyor, masa altından küçük

dokunmalar ile başlayan geceler sabaha karışıyor, bedenim sevişme yorgunu olarak onun öpücükleri ile uyanıyordu.

Çeşme işi bittiğinde ailemi görmek için izin aldım. Zaten yaz dönemiydi, program tatile çıkmıştı ki bu sözde izin sadece ekibin üzerinde kuşku bırakmamak içindi. Kiralık bir araba ile otelden ayrılıp havaalanına gittim. Kerim'i bekledim. Birkaç saat sonra yanımdaydı. Karısına veya diğerlerine ne yalan söylediğini sormadım. Umurumda değildi. Kerim'le beraber tamamen doğaçlama tatil yapacağımız bir hafta yaşayacaktım.

Tatil dönüşünde ona deli gibi âşıktım; beynim, yüreğim, ruhum hatta ayak parmaklarımla. O ise otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve genç, diri bir bedeni heyecandan titretmenin, kendisine hayran hayran bakan bir çift gözün sarhoşluğu içindeydi. Ben Kerim'e âşıktım, Kerim ise benim ona olan aşkıma âşıktı.

Yaklaşık sekiz ay boyunca ilişkimiz başladığı şekilde devam etti. Karısı dışındaki diğer kadınlarla ilişkilerini bitirmişti. Sağlığım, acemiliğim, ona duyduğum koşulsuz sevgi çok hoşuna gidiyordu. Yaşlanmaya başladığını, eskisi kadar cazibesinin kalmadığını düşündüğü bir anda karşısına çıkmamdan mutluydu. Benimle yeniden yirmili yaşlarına döndüğünü söylüyor, dünyada karşısında hiçbir gücün duramayacağından bahsediyor, kendisini müthiş bir erkek olarak görüyor, üstelik bunları benimle paylaşmaktan büyük keyif alıyordu.

Ona kalsa kendisinin karşı konulmaz bir cazibesi vardı. Benim gibi, neredeyse istediği her erkeği baştan çıkarabilecek genç bir kadının dahi ona âşık olmasının başka türlü bir açıklaması olamazdı. Tüm bu söylemleri zaman zaman hoşuma gitse de, bana hâlâ aşkını itiraf etmemiş olması, 'Seni seviyorum,' bile dememesi sinirlerimi bozuyordu. Bunu ona söylediğimde beni tersliyor, çocuk olduğumu böyle saçma-

lıklar ile uğraşamayacağını, karısına bile söylemediklerini duymak için boşuna hayal kurmamamı tembihliyordu. Onun tüm bu olumsuz ve aşağılayıcı davranışlarına rağmen aşktan gözü tamamen körelmiş bir salak olduğum için üzerinde fazla durmuyor, bir gün karısından boşanacağını, benimle evleneceğini çünkü içten içe bana âşık olduğunu düşünüyordum. Mantığıma göre, gerek kariyerini gerek evliliğini tehlikeye atma pahasına neden benimle vakit geçirmek için onca çaba harcasındı ki?

Kerim'e tam anlamıyla ve istediğim gibi sahip olamamak bir yana, işyerinde arkamdan fısıldanan sözleri, üzerimde gezen kâh alaycı, kâh aşağılayıcı bakışları görmezden gelmeye çalışmak da giderek sinirlerimi bozuyordu.

Bir de Leman vardı... Kadın bir anda benimle samimi olmaya, olur olmaz Kerim'e ulaşamadığı bahanesi ile beni aramaya başlamıştı. Sanki evveliyatı olan bir arkadaşlığımız vardı; birkaç kez kahve içmeye hatta evinde yemeğe davet etti, her seferinde bir bahane bularak kibarca, "Bir başka sefere..." diyerek sıvıştım. Bunları Kerim'e anlattığımda ise, bu durumun abartılacak bir şey olmadığını söyledi ve

"Leman, defalarca çalışma arkadaşlarıma evde yemek vermiştir; bence kabul et, etmemen şüphelenmesine neden olur," dedi.

"Ben senin sadece çalışma arkadaşın değilim ama..." diye cevap verdim, dudağımı sarkıtarak.

"Sen benim küçük sevgilimsin değil mi?" Şımarık bir erkek çocuğu gibi bakıyordu.

Cevap vermeden surat asmaya devam ettim.

"Aaaa... Uzatma ama! Leman zaten dırdırlarıyla beni yeterince boğuyor. Allah'ını seviyorsan sen yapma!"

Az önce üzerimde şevkle gidip gelirken, kulağıma fısıldadığı güzel sözler gitmişti. Gözleri öfkeli pırıltılar saçıyordu.

Yataktan kalkmadan oturdum, çıplaklığımdan utanarak yarım yamalak çarşafa sarındım; sinirlerim bozulmuş, gözlerim dolmuştu ama yine de olayın üzerine gitmeye kararlıydım, artık beni veya karısını tercih etme zamanı gelmişti. Tüm bu kararlılığımaya rağmen sesim titreyerek çıktı:

“Karına tahammül edebileceğimi sanmıyorum!”

Hiç duraksamadan, umursamadan verdi cevabını:

“Ne istiyorsan onu yap İris. İnan bir kadın kaprisi daha çekecek gücüm yok. Aradığım bir parça huzur sadece! Onu sende bulduğumu düşünmüştüm. Yazık, çok yazık...” diye bağırdı ve duşaya girdi.

Leman ile Kerim’in evine mavi ortancalar ve Pink Martini’nin ‘Sympathique’ albümü ile gittim. Leman, samimi bir şekilde karşıladı. Düz, uzun bir elbise giymiş, saçlarını hafif topuz yaparak ensesinde toplamıştı. Son derece zarif taşları olan, epey ederi olduğu duruşlarından belli küpeleri ile kusursuz bir sadelik içindeydi. Ortancalara bayıldı, albümü ise hemen müzik setine yerleştirdi. Fonda, tüylerimi diken diken eden ‘Amado Mio’ çalmaya başladı.

Aslına uygun restore edilmiş, Leman’ın ailesinden kalan müstesna bir evde yaşıyorlardı. Leman’ın ince zevki gösterişten uzak bir şekilde evin her yerinde kendisini belli ediyordu. Alt katta yer alan salon, geniş sayılabilecek yeşillikler içinde bir bahçeye bakıyordu ve yemek masası bu köşeye konuşlanmış, kış aylarında dahi bahçede yemek yeniyormuş havası yaratılmıştı. Salonun bir duvarı boydan boya camlı, şık bir kütüphane ile kaplıydı. Diğer tarafta L şeklinde krem rengi bir koltuk ve ondan bağımsız antika görünümlü iki berjer duruyordu. Büyük duvarda iki yağlı boya tablo asılmıştı, küçük olanında ise aile fotoğrafları... Aydınlatma için tavana eskilerden kalma (belki evin ilk zamanlarından) bir avize salınıyordu ancak odanın iç ışığı

için yerden aydınlatmalar tercih edilmişti.

“Eviniz çok güzelmiş Leman Hanım,” dedim elimden gelen en tatlı sesimle.

“Teşekkür ederim canım, daha iyileri senin olsun.”

İçtenlikle mi söylemişti, yoksa bana bir şeyler mi ima etmek istiyordu?

Bu kadarcık bir konuşma sırasında dahi kulaklarıma kadar kızarmıştım. Sürekli kendimi kontrol etmeye çalıştığım için saçmalamaya başlayacağımın da farkındaydım.

“Allah nazardan korusun...” dedim en alakasız şekilde ve devam ettim, “elemterefiş kem gözlere şiş...”

Sus İris bir sus!

Gülümsedi. Kırgın ama kızgın olamayan bir şekilde. Sanki “Her şeyden haberim var ama sana kızgın değilim,” demek ister gibi. Onun bu yatıştırıcı hali biraz olsun beni rahatlattı.

Tam o sırada merdivenlerden Kerim ve köpeği indi. Leman köpeğe doğru bir hamle yaptı,

“Hayır Bozok! Bak abla gelmiş bizi ziyarete, bak ne cici bir abla.” Endişe ile bana dönerek, “Korkmazsın umarım, biraz koklamasına izin verirsen... Seni tanıması gerek, bir süre göz hapsinde tutar ama ısırılmaz merak etme...”

“Yoo, iyidir hayvanlarla aram, gel bakalım Bozok, nasılsın?” Köpeğe elimi uzattım, usul usul kafası aşağıda geldi önce elimi, ardından bacaklarımı kokladı. Gözlerini yukarıya doğru kaldırıp süzdü, dile gelse üzerimde kaç tane Kerim kokusu olduğunu ortaya döküverecekmiş gibiydi...

Kerim, “Ooooo, küçük hanım teşrif etmiş,” diyerek geldi yanımıza. Karısının beline elini doladı, yanağına bir öpücük kondurdu.

Beyaz bir tişört, jean bir pantolon vardı üzerinde. Mis gibi kokuyordu, yeni duş almıştı. Fesatlık rüzgârları esti içimde... Sevişmişler miydi?

“Yahu siz ne şık olmuşsunuz böyle. Bilseydim daha iyi giyinirdim.”

Ne giydiğimi bile hatırlamıyorum, bir cevap vermek istesem de beyhude olacaktı.

Ne kadar mutlu görünüyorlar! Kerim’in günah gecelerimizde sarsıla sarsıla içime boşaldıktan sonra, beni göğsüne yatırıp bir eliyle saçlarımı okşayıp, diğeri ile sigarasını içerken anlattığı evliliğinden, sıkıntılarından, bunalmalarından ve hatta bana sarılıp, “Karımdan nefret ediyorum,” sözlerinden eser yoktu.

Mutfaktan gelen zil sesi imdadıma yetişti. Bozok koşturarak mutfağa gitti.

“Bak akıllıya etin piştiğini anladı, hepimizden önce onun yemesi gerek...” dedi Kerim. Gülüştüler, ben gülümsemeye çalıştım.

Leman, “Ben şunun karnını bir doyurayım. Aperatif bir şeyler hazırla Kerimcim. İris lütfen rahat ol, kendi evinmiş gibi...” dedi, topuklarının üzerinde hızla döndü ve mutfağa doğru seğirtti.

Kütüphaneye doğru yöneldim. Kerim’le tek kelime bile konuşmak istemiyordum. Müthiş bir öfke kaplamıştı içimi. Kitapların önünde sanki hayatımda ilk defa kitap görmüş gibi hayret verici bir ilgiyle duruyor, okuduğumu anlamasam da adlarını, yazar isimlerini okumaya çalışıyor, gecedен nasıl sağlam çıkacağımı düşünüp, kendime sakın olma telkininde bulunuyordum.

Kerim arsız bir şekilde gelip tam arkamda durmasa, soluğunu enseme hissetmesem, bir eliyle kalçalarımı, diğeri ile memelerimi sıkıştırmasa, boynuma öpücük kondurmasa, sonrasında gerisin geri dönüp karısına yardım etmek için mutfağa yönelmese... belki çekip gidebilirdim.

Bir başka kadın olsa ne yapardı? Sen olsaydın ne yapardın?

Ne hissederdin? Benim bu davranışların ardından aklıma ilk gelen şey, Kerim'in beni sevdiği oldu. Kerim beni gerçekten seviyordu. Sadece bir şekilde (kesinlikle önemli bir nedeni olmalıydı) bu evliliği sürdürmek zorunda kalıyordu. Karısının yanında bana sarılıp öpecek hali yoktu ya. Zaten kadın zeki biriydi, yüksek ihtimalle benden şüphelenmişti, Kerim de sırf kadın dır dır etmesin, başının etini yemesin, huzursuzluk çıkmasın (en çok huzur arıyordu ya Kerim) diye ona sarılıyor, benim yanımda el üstünde tutuyordu. Sırf kadın hırçınlık etmesin diye. Beni, ilişkimizi kolluyordu.

Yemek için gerçekten özenmişti Leman. Başlangıç, ara sıcak, ana yemek, tatlı hepsi göz alıcı, şahane görünüyordu.

Hiç tereddüt etmeden yemeklere saldırdım; yiyerek kendime gelmeye, düşünmemeye, başıma üşüşen dilimin ucuna kadar gelen sözleri etmemeye çalışıyordum. (Senin kocanla sevişiyorum ben Leman. Kocan senin yanında olduğunda özlüyorum onu. Kocan benim bacaklarımın arasından çıkıp senin banyonda günahlarından arınıyor Leman. Kocana âşığım ben Leman, çık aramızdan. Görmüyor musun etrafında dönenleri? Az önce memelerimi okşadı, öpücük kondu bana, sen yan tarafta, mutfaktayken.)

Yemeğin ortasına kadar havadan sudan konuştuk. Piyasa dedikoduları, yeni projeler... Leman da gazeteciydi, evlendikten sonra sahadan ayrılmış, kendisini edebiyata vermişti. Edebi çevrelerde övgü ile bahsedilen bir kitaba imza atmıştı. “Çok satmakla ilgili endişelerim yok. Ben edebiyattan keyif alıyorum,” demiş, üzerinde çalıştığı yeni kitabından kısaca bahsetmişti. (Aman ne güzel Leman, yaz işte. Sen kitap yaz Leman. Git bir sahil kasabasına orada yaz. Bırak bizim ayaklarımızın arasında dolanmayı. Bırak ki rahat rahat yaşayalım aşkimizi. Bak kocan bana nasıl bakıyor Leman!)

“Peki ya sen İris?”

Leman müşfik gözlerle bakıyordu, bir şey sormuştu, kaçırılmışım. Ne sorduğunu hiç duymamıştım bile. Anlamsız gözlerle önce ona, ardından Kerim'e baktım. Kerim ortamdan dolayı hiç rahatsız olmuş görünmüyor, keyifle yemeğini yemeye devam ediyordu.

"Aşk... diyordum," dedi Leman, "henüz çok gençsin ama 'hiç âşık oldun mu?' diye sordum. Pek de güzelsin, yok mu birileri?" Hınzırca bakıyordu sanki suçumu yüzüme vurmak ister gibi. Belki de sadece meraktan soruyordu.

Kulaklarım uğuldamaya, beynimin içinde davullar çalmaya, gözlerimin önünde alacalı bulacalı renkler dönmeye başladı. Kadehe sarıldım, şarabın dibinde salınan kızılığa baktım, bir yudum içerek zaman kazanmaya çalıştım. Büyük bir yudum aldım. (Senin kocanı seviyorum Leman, hem de aklının hayalinin eremeyeceği bir şekilde, kelimelerin kifayetsizliğini bilir misin? Hah, işte öyle seviyorum kocanı.)

Sonra... Sonrasında kendimin bile inanamayacağı bir masal anlatıverdim.

Fakülte aşkımla mezun olmadan önce tanışmıştım. Okul bitince Fransa'ya gidecek, hem dilimizi geliştirecek hem de Paris'te yaşamının keyfini çıkaracaktık. Muhteşem bir hayat bizi bekliyordu. Geleceğe dair şahane planlarımız vardı. Birbirimizi çok seviyor, bu kadar erken bir zamanda karşılaştığımız için kendimizi şanslı sayıyorduk. Ancak kader işte... Elim bir trafik kazası sonucu Ekrem'i (neden Ekrem? Ekrem diye bir tanıdığım hiç olmamıştı; kim bilir belki siyah beyaz filmlerden zihnimde kalmış bir Ediz Hun'du Ekrem...) kaybetmiştik. Yaklaşık iki buçuk yıl önceydi. O günden bu yana toparlanmaya çalışıyordum. İyiydim ama şimdi. Hâlâ ona âşıktım, hâlâ kokusunu özlüyordum, geceleri onunla uyduğumu hayal ederek uykuya dalıyordum. (Ekrem'le değil Leman, Kerim'le... Kocanın çarşafının üzerinde bıraktığı

kokusunu koklayarak uyuyorum, her gece rüyalarımda onu görüyor, kocanı çok özleyerek uyanıyorum.)

Leman, sapsarı kesilmişti. Ne diyeceğini bilemiyordu ama konuyu açtığına, soruyu sorduğuna göre edecek bir çift cümlesi olmalıydı. Kadının allak bullak olmuş suratını görmek beni keyiflendirmişti, adeta yere düşen rakibinin ayağa kalkmasını bekleyen bir boksör gibi, zafer çılgınlıkları atmak için başında bekliyordum.

“Çok üzüldüm canım, bilmiyordum, özür dilerim.”

“Önemli değil Leman Hanım... Pek anlatmam zaten. Kerim Bey bile ilk defa duyuyor. Burada da anlatmamın sebebi sanırım sizin samimiyetiniz oldu, bir de sıcak aile yuvasının havası. Eh biraz şarap da var tabii...” diyerek boynumu hafifçe eğip mazlum bir masum gibi gülümsedim.

Her ikisi de afallamıştı. Leman’ın gerçekten sarsıldığı su götürmez bir gerçek olsa da. Kerim’in gözlerinde belli belirsiz bir şüphe vardı; sigarasını yaktı, derin bir nefes çekti.

“Bana niye hiç anlatmadın? Bu yaşadığın korkunç bir travma...”

“Yapmayın Kerim Bey, siz benim patronum sayılırsınız... Nasıl durup dururken böyle bir şeyi anlatabilirim? Yani bunu gelip size böyle böyle oldu diye anlattığımı düşünseniz! Leman Hanım olmasa yine anlatmazdım sanırım. Kadın anlayışı, kadın bakışı farkı ne de olsa...”

Kerim, dilini ağzında yuvarladı. Yanaklarını şişirdi ve ağzını sağa sola doğru yamultarak önündeki tabağa bakmaya başladı. Ne zaman anlayamadığı bir durum ile karşılaşsa böyle yapardı...

Kahveleri içtik, ağırlaşan havayı dağıtmaya hiç niyetim yoktu. Kerim’in evinin ortasında bıraktığım bu sıkıntı ömür billâh orada kalsın, onlar bunu solusun istiyordum. Fazla uzatmadan izin istedim, sabah iş vardı ve patrondan önce

kanalda olmam gerekirdi. Zoraki gülüştük... Leman, beni Kerim'in bırakması için ısrar etti.

"Rica ederim Leman Hanım, gerçekten hiç gereği yok. Şuradan bir taksiye atlar giderim."

"Hayatta olmaz İrisçiğim, aklım kalır gecenin bu saatinde... Hadisene Kerim, sen de dikildin kaldın orada."

Kerim, elleri cebinde ne yapacağını bilmez duruyordu. Karısının uyarısıyla hareketlendi, anahtarlarını alıp çıktı.

Leman'a gece için teşekkür ettim, elini sıktım ve sanki içimden gelmiş gibi boynuna sarılıp, yanaklarından öptüm. (Genç, güzel ve taze olan benim Leman. Her şekilde senden daha şanslıyım. Kocanı sana benim kokumla yollayacağım Leman...)

Arabada bir süre sessizce ilerledik. Çevre yoluna çıktığımızda Kerim yaşadıklarımı neden ona hiç anlatmadığımı sordu. Keskin, çirkin bir kahkaha atarak yanıtladım:

"Çünkü... Tüm bu yaşadıklarımı ben de bilmiyordum!"

"Allah cezanı vermesin küçük fahişe! İşte benim kızım! Senin için boşuna deli olmuyorum ben," diyerek direksiyonu sağa kırdı tır parkına girdi, kontağı kapadı, "Bu gece seni becermezsem kalp krizi geçiririm," diyerek dudaklarına yapıştı.

Sonraki iki ay boyunca her şey eskisi gibi devam etti. Televizyon yoğun bir döneme girmişti, seçim zamanı yaklaşıyor, bununla birlikte yeni programlar yapılıyor, yayın akışı değişiyordu. Her ikimizin de çalışma temposu artmıştı. Bu durum Kerim'i rahatsız etmiyordu, onun için işi, iş bağlantıları, ilişkileri önemliydi. Adaylarla yemeğe çıkıyor, sürekli ziyaretçileri oluyor, yayına hazırlanıyor, saatler süren çok izlenen, çok konuşulan programlara imza atıyor, başarısı ile göz dolduruyordu ve tüm bunlar onun yaşamına devam etmesi için yeterli oluyordu. Oysa ben tüm o koştur-

macaların içerisinde yer alsam dahi onu düşünmeden duramıyor beraber geçireceğimiz bir yarım saat için bile türlü fedakârlıklarda bulunuyordum.

Hafta sonu düzenlenecek ödül töreni için kıyafet almaya gideceğini ona eşlik edip etmeyeceğimi sorduğunda sevinçten çığlık atacaktım. Elimde kalan ve sonrasında beni çok zorlayacağını bildiğim işleri bırakıp koşar adım peşinden gittim. Kıyafet alımı bir saat bile sürmedi. Sonrasında bir otel odasına gittik.

“Karın da gelecek mi törene?”

Banyoya doğru gidiyordu; adımları ağırlaştı. Elinde pantolonu vardı, saçları dağılmış kirli sakalı belirginleşmişti.

“Ne biçim bir soru bu? Neden soruyorsun şimdi?”

“Karınla mı gideceksin, benimle mi? Onu merak ettim...”

“Manyak mısın, sen? Neden seninle gideyim, hangi sıfatla?”

Boşlukta düşüyor gibiydim. Duyduklarıma inanamıyordum, hakaret ettiğinin bile farkında değildim. Duyulmasından adeta korkarak,

“Karınla aranın bozuk olduğunu söyleyip durdun ama...”

Gözlerini benim üzerimden çekip, tavanda, duvarlarda, pencerede dolaştırdı, perdeye takılı kaldı bir süre; derin bir iç çekişten sonra yeniden gözlerimin içine bakıp, yüreğimi deldi:

“Elbette karımla gideceğim İris. Leman’la olan ilişkim seni hiç ilgilendirmez, sınırlarını bil...”

&

Aşk, ihaneti beklemekten başka bir şey değil... Bugün kırklarına merdiven dayamış olan ben, yirmilerinin başındaki İris’e bunu söylemeyi çok isterdim. Dinler miydi bilmiyo-

rum... O zamanlar aşkın ilk defa tadına bakan o genç kadın, başını döndüren, kan akışını hızlandıran, kalbinin gümbür gümbür çarpmasına neden olan yarı sarhoşluk halini çok sevmiş, adeta onun esiri olmuştu. O zamanlar, evli ve üstelik çapkın bir adamla beraber olmasının ne demek olduğunu anlayacak, bunu bilecek öngörüsü yoktu.

“Hayatta yaptığım hiçbir şeyden pişman olmadım, iyi ki yapmışım, iyi ki yaşamışım,” diyebilen insanlara karşı hayranlık duymamın nedeni budur. Bu satırları yazarken bana ait olan tarihe baktığımda her aşamasının pişmanlıklarıyla örülü olduğunu görüyorum. Hayatın bana öğrettiği şeylerden biri de ağır pişmanlık duygusundan kurtulmanın imkânsız olduğudur...

O gün, Kerim’in benden vazgeçmeye başladığını, gözünde eskisi kadar parlamadığını fark etmiş olsam da bunu bana hâlâ âşık olduğunu ancak aşkının azalmaya, kıvamının cılklaşmaya başladığına yordum. Oysa şimdi çok iyi biliyorum ki, Kerim için ben sadece ve sadece diri bir bedendim. Benim üzerimden erkeklik egolarını tatmin ediyordu.

Kerim’in benden yavaş yavaş uzaklaşmaya başlaması hırçınlaşmama neden oldu. Onun benden vazgeçme ihtimalini aklıma hiç getirmemiştım, geri alabilmek için, yeniden başlayabilmek için her şeyi yapmaya, her türlü rezaleti çıkarmaya hazırdım; gözü dönmüş, aklımı kaybetmiş gibiydim. İşyerinde hırçınlaşmaya, olur olmaz yerde Kerim’e bulaşmaya, geceleri geç saatlerde telefonuna mesaj atmaya başlamıştım. Kerim her çıkışımdan, her çirkefçe tavrımdan sonra bir şekilde beni sakinleştirmeyi beceriyor, kafasının karışık olduğundan, işlerin istediği gibi gitmediğinden yakınıyor ama bana karşı kayıtsız olmadığının da altını çiziyordu.

Bir süre bu gelgitler devam etti. Bir akşamüzeri arabaya bindik; neşeli ve seksi görünmeye çalışıyor, iyi bir yemekten

sonra sevişeceğimizi sonrasında da eski günlerimize dönebileceğimizi ümit ediyordum. Sahil yoluna sapınca keyfim daha çok yerine geldi. Burada bulunan salaş meyhanede sık sık balık yer, sarhoş olur, diğer masalardan üzerimize yönelen aç, ihtiras dolu gözlere aldırış etmeden öpüşür, koklaşırdık.

Meyhaneye gelmeden arabayı park etti ve gayet sakin bir sesle, artık maceranın sonuna geldiğimizi söyledi.

“Ben kendime ‘Asistanı ile düşüp kalkıyor,’ dedirtmem anladın mı?”

Öylece kaldım. Edecek bir kelimem yoktu, sanki o yaşa kadar öğrendiğim tüm sözcükler saklanmıştı, duyduğum tek şey yüreğimin buruşurken çıkardığı sestiydi; o kadar...

İlk defa âşık olup, ilk defa terk edilen herkes bilir; içimde hissettiğim acının tarifi yoktu; bu öylesine kudretli bir acıydı ki ölsem dahi devam edecekti.

Arabada öylece kalakalmıştım, sonra birden bire sessizce ağlamaya, ağlarken ön konsolu tekmeleye başladım. Koluma sımsıkı yapıştı, kendisine doğru çekti, dudaklarıma yapışacağını, uzun uzun öpeceğini ve bu kâbustan uyanacağımı düşünüp gözlerimi kapadım. Beni sarstı, gözlerimi açtım; gözleri gözlerimin içinde kayboldu.

“Siktir git şimdi! Seni pataklamadan siktir git. Defol!”

&

Günlerim evime kapanıp, çikolata eşliğinde ağlamakla geçti. İstırabın ne anlama geldiğini ve aşkın mutluluktan ziyade hüznle beslendiğini öğrendim. Şairin dediği gibi, mutlu aşk yoktu, efkârlı bir tanrının adıydı aşk, kutsaması mümkün olmayan.

Kerim’den intikam almak, canını yakmak, çektiğim acının aynısını yaşatmak, döktüğüm gözyaşlarının hesabını

ödetmek; karısına gidip olan biteni anlatmak, iş yerinde taciz davası açmak, arabasını parçalamak, intihar edip ardından onu suçlayan bir mektup bırakmak gibi intikam dolu fantezilerden bir tanesini bile aklıma getirmedim. Onu suçlamak, ondan öfkemi çıkarmak bir yana, sürekli kendimi suçluyordum. Kerim'in beni terk etmesinin tek nedeni bendim işte. "Huzur arıyorum," diyen bir adama sürekli huysuzluk yapmış, karısı gibi dır dır etmiş, onu mutsuzluğa sürüklemiştim, beni terk etmeyecek de ne yapacaktı?

Haklıydı Kerim!

Okumam için verdiği kitapları okumamış, "Mutlaka izlemelisin," dediği filmin ilk on dakikasına kadar tahammül edebilmiş, kafamı geliştirmektense taptığı vücuduma zaman harcamış, onunla ne kadar çok sevişirsem o kadar benim olur diye düşünmüştüm.

Haklıydı Kerim!

Kimseye neden işi bıraktığımı, neden ortalarda görünmediğimi, neden mutsuz olduğumu anlatmadım. Sürekli olarak Kerim'in beni terk etmesinin nedeni olarak gördüğüm kendimle uğraştım durdum. Onun istediği gibi bir kadın olamamıştım. Ne kadar toy, ne kadar da genç bir âşığa uygun bir düşünce değil mi?

İşin en zor kısmı yaşadığım depresyonu kimseye anlata-mamamdı. Kerim'le yaşadıklarımı bilen hiç kimse yoktu. Yaşadığım ilişkiyi en yakın arkadaşlarıma, Banu ve Güldenay'a dahi anlatmamıştım. Beni ayıplamalarından, evli bir adamla beraber olduğum için kınamalarından, ukala ukala konuşup akıl vermelerinden korkmuştum. Oysa aşkın ilk adımları yüreğimde gezinirken ne kadar da çok istemiştım anlatmayı. Ve o terk edilişten sonra... Nasıl da zor tutmuştım kendimi.

Bir harama âşık olmuştum, bir günahkârdım. Evli bir adamla birlikte olmuştum. Benden hayli büyük olan, evli

olduğunu bildiğim bir adama âşık olmuştum. Başkasının kocasını sevmiş, onunla sevişmişim. Birlikte çalıştığım, amirim olan, evli ve yaşıtım olmayan bir adama deli gibi âşık olmuştum. Nasıl yazılırsa yazılsın, nasıl söylenirse söylensin, kurulan her cümlede yer alan ‘evli’ etiketi ahlaklı bir insanın tepkisini çekecek kadar önemliydi. Akıllı başında, edepli, namuslu kızlar evli adamlarla ilişki kurmazlardı. Evli bir adamın koynuna girmek kevaşelerin işiydi. Ben bir kevaşeydim, ayıbım boyumdan büyüktü.

“Ama âşık oldum...”

Hayır. Böyle bir bahaneyi ortaya sürmeye hakkım olmadığı düşünüyordum çünkü ne kadar genç de olsam, bir başkasının erkeğine göz koyan, onu baştan çıkaran kadının diğer kadınlar tarafından lanetlendiğini, aforoz edildiğini bilecek kadar büyümüştüm; bunu göze alamazdım. Kerim’den, Kerim’e duyduğum koşulsuz aşktan asla söz edemezdim.

Oysa...

Oysa ilk aşkın yarattığı o tatlı şaşkınlıktan, başlı başına bir hastalık süreci olan, mantık duvarlarını yıkıp geçen aşkın büyüünden, engel tanımazlığından, âşığın her şeyi göze alışından, yaptığı saçmalıklardan, verdiği savaşımlardan beslenen binlerce kitap, yüzlerce film vardı; senin, benim, hepimizin nemli gözlerle okuduğu, izlediği...

Ama...

Ama adam evliydi. Bir karısı vardı. Ve kadınların katı kuralları vardı. Başkasının erkeğini çalan, onun da erkeğini çalabilirdi ve kadınlar bu tür hemcinslerini etraflarında tutmak istemezlerdi. Aşkın da kuralları vardı işte; başkasına ait olana âşık olamazdın.

O nedenle sustum.

İşten ayrılma, eve kapanma ve bilinmez bir nedenle bunalıma girme sürecim çok doğal olarak aile içerisinde de hu-

zursuzluğa neden oldu. Okulu bitirdikten sonra İstanbul'da kalma kararımı gönülden hiç desteklemeyen ama itiraz da etmeyen anne ve babam tez zamanda İstanbul'a geldi, eş-yalarımı topladı. İzmir'e dönüşüm bu şekilde oldu işte. Ardımda, Kerim'e e-posta olarak yolladığım bir mektup bıraktım sadece.

Yalın, yalnız ve yanlış aşklara;

Ben seni çok sevdim. Küçük bir çocuktum sen içeriye girdiğinde, dışarıya çıkışınla büyüdüm. İnan her gelişin atlıkarıncaların ışıkları ve bol şenlikli gösterisiydi. Her gidişin büyük gösteri sonrası şehir meydanı kimsesizliği; ben en çok o dakikaları sevdim; meydanda kalan yoğun sessizlik; rüzgârın esişi ile beraber havalanan kâğıt parçaları. Kâğıt parçalarına dev bir uçurtmanın kuyruğuna takılır gibi tutunup geceyi pencerenin önünde geçirmek istedim; sırf seni uyurken bir kez daha seyretmek için.

Ben senin yalın uykularını sevdim. Uyurken bacaklarını karnına çekmeni, yanaklarının kızarışını, istemsiz dudak bükmelerini; en savunmasız ve en güzel halini. Hiç kimsenin ve en çok da benim kalbimi kıramadığın o en masum cenin halini... Ve hiç düşünmeden uyku densizliği ile bana kocaman sarılışlarını. O sarılışlar ki özünde yer alan bencilliğin izlerini hiç taşımazlardı. Ve hiç acıtmazlardı yüreğimi. Kolunu bana her dolayışında uykumdan uyanır, açardım gözlerimi, hemen ardından sımsıkı kapardım ki o an hiç bitmesin, biz hep böyle kalalım. Biz böyle ölelim.

Oysa aşk ölümden bile güçlüydü elbette; ölümü yaratan da aşkın kendisiydi. Kaç kere ölmek istedim senin yanında. Hayır, sadece yanında değil, seninle ölmek istedim. Beni her terk edişinde ve eve dönüşünde, paramparça olan

kalbimin bıraktığı kırıntılarla dahi olsa yokluğunu hissetmekti en acısı. Zehir gibiydin. Kendi yıkılışımı izledim yanında ve bundan büyük zevk aldım.

Seninle her sevişmemiz bir günah olsa da büyük haz aldım. Aşk, tutkunun bir başka şekli değil midir, tutku da kötülüğün izdüşümü? O nedenle her birleşme sonrasında yağmalandığımı hissettim. Neresiydi en ıslak yerim; saçlarımın bittiği yerler miydi, bacaklarım mı, gözlerim mi? Bilemedim. Tek bildiğim en çok o anlarda hırpaladın ruhumu...

Ruhumu yine seninle tedavi etmeye çalıştım. Kanserli bir hücreyi iyileştirmeye çalışıyordum, olmadı. Olan sadece acıların ikiye, üçe, beşe katlanmasıydı. Seninle günahı paylaşıyordum. Sen benim en büyük zaafımdın. Biliyordum. Ve yine biliyordum ki sihirli bir kızıl elmaydı insanoğlunu felakete sürükleyen...

Âşıktım ve yalnızdım. Hep öyle sanmıştım; iki kişiyle yaşıyordı aşk ama biz çok kalabalıktık. En koyu gecelerde bile hafızamın en önünde yer alırdı gözlerin. Masmavi, mavi, kopkoyu mavi, mavi... Sevişirken bile kapamazdın gözlerini. Cehennemden cennete geçiş anında illa ki bakmak isterdin gözlerime. Sen benim gözlerime, ben senin gözbebeklerine...

Her buluşma mutluluk ve her ayrılık bir kayboluştu. Zorba bir aşkı yaşadığımız. Her ânında acı ve mutluluk çığıklarımın yükseldiği. Ben melankoliktim ve seviyordum hüznle beslenmeyi. Ben sana âşıktım sen benim aşkıma. Ben senin verdiği acıyla yetiniyordum aşk için. Sen sadece sevildiğine şahit olmak istiyordun.

Seninle öğrendim; insan sevildiği için de doyabiliyor muş oysa ben aşkın hiç tükenmeyeceğine inananlardandım. Şimdi koca bir hüznle kaplayıp, esrarlı bir efkâr

havasında terk ediyorsun beni. Yaz başında alınıp, çok sevilen, çok şımartılan, hazan mevsiminde kuru bahçenin içinde yapayalnız bırakılan bir yavru köpek çaresizliğindeyim. Teşekkür ederim.

İris Aysan

&

Soruyorum sana, çivi çiviye söker mi? Ben sökebileceğine inandım...

Anne ve babam hallerinden memnundular. Bir parça zayıflamış, süzölmüş ve her halinden aşk acısı çektiği belli olan kızlarının yuvaya dönmesinden son derece memnundular.

Televizyonculuk gibi bir işi yapıyor olmam, kendi deyimi ile 'üç kuruş' için saatlerce çalışıyor olmam babamı ziyadesi ile üzüyordu. Çok şükür parası pulu vardı, neden İstanbul gibi açık bir cezaevinde üstelik anormal bir şekilde çalışıp yaşama çabası sarf edecektim ki? Madem kendi evim olsun istiyorum, madem buna alışmışım (aslında ayrı eve ne lüzum var; biz senin kaçta girip çıktığına, nereye gittiğine karışacak değiliz ya bu yaştan sonra?) evlerden birinde pekâlâ oturabiliirdim, dilersem bana minik bir dükkân dahi açardı. Aslında inat etmesem de şu şirkette çalışmaya başlasam; genlerimde vardı aslında benim inşaatçılık, severdim elbet... olmadı, İzmir'de de gazeteler, televizyonlar vardı, gider orada çalışırdım ama önce bir güzel dinlenmeliydim. Yaz geliyordu, Foça'ya gidecek, tadını çıkaracaktım, bu konuda itiraz istemiyordu. Daha çok gençtim ve onun bir tanecik evladının iğne ipliğe döndüğünü izleyecek hali yoktu, o kadar.

Foça'ya bir koli dolusu kitap (pek çoğu Kerim'in bana, okumalısın dediklerinden) DVD (Kerim'in izle dediklerinden) ve müzik cd'si ile gittim.

Aylardan nisandı, dağlardan denize inen çiğdem kokuları iyot kokusu ile birleşmeye, badem ve erik ağaçları çiçeğe durmaya, kaldırım taşları arasından papatyalar baş vermeye, öğle saatlerinde güneş iyiden iyiye yakmaya başlamıştı. Doğa kendisini yeniliyor, neşeli bahar yağmurları benim yaralı ruhuma değiyordu.

Taş evin bahçesinden görünen denize istersem otuz saniyede ulaşabilirdim. Çocukluğumun, ilk gençliğimin yazlarını geçirdiğim bu dededen kalma evi taparcasına seviyordum. Uzakta olduğum zamanlarda, huzuru özlediğimde, gözlerimi kapatıp Foça'yı ve bu evi düşünmem yeterli olurdu. Şimdi burası benim yaralarımı saracak, ilk aşkın getirdiği ve bir ömür süreceğine inandığım depresif halimi iyileştirecek, beni yeniden alışık olduğum kendim yapacaktı.

Kalbimin üzerinde bir yara vardı, aşkın yaşandığına dair bir çentik. Önceleri usul usul kanıyordu, kimse görmüyordu, bir ben biliyordum. İşin fena olanı yarayı kimseye göstermiyor, acısını anlatamıyordum. Bir ayıbın izi, bir lanetin nişanesi idi. Gelecek zamanlarda bana ilk aşkı sorduklarında anlatacaktım Kerim'i elbette; ona karşı beslediğim aşkı, göz karartan sevdama anlatmamak mümkün değildi ama hep eksik aktarılacaktı kelimeler. Adı bir ihtimal aynı kalsa bile evli olduğu söylenmeyecekti. Söylenemezdi de...

Oysa ne çok uzun zaman beklemiştim âşık olmayı... Hani o hiç bitmeyen, en masum aşkı, yıllar geçse bile tatlı bir burun sızısı ile anılan, eşe dosta anlatılırken eksiksiz dile getirilen sevdayı. Tam da okuduğum, büyüklerden işittiğim gibiydi; uyuşturucu etkisi yapan, o yokken nefes alınmayan, dil dönmeyen, zaman geçmeyen. O yanında ise her türlü boşluğun dolduğu, her türlü eksikliğin giderildiği, tüm dünyanın şarkılar söylediği, ayakların yere basmadığı, dolaşısıyla başın gökte dolaştığı, bin türlü tarifi olan ancak hiç-

bir tarifi tam olarak yetmediği; acayip, büyü, hastalıklı ve insanı bir süre sonra insan olmaktan çıkaran şeydi aşk... Ve ben tüm bunları kendimden başka kimseye anlatamayacaktım. Oysa aşk anlatılabildiği sürece yaşıyordu...

Foça, ilkbahar güzelliğinden yaz cazibesine bürünmeye, Kerim'e duyduğum aşk ise ben hiç fark etmesem dahi günden güne azalıyordu. Terk edilmenin tek sorumlusu olarak gördüğüm kendimi affetmeye başlarken içimde giderek güçlenmeye başlayan bir duygu ile tanışıyordum; aşk kırgınlığı sonrası oluşan öfke... Pek çok kere bilgisayarın başına geçip, ilişkimizi Leman'a anlatan mektuplar yazdım, her seferinde sildim. Onlarca kez elimde telefon bir aşağıya, bir yukarıya yürüdüm; her seferinde bir 'siktir!' çekip vazgeçtim...

Bu neyi değiştirecekti? Leman'a tüm yaşadıklarımı anlatsam, elime ne geçecekti? Zaten kendisi bilmese de defalarca haksızlığa uğrattığım bir kadının canını yakmak, hele ki bunu sadece kocasının beni terk etmesi üzerine yapmak...

Tüm bunlardan uzak durmak, öfkeyi duymazdan gelmek, sakinleşmek için her sabah büyük denizdeki evden çıkıp, teknelerin önünden, balıkçıların kaldırırına atıverdikleri ağların üzerinden geçip, eski Rum evine kadar yürüyordum. Henüz gün doğmuşken, pancar motorlarının sesini, martıların kahkahalarını dinleyerek, balıkların arada bir denizde zıplamalarını, kedilerin melankolik bir tavırla uzaklara bakışını izleyerek sakin, huzurlu, mutlu küçük adımlar atabiliyordum. Kendi kendime yaşadığım aşkımın acısını son derece cesur bir şekilde tek başıma yaşıyor, yüreğimin kabuk bağlayışını gülümseyerek takip ediyordum.

"Yalansız yaşadığındır en sevdiğin..." diye yazmış yazarın biri, (her nedense ne zaman okuduğumu, hangi kitabın içinden alıp hafızama kaydettiğimi hatırlamıyorum.) bu cümleyle olan inancım her geçen gün artıyordu. "Ah, be İris..."

diyordum kendime, “yaşadığın koca bir yalanken, Kerim’i gerçekten sevdiğini de nereden çıkarıyorsun?”

Deniz çarşaf gibi uzanıyordu Foça’nın koynuna, deli rüzgârı olmadığında denizin uysallığı antidepresan etkisi yapar. Ondan olacak sabah dinginliği canlı cansız her şeyin üzerine sinmişti o gün. Bir kedi ailesi uyanmış, dar sokaklardan birinin köşesinde sabahı karşılıyordu. Anne kedi kınalı tekirlerden, üç yavrusu ise ayrı ayrı renklerde; siyah-gri, beyaz-gri, tekir-kına... “Enik neşesi olmalı insanda...” diye düşünüyorum, uzun zaman izliyorum onları. Kayıtsız bir neşe içindeler. Endişeleri yok; gelecek düşünülmediğinde endişe duyulmaz ki... Benim geleceğim ne olacak peki? Ne yapacağım? Yeniden âşık olabilecek miyim? Gerçekten bir aşkı tam anlamıyla, ağız tadı ile yaşayabilecek miyim? Sol elimi, sağ elimin avucunun içine alıp sıkıyorum. Şöyle sımsıkı elimi tutabilecek birisine ihtiyacım var. Beni gerçekten çok sevecek biri olacak mı bu hayatta? İş konusunu ne yapacağım? Babamın parası ile mi yaşayacağım ömrümün sonuna dek? Gözlerim dolmaya başlıyor. Bebek kedilere bakıp hüzünlenebilen tek insan ben olabilirim sanırım. Artık bu gözyaşlarımın sona ermesini istiyorum, bir kez daha, son bir kez daha katılırcasına ağlamak, akıtılacak ne kadar yaş varsa hepsini ortaya dökmek, ardından elimin tersiyle gözlerimi kurulamak ve hayatıma kaldığım yerden devam etmek. Veya biri gelip beni boğsun, öldürsün de bitsin artık! ,

Kendi kendime acıdığım için önce kendime sonra beni bu hale getiren Kerim’e öfkeleniyorum. Oysa bu sabah yürüyüşleri iyi geliyordu. Gerisin geri eve dönüyorum. Akşam Şambali’nin açılacağını düşünerek teselli ediyorum kendimi.

Şambali, Foça’nın merkezinden bir parça uzakta kalıyor. Yürünemeyecek kadar uzak değil ama araba ile gitmek daha zahmetsiz. Minik bir koyun içerisinde, saklı bir cennet be-

nim için. Biraz salaş, biraz bohem bir havası var; müdavimleri de mekânlarının görünümüne uygun tipler.

Gündüzleri, küçük kumsal boyunca sıralanmış şezlonglar, şemsiyeler, onların ardında tek kişilik plaj koltukları, ahşap masalar ve iskemleler. Bahçe bölümü gece bara çevriliyor. En uçta renk renk bar taburelerinin dizili olduğu bölümün yüksek bankosunun ardında Şeker Hüseyin ve kızı Banu... Banu benim çocukluk arkadaşım; hem İzmir'den, hem Foça'dan. Şeker Hüseyin ise, Bostanlı'nın en eski, en ünlü meyhanesinin sahibi.

Banu, lisede okurken romantizmin doruklarında bir aşk yaşadı. Ama ne aşk! Birbirlerini gördükten sonra ne Banu'nun ne de Erdem'in gözü açıldı bir daha. Öyle birbirlerine bakıp kör âşık oldu iki körpe.

Okul idaresi, mahalle sakinleri, Şeker Hüseyin, Erdem'in ailesi, Banu'nun annesi, benim babam, neredeyse tüm Bostanlı inledi bu aşkla... ama koparamadılar ikisini birbirinden.

Liseden mezun olmamıza iki ay vardı; Banu hamile kaldı, aileler çıldırdı. Oğlan, "Kaçırırım kızı," dedi. Banu, "Atarım kendimi aşağıya!" diye tehdit etti. Allem ettiler, kallem ettiler aşk yolunda devam ettiler; sevdalarının gücü karşısında herkese boyun büktürdüler. Aşk ne derse, nasıl yazılmak isterse öyle yaşanıyor işte; sonunda evlendiler, minik kızları ben üniversiteye başladığım yıl dünyaya geldi. Hâlâ beraberler ve hâlâ körler. Banu'nun dediği gibi onlar şanslı çocuklar; aşkın bağışladığı, kıyamadığı çocuklar...

Akşama doğru, Şambali'nin hasır kapısından yüzümde kocaman bir gülümseme ile girdim. Alışık olduğum düzen hiç değişmemiş; bir iki dekoratif eşyanın dışında aynı buluyorum mekânı; bu beni oldukça mutlu ediyor. Çocukluğun izlerinin olduğu yerlerin değişmemesi çocukluğu da muhafaza ediyor.

Beni görünce Banu, ıgık ıgıka koşturuyor. Ardında Banu'nun minyatürü Hediye Rüya; minik bir tütü giymiş zilli, üzerinde beyaz bir tişört, ayağında kırmızı pabuçlar. Şeker Hüseyin, Erdem hepsi orada. Banu'nun annesi Bilge, her zamanki telaşlı adımlarla çıkıyor mutfaktan. Öpüyor, sarılıyorum her birine; eski dostların yanında yara daha çabuk kabuk bağlayacak, daha ilk dakikalarda hissediyorum bunu.

“Çok zayıflamışsın,” diyor Banu, hemen ardından ekliyor, “ama çok yakışmış kızım. Giyersin şimdi bikinilerini, yakarsın ortalığı!” diye şakıyor.

“Aman be,” diyorum “Foça'da yakacak adam mı var sanki herkes bizim oğlan, bizim kız...”

Kolumdan sımsıkı tutmuş, masaya doğru sürüklüyor, bir yandan da laf yetiştirmeye devam ediyor,

“Kızım,” bir yandan da garsona işaret ediyor yanımıza gelsin diye.

“İki yazdır çok az takıldın buralarda. Çevre değişti, genişledi,” çapkınca göz kırıyor.

“İyi o zaman,” diyorum hınzırca, “sen bak o genişleyen çevreye. Sıkılmadın mı, kaç yaşından beri aynı adam. Bak, göbek bile bağlamaya başlamış seninki?”

Erdem'e bakıyoruz aynı anda. Minik kızı kucağında, deniz kenarında bir arkadaşı ile konuşuyor.

“Ay be İris, bir kez olsun, bak şuraya yazıyorum, Allah canımı alsın, bir kez olsun aklıma bile getirmedim bir başkasını...”

Üzüm karası gözleri ışı ışı parlıyor.

“Ne güzel,” diye iç geçiriyorum.

Garson, elinde votka limonatalar ile geliyor; en sevdiklerimden, Şambalı'den başka bir yerde içilemeyecek olanlardan. Sırrı, Bilge'nin limonatasında gizli. Üzerlerinde nane yaprakları geziyor, minik yeşil limonlar buzların arasına gizlenmiş, ilk yudumda yüreğim serinliyor.

“Oooo, bak bak bak,” diyerek ayağa kalkıyor Banu, dört kişilik bir grup gelen; iki kız, iki erkek. Kızlar sımsıkı yapışmışlar oğlanların ellerine, kollarında son zamanlarda neredeyse her üç kişiden birinde gördüğüm metal bileziklerden var. Kumral olanı jean bir şort giymiş, üzerinde askılı bir bluz, ayaklarında dolgu mantar topuklu yeşil ayakkabılar, boynunda gümüş zincir bir kolye sallanıyor. Diğeri siyah saçlı, buğday tenli; uzun, mavi bir elbise giymiş.

Banu’nun genişleyen çevre, değişen çehre dediklerinden olmalı bunlar. Erdem ve Hediye Rüya da geliyor yanımıza. Erdem yeni gelenlere yönelirken küçük kız kucağıma çıkmaya çalışıyor, avuçlarında sakladığı iki minik deniz kabuğunu gösteriyor bana.

“Kız, sen ne güzel olmuşsun öyle! Müsaadenizle.”

Hediye Rüya, gelenlerden biri tarafından kucağımdan alınıyor. Küçük kız alışkın olmalı adama ki ‘hop, hop,’ diye yukarıya atılıp tutulurken, serçe şakımaları kadar keyifli sesler çıkarıyor.

Banu’nun, “Katılacak şimdi Semih,” uyarısının ardından kız bana geri veriliyor. Gülümseyerek kucaklıyorum Hediye Rüya’yı. Genç adam da bana gülümsüyor. Çok güzel gülüyor.

Araya Banu giriveriyor, her biri ile tanışıyoruz.

“Çocukluk, hatta bebeklik arkadaşım İris. Bir süredir İstanbul’daydı. Bu Semih, Erdem’in üniversiteden arkadaşı ama aynı fakülteden değil,” Banu’nun sözünü, bana doğru elini uzatan Semih kesiyor,

“Aynı otobüsten ve aynı kantinden... Merhaba.”

Ardından Rıdvan, Gamze ve Güneş ile tanışıyorum. Rıdvan ve Semih beraber çalışıyor, ikisi de mimar. Gamze, Rıdvan’ın nişanlısı; esmer, mavi elbiseli olan. Güneş ise Semih’in kız arkadaşı. (‘Sevgilim,’ yerine, ‘kız arkadaşım,’ demeyi tercih ediyor.)

Gecenin ilerleyen saatlerinde eski tanışlar da katılıyor aramıza; masa genişledikçe genişliyor. İlk kez Kerim gelmiyor aklıma, uzun zaman sonra ilk defa eğlenceli bir gece geçiriyorum.

Ertesi sabah haliyle epey geç uyanıyorum; sabah yürüyüşümü aksatıyorum ancak bu beni hiç rahatsız etmiyor. Cıvıldaayan bir sesle annemi arıyorum; mutlu oluyor benim aramama, söylemiyor ama dilinin ucuna kadar gelip selessendirmediği kelimeleri adım gibi biliyorum. (Çok şükür Allah'ım kızım iyileşiyor. Adaklarımı bir bir yerine getireceğim, çok şükür...) Telefonu kapatınca koşup babama müjdeyi verecektir; anne baba olunca sevinmek ve mutlu olmak için pek çok nedeni oluyor insanın.

Nice zamandır yapmadığım uzun kahvaltımı yapıyorum. Uzun zamandır sadece yaşamak için yemek yiyordum aslında ne çok severim yemek yemeyi hele ki sofrasohbeti olursa... O gün de öyle yapıyorum; sohbet edecek kimse olmasa dahi kendim için hazırladığım dört dörtlük sabah kahvaltısının keyfini çıkarıyorum

Öğleden sonra üzerime bir şort ve şile bezinden yapılmış bir bluz geçirip, hasır çantaya tıktırdıklarım (havlu, gözlük, kitap, cüzdan) yola koyuldum. Haziran başı; Şambali sakın; henüz okullar kapanmadı, burayı bir de iki hafta sonra görmek lazım. Cumartesi, pazar ayak basılmaz olur. Tadını çıkarmak lazım.

Erdem ve Şeker Hüseyin orada. Bir kahve ısmarlıyorum kendime, şezlonglardan birine kuruluyorum. Deniz hafif dalgalı. Kitap okumaya niyetliyim ama dalgaların sesi, kahveye rağmen uykumu çağırmaya yetiyor. Maviliklere baka baka kapıyorum gözlerimi.

Uyandıgımda yan şezlonglar dolmuş, müziğin sesi biraz daha yükselmiş... Hediye Rüya kumların üzerinde kendisin-

den birkaç yaş büyük çocuklarla oynuyor.

“Günaydın!” diyor bir ses. Sağ tarafıma dönüp bakıyorum. Semih bu. Elinde bir kitap, gayri ihtiyari,

“Ne okuyorsun?” diye soruyorum.

“Marquez. Yüzyıllık Yalnızlık...”

“Hımmm...” diyorum, “bayılırım Marguez’e, en sevdiğim kitaplardan biridir o.”

“Bilemiyorum. Biraz karışık geldi bana. Çok isim var. Çok benzer isim var...”

İçten gelen bir kahkaha atıyorum, karnımdan çıkıyor ses,

“E, o nedenle kitabın başında koca bir soy ağacı var ya, kafan karıştığında baksana...”

Gülüyor. Gülüyoruz. Semih’in yıllarca okumayı bitiremeyeceği kitap üzerine bir iki cümle söylemeye hazırlanırken sevgilisi çıkıp geliyor denizden.

“Havluyu uzatır mısın Semih?” biraz emir verir gibi, biraz sitemkâr.

Beni görmezden geliyor her nedense, ama keyfimi bozacak değilim.

“Merhaba Güneş, deniz nasıl?” diye soruyorum, gerçek güneşe karşı elimi siper ederek.

“Soğuk biraz,” diyor ters ters, “Çeşme böyle değildir şimdi. Üstelik pis gibi geldi bana,” diye ekliyor.

“Rüzgâr ters eser bu saatlerde o nedenle pismiş gibi görürsün. Bir iki saate kadar bir şey kalmaz,” diye cevap veriyorum Güneş’i teselli etmek için.

Kız bana cevap vermiyor bile, sadece ‘hı hı oldu’ veya ‘öf umurumda da değil,’ anlamlarına çekilebilecek bir dudak hareketi yapıyor. Saçlarını elleriyle silkeleyip, güneş gözlüklerini takıyor, sırtını yaslıyor. Semih, sevgilisinin omzuna küçük bir öpücük konduruyor, kitabını okumaya (okumaya çalışmaya, okur gibi yapmaya) devam ediyor.

Ben öylece kalıyorum, beni kurtaran Erdem oluyor.

“Hadi İris, dubaya kadar yüzelim.”

Dizlerine kadar inen pembe şortuyla tepemde dikilmiş, bekliyor.

“Hadi o zaman yarış!” diye bağırıp koşturarak suya atlıyorum. Deniz sarılıyor bana. Dubaya kadar yüzüyoruz, bir süre üzerinde oturuyor, sohbet ediyoruz.

“İyisin değil mi?” diye soruyor sanki ruhumun yaralarını görmüş de endişelenmiş gibi.

“İyiyim. Çok iyiyim,” diyorum.

Parmaklarım yeni doğmuş bebeklerinki kadar buruşana dek yüzüyorum. Dalıyorum, çıkıyorum, kestane, deniz minaresi, iri deniz kabukları toplayıp, kıyıda bekleyen Hediye Rüya’nın kovaasına dolduruyorum. Deniz iyi geliyor; şifalı tuzunu yaramın üzerine serpip üflüyor, yara daha çok kabuk bağlıyor, kabuk bağladıkça ruhum özgürleşiyor.

Karaya ayak bastığımda, benim şezlongun etrafı kalabalıklaşmış, gece göremediğim birkaç arkadaşım da cumartesi-yi fırsat bilip damlamışlar Şambali’ye.

“Kızım yahu,” diyor Erdem, “şu denizden senin kadar nasiplenenini görmedim. İçinde deli gibi yüzersin, içinden çıkamıyorsun deli gibi yersin...”

“Denizkızı’ dedikleri bu olsa gerek,” diyor Semih gülerek.

O böyle söyleyince tedirgin oluyorum, Güneş’i arıyor gözlerim. Genç kadın bar tarafında arkadaşısı ile oturuyor. Kızın uzakta olması içimi rahatlatıyor yine de sadece gülümsemekle yetiniyorum.

Akşama doğru Banu da geliyor. İzmir’e gitmiş alışveriş için. Bütün gün orada olduğumu öğrenince üzülüyor, karşısına dikilip,

“Eve gitme sakın! Bütün gün yoktum konuşamadık. Zaten az kaldı sezona; bir daha fırsat bulamayız. Rahat rahat

bir gece geçirelim. Ne olur bak, söz ver.”

“Tamam, tamam gitmiyorum,” diye söz veriyorum Banu’ya.

Ortam o kadar güzel ki; güneş batsam mı batmasam mı, az daha salınsam mı tembelliği içinde, deniz kokusu her yerde; insanların, eşyaların, içkilerin, lambaların üzerinde. ‘The Lady of Shalott’ çalışıyor; akşam kuşları Loreena McKennitt ile yarışıyor. Bir kuşlar ses veriyor bir Loreena...

Her zamana özgü değil, yeni sezon hayrına koca bir sofraya kuruluyor. Hazırlıklara yardım ediyor, masanın etrafında dört dönüyorum; üzerimde hâlâ sabahki kıyafetlerim var, deniz tuzunun üzerimde kurumasına, saçlarımin deniz deniz kokmasına bayılıyorum. Tabaklar, çatallar sıralanıyor, ince bardaklar seçiliyor özenle, baharat, ekmek derken, minik mumlar yakılıyor. Sabah balıkları mangalda kızarıyor, Banu usulü tereyağında karidesler, ahtapot salata, midye dolmalar, roka salatası, deniz börülcesi, teknil fava, kurutulmuş domates ile hazırlanan Ege mezesi köpeoğlu ve elbette rakı...

Herkes bulduğu ilk yere çöküveriyor. Deli gibi acıkmışım; kızarmış ekmeği, kekikli zeytinyağına banıyorum, ardından ver elini roka salatası; o kadar uzun zamandır güzel bir şeyler yememişim ki... Kıtlıktan çıkmış gibiyim.

“Yavaş yavaş... Boğulacaksın şimdi.”

Karşımda oturan Banu, Semih’in bu alayına karşılık veriyor.

“Bırak yesin; iğne ipliğe dönmüş.”

Bana bakıp gülümsüyor, gülünce bir çizgi halini alan gözleriyle devam ediyor sözlerine,

“Ye kuzum sen ye, sonra annen benden hesap soracak.”

Semih hâlâ gülümseyerek bakıyor; kırmızı bir gömlek giymiş, güneş gören yüzü hafifçe kızarmış. Yanındaki sandalyenin boş olduğunu görünce,

“Seninki nerede?” diye soruyorum patavatsız bir şekilde; bir yandan zeytinyağına bulanmış parmaklarımı yalıyorum.

“Güneş mi?” diye soruyor sanki başka onunki varmış gibi.

Güneş ve Gamze o anda geliyor. İster istemez kafalar onlara dönüyor; herkes kendi lügatine göre iltifatlar yağdırmaya başlıyor. Güneş, lacivert renkte skinny bir jean giymiş, ayağında lame, yüksek topuklu, burnu açık pabuçlar, üzerinde beyaz bir bluz, yer yer pullarla süslü. Gamze ise siyah, aynı renkte pulları olan mini bir elbise giymiş, ayaklarında kırmızı şahane pabuçlar var. İltifatlar karşısında zaten hayli yüksek olan özgüvenleri iyice tavan yapmış halde kendilerine ayrılan sandalyelere oturuyorlar. Gamze Rıdvan’ın yanında benim çaprazımda, Güneş ise Gamze’nin karşısına Semih’in yanına. Her iki kadın da salaş Şambali’de ışıllı ışıllı parıldıyor.

Gece bol sohbet ve kahkaha ile devam ediyor. Herkesin anlatacağı komik bir anısı, paylaşacağı kahkahası var. Herkes keyifli. Vakit gece yarısına yanaştığında Foça merkezde canlı müzik yapılan küçük barlardan birine gitmek için Semih ve yanındakiler izin isteyerek kalkıyor.

Onların ardından derin bir ‘oh’ çekiyorum. Banu elinde kahvelerle gelip yanıma oturuyor, ayaklarını sandalyenin üzerine çekip, kafası ile kapıyı işaret ederek,

“Hoş çocuk değil mi?” diyor.

Anlamazdan gelip,

“Kim?” diye soruyorum.

“Yahu Semih işte; kim olacak?”

“Ay Banu, sevgilisi var herifin! Görmüyor musun yapış yapışlar?”

“Ya sen ne bakıyorsun Semih’in sevgilisine? Bir ay sonra bir başkası, üç ay sonra daha bir başkası olur sevgilisi...”

“Hah, sen de böyle bir adama uygun buldun beni öyle mi?”

“Ay ben sevgili mi ol dedim İris? ‘Hoş çocuk değil mi?’

diye sordum. Ha, sen bu sorudan böyle bir cevap çıkarıyorsan bilemem gari...”

Eve dönüş yolunda söylenip duruyorum kendime; neden öyle yanıtlamıştım Banu’nun sorusunu? “Hoş çocuk değil mi?” “Evet fena değil,” “Yok kızım ya, neresi hoş...” “Evet, çok hoş...” gibi pek çok değişik yanıt verebilecekken, “Sevgilisi var,” demek! Kafandan neler geçiyor senin yahu? Etkilendin değil mi Semih’ten? Yaşı yaşına, boyu boyuna uygun? Hadi kızım hadi kendine yalan söyleme, hoşuna gitti işte! Yok ya kızım baksana sevgilisi var; bir tane rezalet yetmedi değil mi sana? İlla gözün sahipli adamlara kayıyor, saçmalama da otur oturduğun yerde, edepsizliğin lüzumu yok... Allah korusun ya, bir daha mı tövbe. Allah korusun...

Evin kapısında içeri girene kadar konuşup duruyorum kendi gölgemle. Yatağa kadar zor yürüyorum; tüm gün o kadar çok yorulmuş ve son anda kafam o kadar çok karışmıştı ki... Kendimi uykunun kollarına bırakıyorum.

&

Bir süre sonra bizimkiler de Foça’ya geldi. Zaman aşağı yukarı aynı şekilde geçiyordu; günlerimi Şambali’de kitap okuyarak, denize girerek, akşamüstleri babamla tavla oynayarak, bahçede annemin çiçeklerini sulayarak, akşam yemeklerinde babamın geleceğim üzerine yeni parlak fikirlerini dinleyerek... Cuma ve cumartesi akşamları ise Banu’nun dayatmaları nedeniyle yine Şambali’de oluyordum.

Bir aydır ortalarda görünmeyen Semih, temmuzun ilk hafta sonu kumral, minyon bir kızla geldi; sadece bir gece kaldı ve benimle tek konuşması şu şekilde oldu:

“Aaaa sen hâlâ burada mısın?”

“Evet, neden şaşırdın?”

“Gitmişsindir diye düşünmüştüm...”

“Kafadan izinliyim; büyük ihtimal sezon kapanıp, sandalyeler ters çevrildiğinde de burada olacağım.”

“Hadi ya... Ne güzel.”

İki hafta sonra cuma günü akşamüzeri Semih tekrar geldi; bu sefer yalnızdı, tek başınalığı tüm hafta sonu boyunca dalga geçilmesi için yeterli oldu. Kendisine yapılan imalara gülerек karşılık veriyor, yanında bir sevgilisi olmamasını, kafa dinlemeye yoruyor; artık yaşlanmaya, uslanmaya başladığını, düzenli bir hayat yaşamak istediğini ise ciddi ciddi anlatıyordu.

O cumartesi gününün neredeyse tamamını Şambali’de geçirmiştik. Kimi zaman Banu, kimi zaman Erdem’le de olsa tüm gün Semih’le beraber denize girmiş, dubaya kadar yarışmış, tavla oynamış, midye yemiş, bira içmiş ve tüm bunları yaparken hiç sıkılmadan, susmadan konuşmuştuk. İş hayatının zorluklarından başlayıp, birbirimizin meslekleri ile ilgili merak ettiklerimize, üniversite hatıralarından, lise dönemi saçmalıklarına, ergenliğimizde yaşadığımız problemlere, çocukluk anılarımıza kadar neredeyse birbirimizle ilgili hemen her şeyi anlatmış, dinlemiştik. Gün akşama döndüğünde, yemeklerimizi yemiş, kahvelerimizi içmiş, geceye doğru Erdem ve Banu ile beraber kumlara oturmuş; gündelik olaylardan, hayatın anlamından, aşktan söz etmeye başlamıştık. Fonda Frank Sinatra, ‘Fly me to the moon’ ile eşlik ediyordu.

Erdem, siyah kıvrıkcık saçlarını karıştırarak, “Valla...” dedi ardından uzun bir es verdikten sonra devam etti, “ben Banu ile açtım gözlerimi, ötesini bilmiyorum. Merak da etmiyorum. İlk öpücük, ilk aşk...”

“Aynen öyle,” diyerek kocasını onayladı Banu.

Dolunay vardı, yakamozlar göz dolduruyordu. Semih

acemice taş sektirmeye çalışıyordu; onun bu beceriksizliği gülüşmelere neden oldu.

“Oğlum,” dedi Erdem kasılarak, “bizim buralarda dörtten az taş kaydırana adam gözüyle bakılmaz, haberin olsun.”

Semih, “Deniz çocukları...” dedi, kendi kendine söylenir gibi, “size gıpta ile bakıyorum, ne kadar güzelsiniz, dostluğunuz, hayattaki duruşunuz,” diyerek elini kulağına götürüp, vuracak tahta aradı, bulamayınca kendi kafasına vurup, “maşallah,” dedi.

O öyle yapınca ben, “Elemtere fiş kem gözlere şiş...” diyerek Semih’in kafasına vurdum üç kere. O anda ve aslında bir anda öylesine bir bakıştık ki iç organlarım zangır zangır titredi. Semih’in gözleri bir türlü benim gözlerimden ayrılmayınca konuşmaya devam ederek diğerlerine döndüm,

“Şu cadıyı tek kıskandığım nokta, yaşadığı bu çağdışı aşktır!”

Semih, “Çağdışı! Hakikatten güzel tanımlama oldu bu İris,” Erdem’e dönüp, “Oğlum sen bir ortaçağ şövalyesisin. Banu da uğruna savaş verdiğin prensesin.”

“Darısı başınıza Semihçiğim,” dedi Erdem, Banu’ya sarılarak, “nazar etme ne olur, çalış senin de olur.”

Dayanamadım lafa girdim,

“Ya nerde bende öyle şans? Şimdi romantik aşka inanan bir adam bulacaksın, o benim ayaklarımı yerden kesecek, elinde papatyalarla kapıma gelecek, ben onun başını döndüreceğim, aşk için her şeyi silip atmayı göze alacağız, sonracığıma o aşkı sadakat ve güvenle örüp sevgiye dönüştüreceğiz... Oooo...”

“Eh be kızım,” dedi Banu, “aşk uzmanı mı oldun sen de bunları anlatıyorsun daha doğru düzgün bir ilişki yaşamışlığın yok. Hem zaten yazıldığı gibi okunmaz aşk, yaşarken öğreniyorsun...”

Semih, Banu'ya dönerek, "Tatlım, aşkı bilmek için sağlam bir aşk yaşamaya gerek yok ki! Size yüzde yüz katılıyorum hanımefendi," dedi bana dönerek. Pası bana atınca ben de,

"Mersi sür..." dedim ve devam ettim, "Ve işin en kötü yanı biz ölümlüleri, siz ilahi aşkı yaşayan sonsuzluk yolcularından ayıran tek unsur, artık aşka inanan ve aşkın koşullarını sonuna kadar yerine getirecek birilerinin kalmaması sanırım."

Bu sözlerim üzerine herkes bir an durdu. Erdem,

"Ah! Yıldız kayıyor," diyerek eliyle sol tarafa doğru işaret etti. Heyecanla o yöne bakarken, Semih kulağıma eğilip, fısıldadı:

"Bence o kadar emin konuşmamalısın."

Bir süre sonra Erdem ve Banu evlerine gitmek için iznimizi istedi. "E biz de kalkalım o zaman," dedim, kumlarda oturmaktan acıyan popomun sızısı giderek şiddetleniyordu.

"O zaman Semih bıraksın seni," dedi Banu.

"Ters şimdi ev Semih'e, onun oteli şurası, ben giderim buradan."

"Yok canım ters falan değil. Hem Foça burası, avuç içi kadar yer," diyerek itiraz etti Semih.

"Tamam, benim için mesele yok."

Banu ve Erdem ile vedalaşıp arabaya doğru ilerledik.

"Var mısın yürümeye?" dedi Semih.

"Varım ama sen nasıl döneceksin, tekrar mı yürüyeceksin onca yolu?"

"Yürürüm. Olmadı taksiye binerim; zerre uyku yok, hava şahane ve senin gibi sohbeti pek tatlı birini de bulmuşum..."

Yürümeye başladık. Her ikimiz de olabildiğince minik adımlar atıyorduk. İngiliz Burnu ileride olanca haşmetiyle denize uzanmış uyuyordu. Semih, bir tül kadar hafif bir şekilde sanki bir kuşu avucunun içine almış gibi elimi tuttu. Geri çekmedim.

İşte böyle... Semih'le aşka doğru yürüyüşüm böyle başladı... Tek başıma tamir etmeye çalıştığım kırık bir kalbim vardı; herkes çok iyi bilir, kırık bir kalp ancak bir yabancının kalbi ile onarılabilir. Çok sevdiğin biri tarafından dümdüz yere serilebilirsin hayat ringinde; ruhunun ağzı burnu dağılabilir, dizlerinin dermanı kalmamış olabilir, çaresizce her aldığın nefesin son olmasını dileyebilir, gecelerinin gündüze dönmemesi için dua edebilirsin. Hayatın, korkunç bir girdabın peşi sıra bir balkon giderine doğru sürüklenirken bir yabancı usuldan tutuverir elini. Belki çaresizlikten, belki hâlâ içinde bir yerlerde inatla yaşatmaya çalıştığın umuttan dolayı, hâlâ yaşamak istediğin için ve kim bilir belki aşk denilen şey gerçek bir yanılsama olduğu için sımsıkı tutuverirsin o eli...

Uçak kırk beş dakika rötar yapıyor... Neyse ki yetişmem gereken bir yer yoktu; eve gidiyordum. Evimize. Evime.

İçim kıpır kıpır, nedenini nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum; önce benim anlamam gerekiyor. Korku? Evet, bir parça var, belki endişe demek daha doğru olacak, tuhaf bir his... En zoru insanın ne hissettiğini bilememesi sanırım; kafamın içinde bin türlü düşünce, yüzlerce görüntü. Her biri bir yenisine açılıyor, her biri bir diğerinin ucundan yakalıyor.

Cılddırmamak elde değil; nasıl da eminim Semih'in beni 'boynuzladığına'.

Saçmalama İris! Tamamen bomboş bir dürtünün peşinden gidiyorsun. Kapıyı açınca utançla kızaracaksın; ya çalışıyor olacak veya çoktan uyumuş bulacaksın. Ne diyeceksin o zaman? "Seni bir şıfıntıyla basmaya gelmişim," diyerek sırtacak mısın?

, Geri dönsem mi otele?

Saçmalama İris! Bunu hissediyorsan, bu kadar güçlü hissediyorsan vardır bir sebebi...

"Paranoyaksın sen!" diyecek Semih öfkeyle bakıp.

Seni paranoyaklaştıran o ama kızım; durduk yerde bu

hale gelmedin ki? Yediği haltlar yüzünden dengen bozuldu, yalan mı?

Yalan değildi elbet.

Semih beni o kadar çok aldatmıştı ki, paranoyak olmam pekâlâ normaldi. Giderek içimi bir korku kaplıyor, onunla kardeş olan tüm duygular gelip yerleşiyor yüreğimin ortasına; öfke, nefret, şiddet; beni benden çıkarabilecek her şey.

Ya eve gidince şüphe, gerçeğe dönüverirse, ya gerçekten bir sevgilisi varsa, ya onunla benim evimde, bizim evimizde, yatağımızda... Kan beynime sıcıyor, kalbim delice çarpmaya... Şeytantırnaklarımı dişlerimle yormaya, yolduğum et parçalarını sağa sola tükürmeye başlıyorum; insanlar tedirgin, tuhaf, ayıplar bakışlar atıyor bana doğru. (Kusura bakmayın, kocam beni aldatıyor olabilir ve ben bu gece onu öldürebilirim.)

Sonunda çıkış kapısı açılıyor, uçağa binip koltuğuma atıyorum kendimi; yorgun, bitkin, tükenmeye az kalmış bir solukla. Biraz uyuyabilsem...

“Bunu neden yapıyorsun kendine İris?”

Uçak, Adnan Menderes’e inmek için hazırlanıyor. Pilot, yerlerimize oturmamızı, kemerlerimizi bağlamamızı ve koltuğumuzu dik duruma getirmemizi rica ediyor. Keşke hayatın içinde de böyle bir şey olsa. Keşke tehlikeli durumlardan önce bir ses kulağımıza fısıldasa, ‘Kalbinin üzerine zırh kuşan, ruhunu kurşungeçirmez camın ardına gizle...’

‘Aslına bakarsan, bunun sinyallerini veriyor evren bize, haksızlık etmemek lazım,’ diyorum kendime, Gaziemir-Karşıyaka hattında ilerlerken. Taksici, çocuk denecek yaşta. Yirmilerinin başında, üniversite öğrencisi olması kuvvetli bir ihtimal, Karşıyaka’ya gideceğimi öğrenince elinde olmadan gözleri ışıldadı, o taraftan yolcu getirmiş, “Şanslıyım bu gece abla,” diyor bembeyaz dişlerini göstererek. Sadece

gölümseyerek karşılık veriyorum, başka zaman olsa sohbet ederdim keyifle ama bu akşam olmaz.

“Daha fazla tükenmeye takatim yok,” diyor Sezen Aksu... Hoparlörden usul usul akıyor sesi...

Tek başına bir deliliği yaşıyor olabilirim, Semih’in dediği gibi her şeyi birbirine karıştırıyor da olabilirim. Ama o kadar çok kırıldım, o kadar çok hırpalandım ki artık ne olacaksa olsun noktasına geldim. Kafamın içindeki minik, ıslak kurtçuklar halinde bir lobdan diğerine geçen ‘acabalar-dan’ sıkıldım. Daha önce sessiz kabul edişlerimin tek nedeni Semih’e duyduğum bir türlü tüketmek bilmediğim, inatla yapışıp kaldığım aşktı. Ama bu gece şüpheler gerçek çıkarsa bir daha asla geriye dönmek yok. Şüphelerimin geçersiz kılınması durumunda söz, bir doktora gidip tedavi olacağım. Ama şu an için yapabileceğim tek şey şüphenin peşinden gitmek, odanın ortasında oturan koca bir fil gibi şüphe, görmezden gelemiyorsun.

&

Semih beni ilk aldattığında ilişkimizin ikinci yılını doldurmuştuk. İngiliz Burnu’nda tüm geceyi aşktan, sevgiden, hayallerden bahsederek geçirmiştik, anlattığı her şeye inanmış, her esprisine gülmüş, parmaklarıma öpücük kondurmasına, arada bir saçlarıma dokunmasına ses etmemiştim.

Yazın gelmesi ile birlikte sadece deniz, toprak ve güneş ısınmamıştı. Aşka susamış, aşkın yaraladığı ve buna rağmen inatla adeta bir bağımlınının madde düşkünlüğü gibi aşkın peşinde koşturmaktan uslanmayan, uslanmayacak olan benim gibilerin de hormonları aracılığı ile vücut ısıları yükselmiş, nabızlar kasıklarda atmaya başlamıştı.

Öyle hemen bacaklarını açabilecek kızlardan değildim

ben. Önce kendi kendimi ikna etmem gerekiyordu. (Ya, ne demezsin...)

Semih'e âşık mıydım?

Hayır, ama çok hoşlandığım su götürmez bir gerçek.

Sevişebilirsin o zaman...

Hayır! Olmaz.

Neden, adam hoşuna gidiyor işte; yakışıklı, sevimli, kalçaları güzel, elleri büyük. Elleri büyük olan adamların penisleri de büyük oluyor mu gerçekten?

İğrençsin İris!

Temiz çocuk ayrıca; saçları pırıl pırıl, dişleri bembeyaz. Güçlü omuzları var. Hadi... Baksana, sana nasıl bakıyor.

Hayır. Âşık olmadan sevişemem.

Şu etli dudaklarına bir baksana kızım; ne biçim ezer o dudaklar seni. Çiğner, acıtır, zevk verir.

Ya bir git başımdan! Sapık mısın, nesin?

Ne sapıklığı be?

Kadınlar âşık olmadan sevişmezler, sevişseler bile öpüşmezler.

Kim dedi bunu sana be?

Öyle işte...

Öyleymiş! Çocukken sana okunan masalların alt okumaları bunlar kızım. Yaş oldu otuz beş, hâlâ aşkla sevişmekten bahsediyorsun, Kül Kedisi misin sen?

Bok karı!

İçimde yatan derin İris bu. Edepsizliği, imansızlığı ile şeytana pabucunu ters giydirir. Zaten Kerim'in kucağına da o itiverdi beni. Ben olsaydım asla evli bir adamla birlikte olmazdım. Kesin... Ama o... O yok mu o... Usul usul, sin-si sin-si kurcalıyor beynimi; kulağıma fısıldıyor, duymazdan geliyorum, duymazdan gelince daha çok bağılıyor, aklımı başımdan almaya çalışıyor zilli. "Aşk," diyor, "basit bir cin-

sel birleşme isteğidir sadece. Aşk olduğunu düşündüğün şey onunla birleşme isteği. Memelerini öpmesi, bacaklarının arasına girmesi; aşk cinselliğin süslenmiş halidir,” diyor.

Onu dinlemiyorum. Kafamı iki yana sallıyorum. Saçlarım sağa sola dalgalandıkça ses uzaklaşıyor kulaklarımdan.

Semih’le ilk sevişmemiz on beş gün sonra gerçekleşiyor. O iki hafta boyunca Semih, Foça’ya gelemiyor ama neredeyse tüm gün boyunca kulaklarımız telefonlara yapışmış bir halde dolanıyoruz.

Çok güzel mektuplar yazıyor, el yazısı değil elbette o kadarını da beklemek saf romantizm olur, elektronik posta ile... Her sabah uyandığımda ilk iş, çıplak ayaklarım, boxer donum ve atletimle koşturup bilgisayarı açmak oluyor. O arada hemen bir kahve yapıyorum. Güne, sevgiliden gelen sınımsızca iletiyi okuyarak başlamanın paha biçilemez hazzını yaşıyorum.

Şahane hissediyorum. Az yemek yediğim halde hiç aç kalmıyorum. Bakım yapmadığım halde saçlarım daha canlı, formda. Cildim parılıyor, kadife yumuşaklığına yeniden kavuşuyor, her şey o kadar güzel görünüyor ki...

On beş gün sonra Semih, yıllık izne çıkıyor. İlk geceyi Foça’da geçiriyoruz, ardından ver elini Güney Ege. Bir ay boyunca Ege Denizi’nin kıyılarında doğaçlama tatil yapıyoruz. Bilmediğimiz ıssız koylara gidiyoruz, adını duymadığımız köylerin sahillerinde mütevazı pansiyonlarda kalıyoruz. Hiç durmadan konuşuyor, hiç konuşmadan susuyoruz. Ellerimiz hep yan yana. Birbirimize dokunmadan edemiyoruz. Bol bol sevişiyoruz...

Kerim’den sonra Semih’le sevişmek bir felaket aslında ama umurumda değil. Seks o kadar mühim değil işte, aşk var ya, doludizgin beynimin her hücrelerini işgal eden milis güç dopamin var ya, seks olmasa da olur. Seks tam anlamıyla

yok değil elbet, uzun uzun pyoruz. Yumuşak, dokunmaya kıyamazmış gibi, sonra aynı hassasiyetle sanki incecik bir cam rnymşm gibi boynuma, boynumdan göğüs arama, göğüslerime iniyor. İlla ki ilk sağ memem, sonra sol. Elleri gğsmdeyken kasıklarmda sertleşmiş penisinin olanca baskısı. İçime girmek için her engeli açabilecek güçte ve cesarette... Ben n sevişme diye ağırdan alıyorum ama Semih aceleci... Boşalıveriyor. Kerim'in sabrı ve direnci yok. Alışık olduğum bir sevişme değil ama çok önemli de değil. Semih'ten önce orgazm olmayı öğrenmem gerekiyor sadece, ğreniyorum.

Bunu yapabilmemin tek yolu var. Semih'le sevişirken Kerim'i düşünmek. Altmda, stmde Semih. Semih'in dudakları, elleri, penisi ama gözlerimi kapadığmda her biri Kerim oluyor. Kerim'in sevişirken vahşileşen gözlerine bakıyorum.

Sevişmeyi kiminle ğreniyorsan, öyle biliyorsun. Kerim orgazm olurken tam da göz bebeklerimin içine içine bakardı. Dünyayı becerirmiş gibi sevişirdi. Memelerimi, dudaklarımı koparıp kanatırcasına per, ısıırırdı. Semih bilmediği sürece sorun yok. Semih, Kerim'i hiç bilmiyor zaten. Her birleşmemizde Kerim'le sevişiyorum ama seks bitip rahatlamış bedenlerle yatağa serildiğimizde göğsüne kafamı dayadığım adam Semih oluyor; benim sevdiğim, beni seven.

İtiraf ediyorum; Kerim'i özlediğim tek yer Semih'in yatağıydı. Bu bir aldatma sayılır mı sence?

Semih'e açık olmama, çok sevmeme karşın, her sevişmemizde, her içime girişinde istemsiz bir şekilde Kerim'le sevişmelerimiz geliyordu gözümün önüne. Sanki pornografik bir filmi izler gibi geçmiş zamanlardan kopup gelen İris ve Kerim pozisyonlarını seyrediyor, Semih'in penisi ile orgazm oluyordum. Tüm bunların sonrasında kendimden utanıyor,

sevgilimi aldattığımı düşünerek kahroluyor ancak buna bir son veremiyordum.

İlk zamanlarda neredeyse her gün birkaç kez gerçekleşen sevişme seansları bir zaman sonra rutinleşmeye, sıradanlaşmaya başladı. Tatilden döndükten sonra ilişkimiz yerine oturmaya, demlenmeye başlamıştı. Paylaşımlarımızda bir azalma yoktu; yemeğe çıkıyor, sinemaya gidiyor, arkadaşlarımızla zaman geçiriyor, bol bol sohbet ediyorduk. Doğal bir süreç içine girmiş, birbirimize alışmaya başlamıştık; alışkanlık bağımlılığı da beraberinde getiriyordu. Bir süre sonra ciddi sayılmasa da tartışmalar, ufak küslükler yaşanmaya başlamıştı.

Hangi ilişkide yıpranma katsayısı yüksek değildir ki?

İlişki yıllara yayıldıkça sevişmelerimiz haftada dörtten bire, ardından on günde bire inmeye başladı. Semih sorunu, yoğun iş hayatına, strese bağlıyordu. Aslına bakarsan bu konuda konuşmaktan fazla hoşlanmıyor, geçiştiriyor, gerçek bir sorun olduğunu ise katiyen kabul etmiyordu. Genelde sevişmiyor, sevişirsek de bunu neredeyse beş dakikalık bir performansla sona erdiriyorduk.

Semih'in beni aldattığını bu sorunun üstüne gitmeye başlayarak öğrendim. Kadınların beyaz atlı prenslerine inat, her erkeğin bir sidikli kontesi olduğunu da... İlk zamanlardaki tutkulu âşık, her fırsatta dokunmak, öpmek, sevişmek isteyen adam, son zamanlarda kendini yorgunluk ve yoğunluk bahaneleri ile geri çekmeye başlamıştı. Tavırlarına gözle görülür bir umursamazlık gelmişti. Üstelik yoktan yere azarlıyor, canı istediği zaman beni kıyasıya eleştiriyor, küçük tartışmalarımızdan sonra asla geri adım atmıyordu.

Sen de aldatıldıysan (veya aldattıysan) gayet iyi bilirsin ki, günümüzde şüphenin birinci delili cep telefonunun göz önünde olmamasıdır.

İlk aylarda yemeğe çıktığımızda, evde veya dışarıda buluştuğumuzda masanın üzerine bırakılan, çaldığında “Sen açar mısın?” denilen telefon, bir anda kayıplara karışmıştı.

“Telefonun nerede Semih?” soruma gayet sert,

“Nerede olacak, cebimde, ne oldu?” şeklinde bir yanıt veriş vardı ki bir süre sonra sorduğum sorunun saçmalığına inanır, paranoyaklaştığımı düşünür olmuştum.

Açıkça söylemek gerekirse insan âşıkken en çok kaybetmekten korkuyor. En azından ben öyleyim. Bana kalırsa bu durum tüm aşkların baş belası... İnsan aşkı tepe noktalarında yaşarken dahi bu düşünceden kendini alıkoyamaz. Ya bir gün giderse ben ne yaparım? Ya beni terk ederse, benim halim ne olur? Ya başka birine âşık olursa ben nasıl yaşarım?

Aslında mantıklı olarak düşünmeye başladığımızda aşkı veya âşığı kaybetme korkusu değil bizi endişeye sevk eden; korkumuzun ana kaynağı bizzat biziz. Ters giden bir şeyler olduğunda, terk edildiğimizde, sevdiğimizi, sevdamızı bir yabancıya kaptırdığımızda yaşayacağımız bunalım, baş etmekte zorlanacağımız depresyon hali, yokluğuna alışmakla geçireceğimiz ıstırap dolu günler korkutur bizi. İnsan en çok acı çekmekten korkar. Belki de şöyle demeliyim; benim gibi insanlar en çok yeniden aşk acısı çekmekten korkar. Kerim’le yaşadığım o korkunç günler hiç aklımdan çıkmamış, çektiğim acı ruhuma adeta bir dövme gibi kazınmıştı. O günlere yeniden dönemezdim, yeniden terk edilemezdim. Semih’i çok seviyordum ve onunla bir ömür boyu yaşamaktan başka bir dileğim yoktu.

Semih’in kafasını bulandıran bana karşı olan motivasyonunu düşüren bir şeyler olduğu şüphesizdi. Ancak bunun ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Bir başka kadın? Neden olmasın? Sorunu bulmam, çözümüne ulaşmam, ortadan kaldırmam gerekiyordu ki, Semih iki haftalığına Al-

manya seyahatine çıktı.

Semih, Almanya'ya varmadan ben onun evine girmiştim bile. İçeriye girer girmez evde genel bir arama yaptım; suç teşkil edebilecek bir şey bulamadım. Tek şansım salonun bir köşesinde duran masa üstü bilgisayarını idi. Şifrelerini çözmem iki saatimi bile almadı onu o kadar iyi tanıyordum ki güvenlik sorularına bir kez olsun yanlış cevap vermedim. Tık. Tık. Tık. Tüm elektronik postalar önümdeydi.

İnsan beyni hastalıklı olarak çalışmaya başladığında önüne çıkan hiçbir engeli tanımadığı gibi adına mantık denilen olgu da bu hastalıklı işleyiş karşısında yerle bir olabiliyor. Benim durumum bu şekilde özetlenebilir.

“Aman İris... Saçmalama, bırak şimdi didiklemeyi. Karşına çıkan şeyler hiç hoşuna gitmeyebilir, Semih'e posta koyabilecek misin?”

“Hayır...”

“Adamın seni terk etmesinden ödün kopuyor. Üstelik onu terk edebilecek kadar güçlü de değilsin. Ha eğer ben göreceğimi görür, sonra çeker giderim diyebiliyorsan, buyur...”

Lakin tüm bu iç konuşmaları çöpe atan, adeta ağzımdan salyalar akıtacak kadar güçlü adına ‘şüphe’ denilen başka bir dürtü vardı ki o beni bilgisayar başından kaldırmadı. Tüm iletileri tek tek açmaya başladım.

Çok uzun sürmedi. Rakamlardan oluşan konu başlıklı iletilerden ortaya çıkan genel durum şuydu: Semih, işyerinde beraber çalıştığı Gökçe adında bir kadınla sadece seks değil, aynı zamanda duygusal bir ilişki de yaşıyordu. Kıza ünlü şairlerin şiirlerini yollamış, o da benzer şekilde karşılık vermişti. Beraber geçirdikleri gecelerin özlemi ile yanıp tutuşmuşlar, Grup Gündoğarken şarkılarından fal tutmuşlardı...

Ah kalbim! Ah benim koca kafam...

Yapacak bir şey yoktu. Adam abayı yakmıştı işte bir zilli-

ye, üstelik feci şekilde dedikodum da yapılmıştı. Kız iletile-
rinden birinde, “Sana olan aşkıma sonsuza kadar sürecek gibi
geliyor. Her gözlerimi kapadığımda ellerin dolanıyor saçla-
rımda; özlüyorum, özlüyorum, özlerken ölüyorum.” diye
yazıp devam ediyordu, “... Bir başka kadına aitsin! İŞTE BU
BENİ KAHREDİYOR... Biliyorum ki o kadın da çok de-
ğerli. Olsun, ben arada bir de olsa sevmeye razıyım...”

Buna karşılık Semih, “Geçen akşamüzeri seninle vapurda
geçirdiğimiz o dakikaları hafızama kaydettim. Sen o kadar
güzeldin ki gün batımı bile kıskandı güzelliğini... Nereden
bilebilirdim ki senin karşıma çıkacağını? İris benim için de-
ğerlidir fakat ona âşık değilim. Şu bir gerçek ki, onu üzmemek
de beni ölesiye üzer...”

İlk tepkimi, “Bu ne şimdi ya!” diyerek verdim. Ekranı ku-
caklayıp balkondan aşağıya atmak, sağı solu tekmelemek,
Semih’i arayıp bir güzel kalayı basmak istedim. Yapmadım.
Tuhaf olan şu ki, acıdım.

Benim sevgilim birine âşık olmuştu, belki tam olarak âşık
değildi ama onların önünde tek engel bendim ve Semih beni
öylesine çok seviyor veya bana öylesine çok değer veriyordu
ki (Bu ikisi asla birbirinden ayırt edilemez; etle tırnak gibi
bir şeydir.) bana kıyamadığı için terk edemiyordu. Sevindim!

Semih beni seviyor. Semih beni seviyor...

O an bana fevkalade asil görünen bir proje tasarladım.
Elektronik postaların çıktılarını aldım. Semih’e müthiş duy-
gusal bir ayrılık mektubu yazdım. Hepsini yatağının üzerine
bıraktım. O dönene kadar, aradığı zamanlarda soğuk ama
kibar, sıkkın ve düşündürücü ses tonuyla konuştum, terk
ettiğimi hiç söylemedim.

İzmir’e döndüğü günün akşamı kapımdaydı; dağılmış,
sersemlemiş, perişan olmuş bir halde af diliyordu ama elbet-
te bu kadar kolay olmamalıydı.

Semih, yaklaşık on beş gün boyunca benimle uğraştı. Bu arada sadece Gökçe'nin değil arada eski sevgili Güneş, Ankara'da kendisi gibi mimar olan Suzan adında bir başka kadınla da küçük kaçamaklar yaşadığının itirafı geldi. Son derece düşkün görünüyordu, çaresizliği kıskançlığını gölgede bıraktı.

Terk edilmenin herkesi aynı şekilde vurduğunu o zaman anladım; terk edileceğini hissettiğin anda terk edeceksin ki yaran küçük olsun. 'Kaçan kovalanır,' sözünün ne kadar doğru olduğunu bir kez de ben kanıtlamış oldum. Semih'i terk ediyor olmam kırbaç etkisi yarattı.

Son aylarda benimle olan görüşmelerini adeta bir görevi yerine getirir gibi yapan adam gitmiş, yeniden tutkuyla bağlı müthiş bir âşık gelmişti. Ellerin arasında kaçıp gideni son bir hamle ile yeniden yakalamak istiyordu. Beni sevdiğini biliyordum. Kendisini çekip çeviren, her ne olursa olsun arkasında duran, mesleki başarılarını ikiye katlayacak, ailesinin ise yüzde yüz onayladığı kadındım. O zamanlar için fark etmesem de babamın parasının iştahını kabartıyor olması da işin bir başka boyutu idi...

Semih'le tanıştığımız ilk zamanlarda iş konusunda ne yapacağımı, kendime nasıl bir yol çizeceğimi ölçüp biçtiğim günlerde, Semih babamın İzmir'in en saygın müteahhitlelerinden biri olduğunu öğrendiğinde afallamıştı.

"Neden babanla çalışmıyorsun İris?"

"Hiç düşünmedim. Babam da net bir teklifte bulunmadı açıkçası... Cazip gelmiyor bana inşaat sektörü."

"E yani... Dünya kadar paranız var, çalışma o zaman."

"Baba parası yiyeyim öyle mi?"

"E, ye tabii kızım. Bir evin bir kızı değil misin? Neden çalışacaksın?"

"Ya, para benim de param elbette ama öyle yetişmedim."

Yani... Düşünsene bir terslik olsa, şirket bir batsa meziyetsiz, meteliksiz mi kalayım ortada?”

“Saçmalama ya, sizin şirketin batması mümkün mü İris? Çok büyük bir kriz falan olması gerekir. Öyle bir şey olsa zaten bütün ülke batar be kızım...”

“Neyse ne işte. O babamın parası şimdilik. Ha, bana destek olur, sermaye verir, kendi işimi kurarım o ayrı mesele.”

“E, ne iş yapacaksın? Dönecek misin gazeteciliğe?”

“İııı... Düşünmüyorum. İstanbul’u sevemedim bir türlü. İzmir’de de zor iş; emeği fazla, sömürüsü çok, kazandığın ise beş kuruş.”

“Eeee...?”

“Ben ne düşünüyorum biliyor musun?” diye heyecan içinde dönüyorum Semih’e doğru. Cevabını beklemeden devam ediyorum,

“Kendime ait bir dükkân! Bostanlı’da... Şirin bir hediye-lik eşyacı ama dünyanın dört bir yanından toplanan özel he-diyelikler satılacak, tasarım ürünler falan... Şık paketlemeler yapılacak. Kişiye özel hediyeler olacak...”

“Hediyelik eşya dükkânı... Çok yaratıcı bir fikir İris!”

Semih’le ilişkimizin bebek adımları attığı dönem ile Kırk Kalp’in açılış çalışmaları paralel gidiyordu. Dükkânın nere-de olacağı, nasıl dekore edileceği, neler satılacağı ile ilgili ilk tasarılar Foça’da şekillenmeye başlamıştı. Dünyanın çeşitli ülkelerinden egzotik, el yaratıcılığı gerektiren, tasarım ürü-nü satan, hediyelik işi yapan kişiler ile iletişime geçilmişti.

Yaz bitip, dingin hazan mevsiminin tadını küçük kasa-bamızda geçirmeye heveslenirken, tam istediğim gibi bir dükkânın ilanı ile karşılaştım. Bostanlı’da Köprü’yü geçtik-ten sonra en sevdiğim pastanenin yanı başındaydı. Boydan boya, tepeden aşağıya tamamen cam kaplı ön tarafının çer-çeveleri beyaz ahşap kaplamaydı. Giriş kapısı da ahşaptı ve

kapının hemen üzerinde yer alan küçük çan sayesinde içeri girip çıkan rahatlıkla takip edilebiliyordu. Bir salonu andıran geniş girişin sağ tarafında yer alan merdivenle üst kata çıkılıyordu. Arka tarafta bulunan minik bahçesini de görünce kararımı verdim, sözleşmeyi imzaladım.

Alt katın iki duvarını beyaz, kenarları oymalı ahşap raflarla kapladık. Ortada yer alan geniş kolonu duvara asılması uygun parçalar için ayırdık. Ortaya geniş ve uzun raflarla uyumlu bir masa yerleştirdik. Arka tarafta yer alan mutfağa mini ocak, mikrodalga fırın ve kahve makinesi geldi. Üst kat ise daha çok atölye olarak kullanılacağı için ona göre düzenlendi. El becerisi konusunda çocukluğumdan beri hem hevesli, hem yetenekliydim. Bu küçük alanda el boyama ürünler, takılar, keçeden harika ürünler tasarlayacaktım.

Kurtarılmış bir bölge gibi olan küçük bahçeye bol bol çiçek ektik. Beyaz ferforjeden bir masa, ona uygun bir bank ve dört sandalye, üzerlerine çivit mavisi masa örtüsü ile bir örnek minderler... Müşteriler dilerlerse burada soluklanabilecek, kahve eşliğinde paketlerinin hazırlanmasını bekleyeceklerdi. Her şey gönlüme uygun, her detay dilediğim gibi olmuştu.

Kırk Kalp, o yılın kasım ayı ortalarında sessiz sedasız açıldı. "Kokteyl tarzı bir şeyler yapalım, bir iki gazeteci çağıralım, babanın hatırını kırmazlar, haber yaparlar, reklamın olur," diyen Semih'le bu konuda da anlaşamadık. Bana ait, benim olan, dilediğim gibi bir dünya yaratmıştım. İnsanların satın alırken, hediye edilirse alanın da keyif duyacağı, küçük mutluluklar yaratan bir dünya. Orayı kibirle doldurmak, reklamını yaparak ucuzlatmak istemiyordum. Öyle yaptım; soğuk bir pazartesi sabahı, dükkânın kepenklerini açıp, "Bismillah," diyerek işe koyuldum. Artık benim olan bir yere sahiptim.

Az önceki sayfada anlattığım Semih'in ilk aldatması da dükkânın açılışından iki sene sonraya denk geldi. Yeni yıl hazırlıklarına başlamıştım, Semih'in yalvar yakar "Geri dön..." mesajlarını görmezden gelmenin en iyi yolu işlere kafamı gömmekten geçiyordu.

Semih ise her cevapsız kalışında, her hamlesi yerle bir oluştada daha fazla inatla sarılıyordu. Annesinin peşi sıra gitmek arzusunda olan bir enik gibi peşimdeydi. Banu ve Erdem'i arıyor onların kanalı ile özürlerini iletiyor; eve, dükkâna çiçek yolluyor ama bir türlü kendi yüzünü göstermeye cesaret edemiyordu.

Dükkânı kapatmaya hazırlandığım bir akşam, Banu heyecan içerisinde aradı,

"İris, nasılsın canım, neredesin?"

"Dükkândayım, az sonra kapatacağım. Sen ne yapıyorsun?"

"Hiç... Erdem'le beraber meyhaneye gideceğiz. Şeker Hüseyin Bey Amcan seni pek özlemiş. 'Yeşil gözlüye söyleyin, gelsin.' dedi. Çok çalışıyormuşsun..."

"Hımmm..."

"Hımmm..." diye tekrarlıyorum hımlamamı.

"Fena fikir değil be Banu. Ne zamandır bir araya gelemiyoruz; olur, gelirim ben de..."

"Süpersin kızım ya sen! Hadi görüşürüz o zaman, fazla oyalanma."

"Tamam. Tamam. Yarım saat sürmez, damlarım."

"İris?"

"He canım..."

Kısa bir tereddüt ediyor.

"Neyse sonra konuşuruz..."

Kesin Semih'le ilgili bir şeyler yumurtlayacak. Yoksa yoksa yeni bir kırığı falan mı çıktı hergelenin? Israr ediyorum,

“Banu, ne oldu söyle...”

“Hiç... Yok, mühim değil ya, gel sen, anlatırım yemek yerken...”

“İyi,” diyorum, iyiyi hangi anlamda ve hangi ses tonuyla söylediğimi pek iyi anlıyor ama ses etmiyor. Başka zaman olsa sorardı, “Neden öyle dedin?” diye. Üstünde durmama-ya çalışıyorum, nasıl olsa öğrenirim dilinin altında nasıl bir bakla olduğunu.

Z raporunu alıp, kasayı kapatmaya hazırlanırken kapının küçük çanının sesi ile kafamı kaldırıyorum.

En nihayetinde Semih!

İçim kıpır kıpır oluyor onu görünce. Engel olamadığım bir sevinç dalgası karın bölgemden yüreğime, oradan boğazıma doğru yayılıyor. Yine de içimdeki telaşı dışarıya vurmamam, soğukkanlılığımı korumam gerek. Saniyeler belki saliseler içerisinde saatlere yayılabilecek şeyler düşünüyorum; nasıl bir tavır almalıyım, nasıl konuşmalıyım, nasıl bakmalıyım? En önemlisi nasıl görünüyorum? Ve Allah’ım neden bu adam bu kadar yakışıklı ve sevimli? Tanrıya şükür, Banu arayıp akşam için çağırmış. Makyajımı tazelemiş, parfümümü yenilemiş, saçlarımı açıp taramış, kırpmalarımı düzeltmişim. Üzerimde siyah, bol paçalı bir pantolon ve siyah dik yakalı bir kazak var. Afrika’dan gelen ürünler arasında görür görmez kendim için ayırdığım şahane renkleri olan minik boncuklardan yapılmış sallantılı küpelerim. Küpelerin kırmızı boncukları ile aynı renkte çizmelerim. Evet, güzel görünüyorum.

“Çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim.”

“N’apıyorsun?”

“Sence ne yapıyor görünüyorum Semih?”

...

...

“Kapatıyorsun sanırım. Yemek yedin mi?”

“Evet, kapatıyorum ve sana ne?”

“Hayır. Yani... Şey... Aç olduğunda biraz sinirli oluyorsun ya, ondan sormuştum.”

Öylesine çaresiz bir şaşkınlık içinde ve öylesine sevimli görünüyor ki, içim eriyor adeta. Kravatını gevşetmiş, gömleğinin üst düğmelerinden üçünü açmış, eteklerini belinden dışarıya sarkıtmış, üzerinde sadece bir ceket var (üşümüş olmalı), saçları karmakarışık, gelmeden önce epey düşünmüş olmalı, düşünürken elleri hep saçlarını yoklar.

“Yemedim. Aç değilim. Sinirli hiç değilim. Evet Semih, ne vardı?”

“Neden açmıyorsun telefonlarımı?”

“Açmam için geçerli bir nedenim yok.”

“Özür dilemem için fırsat vermiyorsun ama...”

“Özür dileyecek şeyler yapmasaydın özür dilemek için fırsat kovalamazdın Semih!”

...

“Semih, benim çıkmam gerekiyor... Alışveriş için gelmediysen kapatacağım.”

Ah! Nasıl da keyif alıyordum o anda... Nasıl da hoşuma gidiyor onu iteklemek. Nasıl da zevkten dört köşe oluyordum onun bu halini görmekten.

“Şey...” diyor Semih, kara tahtanın önünde sözlüye kalıp ders çalışmamış çocuk tedirginliği içerisinde, dokunsan ağlayacak sanki. Gözleri, “Bana bunu yapma...” diye yalvarıyor adeta.

Bir anda yere, dizlerinin üstüne çöküveriyor.

“Ben bir eşeğim İris'im. Ne yapsan, ne söylesen sana karşı boynum kıldan ince. Haklısın. Hep haklıydın. Ne olur affet beni...”

Koşup boynuna sarılmak; gözlerini, dudaklarını, yanaklarını öpüp başını göğsüme yaslamak geliyor içimden; zor tutuyorum kendimi. Tüm bu isteklere rağmen kalpsiz bir buz kraliçesi edası ile bakıyorum kurbanımın titreyen gözlerine, daha fazla merhamet dilemesini istiyorum; başka kadınlarla, başka bedenlerle yaşadığı zevk saatlerinin burnundan fitil fitil geldiğini görmem, gerçekten pişman olduğuna ikna olmam gerek.

“Seni çok seviyorum,” gözlerimin içine içine bakıyor.

“Ben de seni çok sevmiştim Semih,” diyorum olabildiğince içimin titremesini sesime yansıtmamaya çalışarak.

“Artık sevmiyor musun?”

...

“Sevmiyor musun İris, gerçekten beni hiç mi sevmiyorsun?”

...

“Sevmiyorum. Git.’ dersen gideceğim ve hayatının sonuna kadar seni rahatsız etmeyeceğim, söz.”

O böyle söyleyince bir an aklım gidiyor, daha doğrusu aklım başıma geliyor; anneannem hep, “Fazla naz âşık usandırır, dozunu iyi ayarlamak gerek.” derdi.

Tam da şu arada sana biraz Semih’i anlatmak istiyorum.

Semih Saraç’ı tek kelime ile tanımlamak için en yeterli sözcük ‘parıldamak’ olabilir. Bilirsin kimi insanlara özgü bir şeydir bu durum. Nerede olursa olsun, nereye giderse gitsin dikkat çeken, doğasında var olan ışık sayesinde göze batmadan göze çarpan insanlardandı.

Canının istediği yere gider, istediği şeyi yapardı. Huyu kırusun Semih’e istemediği bir şeyi yaptırmak neredeyse mümkün değildi. Beni en çok şaşırtan, şaşırtmanın ötesinde hayran bırakan özelliklerinden biri, her yerde rahat edebilmesiydi. Sanki tüm gezegen onun eviydi. Her gittiği yere müthiş bir şekilde uyum sağlardı.

İster dağ başında bir çadırın içinde, isterse dünyanın en pahalı, en gösterişli gece kulübünde olsun kimse Semih'e bakıp, "Bu adamın burada ne işi olabilir ki?" diye düşünmezdi.

Her ortamda söyleyecek kelamı, anlatacak hikâyesi olduğu gibi aynı zamanda iyi bir dinleyiciydi.

Yalnız kalmaktan, yalnız olmaktan zerre kadar hazzetmezdi. Her yere gidebilir, mekânlara sahibiymiş gibi girerdi ama illa ki yanında birisi olacak. Birisi tercihini genelde kadınlardan, özellikle gösterişli kadınlardan yana kullanırdı. Şimdi oturup salim kafayla düşündüğümde fark ediyorum; Semih aslında bir flört adamıydı. Hayatta en çok keyif aldığı eylemlerden birisi de flörtleşmekti, evlilik adamı değildi.

Kadınların özgürlüğünün onu feci derecede tahrik ettiğini söylerdi ama bir kadına kadın diyebilmesi için mutlak suretle güzel, bakımlı olması, iyi giyinmesi gerekirdi. Birlikteliğimiz sırasında başlarda kıskançlık krizlerine girmeme neden olsa da zamanla alıştığım, umursamamaya çalıştığım şeylerden biri de etraftaki kadınları kaçamak bakışları ile süzmesiydi. (Sinir bozucu ancak tahammül edilemez değil.)

Semih parası, mesleğinin getirdiği konumu, zevkleri, görünümünü ile çevresindeki pek çok kadın için tercih sebebiydi. Kadınların onu istemesi, onun bu isteklere karşı koyamaması pekâlâ anlaşılır bir durumdu. Çok iyi biliyordu ki, elde etmek isteyip de edemeyeceği bir kadın yoktu. (Bu tamamen benim o zamanlardaki düşüncemdi.)

İşte bu adam, şimdi karşımda diz çökmüş bana bakıyordu.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi gayet iyi biliyorsun Semih ama... Benim sevgime layık olup olmadığını bilemiyorum, daha da önemlisi sana güvenmiyorum."

"Bana bir şans daha ver, güvenini yeniden kazanacağım, söz..."

Kırık bir gülümseme yerleştirdi dudaklarıma. İçimden, derinlerden gelen bir ses, “Hadi kızım hadi... Bir kez aldatan hep aldatır; derin bir nefes al ve kovala şunu buradan,” diyordu fakat bir başka ses de, “Koş ve kollarına atıl; âşık değil misin sen bu adama? Bak nasıl pişman, nasıl tükenmiş görünüyor... Çok seviyor işte! Daha ne bekliyorsun ki?” diye bas bas bağıırıyordu.

Ne bekliyordum?

İçimdeki cılız ses, “Ne yapacaksın İris? Bu seni aldatan, aldattığı yetmezmiş gibi aptal yerine koyan adam ile devam mı edeceksin? Geleceğin tam da şu anda çiziliyor kızım; hadi, bir cesaret... Yolla şunu. Bak kendi dünyanı yarattın bu dükkânda. Daha çok gençsin, kim bilir kimler çıkar karşına...”

“Tabi tabi... Böyle adamlar manav tezgâhında satılıyor çünkü. Kızım sen salak mısın? Şimdi şu kapıdan çıkıp gitmesine izin verirsen asla geri dönmeyecek biliyorsun değil mi? Şu adama bir bak, böyle adamlara kanca atmak için kaç kadın bekliyor? Hemen bu akşam kendisini teselli edecek bir çift meme bulacaktır, sonrasında ise geçmişteki günlerine hızla dönecek ve seni tarihe gömecek. Akıllı ol be kızım!” Bu ses o kadar güçlü, o kadar kendinden emin konuşuyordu ki, Semih’in cebinden çıkardığı kadife kutuyu görünce delicesine çılgılık atmaya başladı. İçimde fırtınalar kopuyordu o fırtınanın gürültüsü duyulmasın diye ağzımı kapadım.

“Evlen benimle İris!” dedi.

Küçük çaplı bir şok geçiriyordum.

“Evlen benimle ve seni ne kadar sevdiğimi gör...”

Artık yapacak bir hamlem kalmamıştı. Semih, tüm kalelerimi işgal etmiş, atlarımı ve fillerimi ele geçirmiş, vezirimi yemişti. Tek bir piyon ile şahı koruyamazdım. Semih bana, “Şah mat,” diyordu; teslim oldum.

Semih, nişan yüzüğünü parmağıma geçirdiğinde kendimi muzaffer bir komutan gibi hissettim. Müthiş bir savaştan çıkmıştım. Semih'in etrafında olan, onu kafeslemek için her türlü planı kuran, uygulayan onca hemcinsim arasında seçilmiş olan bendim; özel olan, sevilen, evlenmek için uygun olan. O an aynen bunları düşünüyordum. Zafer benimdi. Semih benimdi.

Aşk, benim için yeniden kutsanarak ayaklarımın altına serilmiş sihirli bir tozdu sanki. Onca zaman bunun hayalini kurmuş, âşık olmayı, âşık olunmayı, âşık kalabilmeyi dilemiş biri olarak Semih'e "Evet" dediğim o gece kelimenin tam anlamıyla şahane geçti.

Mutlu anları yaşarken elbette öngöründe bulunamayız. Sonrasında neler yaşayacağımızı, o anlarda asla kestiremeyiz. Köprünün altından çok sular akıp geçtikten sonra kimi zaman o 'mutlu anlar' burnumuzu sızlatır, burun sızısı içimizi kanatır. Ben bunu çok sonra öğrenecektim.

Genç taksi şoförü orta şeritten sakın bir şekilde gidiyordu. İzmir, dingin bir uykudaydı. Birkaç saat önce epey bir yağmur yağmış olmalıydı; lastikler asfaltta ilerledikçe sular iki yana sıçrıyor, suların çıkardığı ses huzur veriyordu.

Uçaktan inip, taksiye bindiğim andan itibaren bir şekilde yükselişe geçen tedirginlik dağılmaya başlamıştı. Delikanlıya söylesem sabaha kadar gezdirse beni; cama kafamı dayayıp uyusam, uyusam...

Karşıyaka'nın girişindeki anıtı gördüğüm anda nabzım hızlanmaya başladı... Evin önünde indiğimde ise buna ellerimin titremesi de katıldı. Karşıyaka Yalı'sı yağmurla beraber iyot kokuyordu. Taksi yanımdan çoktan uzaklaşmış olmasına rağmen valizlerimle duruyorum öylece. İçeriye girip girmemek konusunda kararsızım. Yoldan tek tük arabalar geçiyor, ben öylece duruyorum.

Kulaklarımda taksiden inmeden önce çalmaya başlayan, sonunu getiremediğim Sarı Odalar'ın nameleri uçuşuyor, "Başımı alıp giderim efeler gibi hey!" diye tekrarlıyorum. Kendime bu sözler ile cesaret vermeye çalışıyorum; acınacak haldeyim.

On iki katlı bir apartmanın en üst katında oturuyoruz. Girişinde küçük bir bahçe var; bahar geldiğinde yediveren gülleri delicesine açar, zemin dairenin balkonu boydan boya hanımeli kokar; içeriye giren çıkan bahar solur, bahar sarhoşu olur.

Buraya kadar geldiğime göre içeriye girmekten başka bir çarem yok. Bu saatte annelere, Banu'ya veya Güldenay'a gidebilirim ama kimseyi ne üzmem istiyorum ne de kendimi rezil etmeye niyetim var. Semih beni gerçekten aldatıyorsa bunu mümkün olan en temiz ve en sessiz şekilde sonlandırmalıyım. Hele ki Güldenay'ın kesinlikle duymaması gerekiyor; ilk aldatılmada mazlum oluyorsunuz, ikincisinde size acıyarak bakıyorlar, sonrasında ise aptal kategorisine giriveriyorsunuz.

"Ah be İris," diye sesleniyorum kendime... "içine ata ata zehirliyorsun kendini. O ne diyecek, bu ne diyecek, arkamdan böyle diyecekler, şöyle gülüşecekler... Kendi mezarını kendi ruhunda inşa ediyorsun. Senin bildiklerini, düşündüklerini, yaşadıklarını, gözyaşlarını kimse bilmesin istiyorsun. Bu ne tür bir zavallılıktır? Sen neden böylesin be kızım? Kocanı aldatıyor olsan bunu saklamakta haklısın belki ama aldatılansın, neden bilinmesin istiyorsun?"

"Çünkü sürekli aldatılmış olmak bir zavallılık, bir eksiklik, bir acizliktir... Ben öyle biri değilim, aldatılmayı hak eden bir kadın değilim!"

"Aldatılmayı kim hak ediyor İris? Hangi kadın, hangi erkek aldanmayı ister, aldatılmayı bir ceza olarak görür? Le-

man hak ediyor muydu aldatılmayı? Sen onun kocası ile hafta sonu kaçamakları yaşarken, akşam yemekleri yerken, kocasını içine alırken Leman tüm bu aşağılanmayı hak ediyor muydu? Çok mu kötü bir kadındı Leman; hem kötü olmak ihaneti de hafifletmez İris.”

“Kerim’in aldatmalarına suç ortaklığı yapan tek kadın ben değildim ki! Kerim, Leman’ı zaten aldatıyordu, hep aldattı.”

“Bu mu bulduğun bahane? Sen bir kadının aldatılmasında başrol oynadın, Leman kim bilir senin yüzünden ne acılar çekti, kim bilir ne kadar üzüldü. Hain bir şekilde sofrasına bile oturdun. Kerim’in rezilliğinin bir parçası oldun. Şimdi kendi evinin önünde durmuş, kocanın sana sadakat göstermesini diliyorsun. İhanetin karşılığı sadakat değildir İrisçiğim...”

“Leman’ın laneti değil mi bunlar? Semih’in beni ilk aldatması, sonra üç yıl önce yaşananlar... hep Leman’ın beddualarının eseri değil mi? Ama ben bedelimi çoktan ödedim. Kerim’den ayrıldım, çok acı çektim. Semih beni başka kadınlarla aldattı. Üç yıldır gayet iyi gidiyorduk... Artık bedelimi ödediğimi düşünüyordum. Yeniden aynı trajediyi yaşayamam.”

“Kimse sana ‘trajedi yaşa,’ demiyor zaten. Trajediyi yaratan kendinsin. Semih’in ne mal olduğunu bile bile evlendin onunla. Klişe deyimler gerçekleri yansıtır; bir kere aldatan hep aldatır!”

“Tamam be kes sesini!”

Kafamı kaldırıp bakıyorum, aşağıdan bakıldığında salının ışıklarının yanıp yanmadığı belli olmuyor. Kapıyı açıp asansöre doğru ilerliyorum, gösterge on ikiyi işaret ediyor, demek ki en son bizim kata çıkılmış, her katta tek daire olduğuna göre en son bizim eve giriş yapılmış, demek ki Semih, epey geç gelmiş, demek ki Semih evde.

Yukarıya doğru yükselirken, heyecandan nabzım kulaklarımda atmaya başlıyor. Kalbim kanı her pompaladığında sanki ağızımdan çıkacakmış kadar güçlü vuruşlar yapıyor. Ayaklarımın dermanı aniden kesiliyor. “Ah,” diyorum katları tek tek geçerken, “ah Allah’ım... lütfen Semih tek başına olsun. Bu tamamen benim paranoyam olsun. Lütfen... Eğer bu benim paranoyamdan ibaretse, bir daha asla yapmayacağım, söz!”

Çın!

Asansör duruyor ama ben kapıyı açıp çıkamıyorum bir türlü...

Terapistime göre aşk acısını, aldatılma öfkesini sonuna kadar yaşamalıydım; başka türlü kurtulmam mümkün değildi ancak insanı çileden çıkaran bir duygu olan ‘aptal yerine konmak’ ile başa çıkmanın çözümü elbette alkol değildi. Bana, “İçindekileri dışarıya savur,” diye tembihledi. Bunu nasıl yapabileceğimi sorduğumda ise, “Yaz veya anlat. Korkmadan, yargılanmayı umursamadan, tüm yaşadıklarını, hissettiklerini söze, kâğıda dök. İçini boşalt. Konuştukça, düşüncelerin kâğıda döküldükçe hafiflediğini hissedeceksin. Hafifledikçe öfkenin şiddeti azalacak, rahatlayacaksın.”

Hızlı bir şekilde hafiflemeye ihtiyacım vardı. Hafiflemek... Kuş gibi hafifleyip kanatlanmak... Tüm dileğim buydu.

Yazma eylemi ile hiçbir zaman aram hoş olmamıştı o nedenle konuşarak başlamak istedim ancak kısa bir süre içinde konuşmanın bunaltıcı, zorlayıcı bir yanı olduğunu keşfettim. Ne kadar yakının olursa olsun, anlatırken istemeden ‘Acaba ne diyecek, acaba ne düşünüyor?’ soruları kafamın içerisinde uçuşuyordu. Durum böyle olunca hep karşıma çıkan, ‘El alem ne der?’ bariyeri karşıma dikiliyor bu da kendimi sansürlememe neden oluyordu.

Sonra tekleyerek de olsa, kırık cümleler kurarak yazmaya karar verdim. Yavaş yavaş yazarak paylaşmanın cazibesine kaptırdım kendimi. Yazdıklarımı paylaştıkça yalnız olmadığımı, kazıkları sadece yemekle kalmayıp, onların üzerine de oturtulanlardan sadece biri olduğumu; konuşmadığımı, paylaşmadığımı için sadece benim başıma gelen acınası, saklanması bir süreç yaşadığımı ve bunun sadece bir yanılğı olduğunu fark edince olaylar farklı bir boyuta geçmeye, işin şekli değişmeye başladı. Bunları sana uzun uzun anlatacağım ama öncelikle kaldığım yeri tamamlayayım.

İzmir'e dönüşümün sabahında yataktan kalkmadan önce yaklaşık yarım saat boyunca sırt üstü yattım. Kollarım, bacaklarım iki yana açıldı. Gözlerim tavandan sarkan minik kelebeklere takılı kalmıştı; neredeyse göz kırpmıyordum; beni o halde gören biri öldüğümü düşünebilirdi. (Kendim de ölmüş olmayı tercih ederdim.) Yataktan kalkmamamın, kalkmamamın tek nedeni de buydu. Gözlerimi her açtığımda yine aynı odada, aynı bildik eşyaların arasında, aynı kokunun mahmurluğu içinde ve tüm biktırıcı aynıların öncesinde aynı duygularla uyanmamış olmayı yeğlerdim.

"Ama o kadar şanslı değilim," diye düşündüm. "Kendimi öldürebilecek kadar cesur hiç değilim. Korkağın tekiyim! Korkak olmasam o rezili çok öncesinde terk eder, kendimle gurur duyardım."

Armani'nin kokusu odayı doldurmuştu. Parfümün neden bu kadar yoğun koktuğunu birkaç saniye düşündüm... Aklima, gece olanlardan sonra yaşadığım hezeyan sırasında duvara fırlattığım şişe geldi, bu durum kendime olan öfkemi arttırdı, yastıktan kafamı kaldırıp sağ tarafa baktım. Beyaz duvarda parfümün izlerini görünce canım daha da sıkıldı. Sağa sola saçılmış kırık cam şişlerini toplamam gerekecekti. Of, of... Of!

Elim istemsiz bir hareketle boynuma gitti, kolye hâlâ orada duruyordu. Buna öfkelenmem mi gerekiyordu? Evet. Ama aksine önce gülümsedim, sonra kendimi alamadan kahkaha attım. Yüzümü yastığa gömüp bir süre bu şekilde gülmeye devam ettim. Gülümseme adeta bir sinir boşalmasına dönüştü; seri kahkahalar atıyordum, çıkardığım seslerin şiddeti ile omuzlarım sallanıyordu. Göğüs kafesim sıkışmaya, nefes almakta zorlanmaya başlayınca sesimi kısmağa, kahkahamı sonlandırmaya çalıştım; artık çıkardığım sesler yaralı bir hayvanın inlemeleri gibiydi. Kendime bir kez daha acıdım, bir kez daha nefret ettim kendimden.

“Artık yataktan kalkman gerekiyor İris,” ağzımın kenarlarından akmaya yüz tutmuş salyalarımı yastığa silerken böyle söyledim. Tüm gün kalın bordo perdeleri açmadan, ışığı yakmadan, televizyonun kumandasını elime almadan, ayağım yere değmeden kısacası yatakta o an bulunduğum pozisyondan santim kıınıldamadan yatmaktan başka bir dileğim yoktu.

Ama hayat İris’in aşk acısını, sarsılmış maneviyatını, yitirmiş olduğu özgüveni, kaybetmiş olduğunu düşündüğü geleceğini hiç önemsemeden akmaya devam ediyordu. Kalp kırıklığı, kol kırığı gibi doktor raporu ile onaylanmıyordu. Oysa kalbin kırıkları, tüm bedenin ufalanmasına neden oluyordu.

“Of...” çekiyorum en derininden, en uzunundan... sonra yineliyorum uzun bir “Of...” daha geliyor. Tuhaf bir şekilde bunun iyi geldiğini fark ediyorum, nefes egzersizlerine gidenlerin haklı olduğunu düşünüyorum. Of çekmek için aldığım her nefesi geri verişimle bir parça rahatlayınca buna bir süre devam ediyorum; hoşuma gidiyor.

Yastık, sanki kafamın bir parçasıymış gibi ayrılmak istemiyor. Kafamı her kaldırıışında büyük bir mıkınatışmışçası-

na geri çekiyor. Bununla mücadele etmek zorunda kaldığım için yeniden kendime kızıyorum. Ne vardı ikinci şişe şaraba dadanacak?

Yataktan kalkmayı başardığımda bu sefer kendime en sağlam küfürleri sıralıyorum. Odanın içi talan edilmiş gibi. Parfüm şişesinin parçaları yatağın içine kadar düşmeyi başarmış. Çekmecelerde ne aradığımı hatırlayamıyorum ancak her birini tek tek karıştırıp, içindekileri yerlere saçtığıma göre aradığımı bulamamış olmalıyım. Ne aradığımı hatırlamayarak, terliklerimi bulamayarak parmak uçlarımda banyoya doğru ilerliyorum.

İlk kez aynada kendime bakmak istemiyorum; yüzümü görmeye tahammül edemeyeceğimi düşünüyorum. Suratıma bakmadan doğrudan duşun altına girme kararımın üzerinden bir iki saniye geçmiyor ki kaçamak bakışlarla kendime bakıyorum. Perişan görünüyorum!

Çok içmişim. Şarabın kızılığı hâlâ gözlerimde duruyor. Pembe, kalınca dudaklarım küçük mor lekelerle bezeli, ağızımın içi çamur gibi.

Çok ağlamışım. Gözaltılarımda çukurlar derinleşmiş, halkalar kahveye çalan çirkin bir renkle belirginleşmiş, kirpiklerimden akan rimel artıkları gözlerimin içine dolmuş, yanaklarımda siyah yollar oluşturmuş.

Çok bağırmışım. Hâlâ boğazım acıyor. Saçlarım mahalle kavgasına karışmış gibi yolunmuş. Çocukluğumdan beri bir türlü vazgeçemediğim davranışlardan birisidir bu; ne zaman korksam veya öfkelenip bağırıma başlasam ellerim iki yandan saçlarımı kavrar, onları çekiştirirken; korktuysam çılgık atarım, öfkeliysem bas bas bağırıma başlarım. (Laf aramızda beni bu şekilde ilk defa gören birinin gülmemesi imkânsızdır.)

Sonrasında ayna ile yüzleşmeye devam ediyorum; önce

kolyeye ardından gözlerime bakıyorum; gözlerimde hınzır, küçük parıltılar dolanıyor. Gülümsüyorum aksime, ardından kahkahayı basıyorum. Öyle filmlerde olduğu gibi olmuyordu demek. Demek ki bir kolyeyi koparıp atmak görüldüğü kadar kolay değilmiş. Gece yaşadığım korkunç nöbet sırasında öfkemi bir ara kolyeden çıkarmak istemiştim. Boynuma doğru bir hamle yapmıştım ama zincir bana mısın dememiş, takılı kaldığı yerde sallanmaya devam etmişti. O an yaşadığım şaşkınlığa gülüyorum; kolyeyi çıkarıp fırlatmak ne kadar çok yakışacaktı o sahneye...

Semih'in ardından saydırıyordum, "Şerefsiz orospu çocuğu! Gün yüzü görme, çükün kalkmasın inşallah!" Tam bu sırada uzanmıştı parmaklarım zincire, beri taraftan söylemeye devam ediyordum: "Aşkımızın, dünü, bugünü, geleceğiymiş. Şerefsiz Köpek!" Zincire asılmıştım ama kopmamıştı; bir süre kalmıştım olduğum yerde. Alt alta sıralanmış üçtaşa parmaklarımın ucu ile dokunmuş bu nadide hediye yok etmekten o anda vazgeçmiştim.

"Belki..." diye ayrılıp küvete ilerledim, "belki gerçekten kopmasını istemediğim için yeteri kadar çekmedim."

Suyun tatlı akışına bıraktım kendimi, başımın üzerinden omuzlarıma, göğüslerime, göğüs arama, göbeğime, kalçalarıma, bacaklarıma, topuklarıma doğru süzülen suyun dokunuşlarını hissederek gözlerimi kapadım. Su iyiydi; su her zaman iyi gelirdi.

Kim ne derse desin; bizi aşka hazırlayan, aşkı nasıl yaşayacağımızı gösteren ve hatta biraz iddialı olacak ama aşkı bizimle örgütleyen şey geçmişimizdir. Geçmişte yaşadığımız pek çok şey ve hatta yaşarken fark bile edemediğimiz minik detaylar.

Kendimi bildim bileli büyü, sonsuza kadar sürecek ve kesinlikle evlilik ile taçlandırılacak bir aşkın hayalini kurar-

dım. Kurardım kurmasına ama bu hayali pek çok zaman kendime dahi itiraf edemezdim.

Hiçbir zaman evlilik idealleri ile büyütülen bir çocuk olmadım. Babam için önemli olan tek şey üniversite mezunu olup, kendi ayaklarımın üzerinde durabilmemdi. Para ile mutlu edilen, şımartılan bir çocuk olmadım; bunun için yeterli olanak olmasına karşın... Her zaman bir harçlığım oldu -bir çocuğun ihtiyacı kadar- büyük bir şey istediğimde, mesela pahalı bir oyuncak, ya doğum günümü beklemem veya kışımı kırıp bunun için para biriktirmem gerekiyordu.

Babam bir köy çocuğu idi. Köyünden çıkmış, az okumuş, tesadüfler sonucu iş kurmuş ama illa ki çok çalışmış, hep çalışmış biri. Azmi, dürüstlüğü ve ticari zekâsı sayesinde işlerini her geçen yıl büyüten sonunda ise ciddi bir servet sahibi olan bir adam; ama asla çocukluğunda yaşadığı o sıkıntılı günlerini unutmayan, her fırsatta hatırlayan, hatırlatan ve kimi zaman çevresi tarafından ‘cimri’ olarak tanımlanan biri. Şanslı olduğuna inanırdı ama şansın genetik olmadığını da pek iyi bilirdi. Tesadüfler sonucu zengin olan bu adamın, kötü şanslar sonucu her şeyin yitip gideceği, bir felaket yaşamamanın herkes için mümkün olduğu, asla ve asla var olan zenginliğe güvenmemek gerektiği telkinleri ile büyüdü. İnsanın tek başına ayakta durmasının, kendisine ait bir meziyetinin olmasının ne kadar mühim olduğunu anlatıp dururdu. O nedenle ben meziyeti olmayan, okumama, çalışmama, baba parası yeme, yan gelip yatma gibi seçenekleri olan bir çocuk değildim.

Babam evliliği bir kurum olarak görürdü; eşit şartları olan iki şirketin birleşmesi... Birinden diğeri daha iyi şartlara sahip olmamalıydı. Birbirine denk olmak evlilikte mühimdi. Aynı gelir düzeyi, okuryazarlık, zevkler, aile... ‘Davul bile dengi dengine’ mantığı... Çok özenilecek bir şey de değildi.

Çocukken gittiğimiz düğünlerde küçük gelin olmama bile izin verilmezdi, “Zamanı geldiğinde evlenirsen giyersin. Gelinliği büyük kızlar giyer,” derdi.

İşte tüm bu nedenlerden dolayı aşka olan tutkumu, evlilik hayallerimi hiç dile getiremedim, sanki bu benim için bir günahtı. Babamın kızı olduğumu göstermek adına (biraz da onu mutlu etmek için galiba) aşka, flörte uzak duran, evlenmeyi hiç düşünmeyen biri gibi göründüm; yani anlayacağın olduğum gibi değildim ve elbette görüldüğüm gibi de olamıyordum. İçimde bir yerlerde adeta aşka âşık bir masal prensesi, pembe romantik bir kadın yatıyordu.

Evet, Kerim benim için yanlış bir tercihti ancak aşk gelip midenin ortasında önce tırtıllar yürütmeye ardından kelebekler uçuşturmaya başladığında kimseyi, hiçbir değeri, geleceği düşünmüyor ki insan; sadece o gün var, sadece o var.

Kerim, Leman’ı terk edip benimle evlenmek isteseydi koşarak giderdim peşinden; evet, iflah olmaz bir utanmaz, arsız, edepsiz, şıfırtı, bir küçük fahişe olabilirim pek çok insanın gözünde ancak o zamanlar ona duyduğum aşk, ona olan sevgim, ardımdan söyleneceklerin hepsinin çok ama çok önünde gidiyordu.

Semih ise Kerim’le yediğim darbenin şiddetini azaltmaya başladığım, kendimi tedavi ettiğim bir sürecin içinde adeta bir mucize gibi gelmişti. Semih ile sadece çevrem onay verdiği bir ilişki yaşamadım, aynı zamanda kendimi de onayladım.

Semih’in o zamana kadarki ihanetlerini affetmemin tek nedeni, hayallerini kurduğum aşk evliliğinin yerle bir olmasından korkmamdı. Kendime bir proje tasarlamış, uygulamaya koymuş, temelleri atmış, binayı inşaya başlamıştım ama bilirsin işte, temeli attığınız kumun kalitesidir binayı sağlam kılan.

Asansör ile evin kapısı arasında beş adım vardır. O beş adımı neredeyse her adımda bir beş dakika bekleyerek, her bekleyişte onlarca düşünce ile savaşıarak geçtim. Evde gerçekten bir kadın olduğunu bilsem, bundan yüzde yüz emin olsam, uçarak geçerdim o mesafeyi ama emin olamamak... Paranoyakça bir şüphenin peşinden kalkıp gelmek gayet güzel gittiğini düşündüğüm evliliğimi, salaklığım ile bitirme neden olacaktı. Ne yalan söylersem söyleyeyim, Semih inanmayacak üstelik geçmişle hesabı kapatmadığım için öfkelenecek, belki beni terk edecekti. Beni terk etmesine dayanamazdım fakat kuşku, ruhu kemirdiği ve sömürdüğü sürece onun kurduğu kapandan kurtulmanın tek yolu gerçeği öğrenmektir. Çoğu zaman kuşku gerçeği aydınlayabilecek tek şeydir.

Kapının ardında anahtar yoktu. Semih'in böyle bir âdeti yoktu zaten, o benim huyum; eve girdikten sonra ilk işlem anahtarı kapının kilidine yerleştirmek... Usta bir hırsızın temkinli sessizliğiyle kapıyı açtım. Az aralık duran alan, görüş açımı daraltsa da, içeride olup biteni duyabilmemi sağlıyordu. Salondan müzik sesi geliyordu. Massive Attack'ın Paradise Circus'u. Semih çalışırken müzik dinlemeyi sever ama bu şarkıyı çalışmak için seçmiş olamazdı... yine de hâlâ çalışma odasında olabilir. Antrenin ışığı açık olduğu için başka nerede ışık yanıyor tam anlayamıyorum. Sonra sesleri duyuyorum. Evet, tıpkı filmlerde olduğu gibi.

"Ihhh... Ah... Ahhh..."

O âna kadar hızlı hızlı atan sanki bir yerlere yetişme paniği varmışçasına koşturan kalbim bir anda duruyor. Yüreğimin sesini duyamaz oluyorum. Heyecan, ani ve keskin bir dönüşle buza kesiyor; ellerim, ayaklarım, içim, dışım buz. Soğuk.

Bir anda (hangi arada derede olduğunu anlayamadığım kadar kısa bir sürede) tek derdi evliliği ve âşık olduğu ko-

cası, tek suçu içini kemiren şüphenin ortaya attığı yemleri takip etmek olan kadın gidiyor. Yerine gözleri çelikten, kalbi intikam hırsıyla dolu, dünyanın en haksızlığa uğramış, en büyük zalimine karşı gelme cesareti kazanmış bir mazlum olarak emin adımlarla, dimdik yürüyerek seslere doğru ilerleyen bir başka kadın geliyor.

Gördüğüm manzara kafamın içinde bir görünüp bir kaybolan, kimi zaman bir sanrı, kimi zaman kendinden son derece emin duran şüphenin haklılığını kanıtlar derecede geçek. Sanırım henüz orgazm olmuşlardı ve yine sanırım bu onlar için kâbusa yakın bir sahneydi; cehennemden cennete geçişleri saniyeler sürse dahi yeniden cehenneme doğru hızla yol alacaklarını düşünmüyorlardı elbette. Bacaklarının arasında birbirlerinin en mahrem sıvılarının sıcaklığı henüz akmaya fırsat bulamadan benim, “Allah belanı versin, orospu çocuğu!” şeklinde dudaklarımdan bağırmadan, gayet sakin dökülüveren (buna en çok ben şaşırdım) sözler sonucunda donup kalmışlardı.

Benden hayli genç olduğu memelerinden, incecik bel kıvrımından, deforme olmamış göbeğinden, diri kalçalarından belli olan sarışın (bu kızı sanki bir yerlerden tanıyordum) Semih’in kucağındaydı. Saçları oluk oluk beline kadar iniyordu. Elleri kocamın göğsünde, kocamın elleri ise kızın kalalarındaydı. Oldukça ateşli bir sevişme yaşadıkları arşafkların toparlanmasından, yastıkların yerlere düşmesinden, yatak örtüsünün dertop olup odanın bir köşesine fırlatılmasından belliydi. Hemen ayaklarımdan dibinde ise tatlı pembe, dantelli bir sutyen duruyordu.

Sinir krizinin eşiğindeydim ve bu eşikte olduğumu bilecek kadar da kendimdeydim. Yapmak istediğim, gerçekten yapmak istediğim; kapıyı kilitleyip, anahtarı balkondan aşağıya atmak, evde bulunan en büyük bıçak ile önce kızı sa-

larından başlayarak doğramak, ardından Semih'in erkeklik organını kökünden kesip, kendi ağzına sokmak, her ikisini orada öylece kan kaybından ölmeleri için bırakmak, bir viski içip terastan aşağıya atlamaktı. Bu senaryo (inanmayacak-sın ama) saniyeler içinde en ince ayrıntısına kadar zihnimde şekillendi.

Sonunda yapmam gereken tek şeyin, arkamı dönüp salona gitmek olduğuna kanaat getirdim. Yapacak bir halt yoktu işte. Orada öylece durduğum sürece ne onlar toparlanabilecek, ne ben onlara saldırılabilecektim.

Uzun koridordan salona doğru ilerlerken az önce tam tersi yönde giderken takındığım buz maskesi hızla eridi, çelik bakışlar sönüverdi. Dizlerimin bağı çözölmeye başladı, kendimi bırakırsam yığılıp kalabilirdim. Ah keşke yığılıp kalsam, keşke oracıkta ölüversem de Semih, hayatı boyunca vicdan azabı çekse, ölmeden mezara girse...

Gözlerimden ılık gözyaşları akmaya başladı; aslında böğüre böğüre ağlamak, kocama ve yanındaki tazecik dilbere hakaretler yağdırmak, onları darp etmek istiyordum ama o kadar çaresiz, o kadar güçsüz, o kadar zavallı hissediyordum ki kendimi... Kendimden nefret ediyordum. Bu cesareti, bu aymazlığı ona ben verdim. Adam o kadar yüz buldu ki benden, asla terk edilmeyeceğinden o kadar emin ki, kendisine o kadar çok güveniyor ki...

Her şey bir yana asıl gücüme giden, bu evde bu işi yapacak kadar beni silmiş olmasıydı. Orası bizim evimizdi; beraber beğenmiş, beraber almıştık. Dekorasyon sırasında fayans renklerinden, perde desenine, halının renginden, klozet kapağının şekline kadar her şeye beraber karar vermiştik. Hiç unutmuyorum emlakçı ile eve girdiğimizde, el ele tutuşup koşar adım pencerenin önüne gelmiş, denizin üzerinde renkli martılar gibi süzülen yelkenlileri izlemiş, Çataalkaya'yı,

Alsancak'ı birbirimize göstermiş, Konak yönüne giden vapura bakmış, birbirimize sımsıkı sarılmıştık. Terası görünce çocuklar gibi çığlık atmış, köşede duran limon ağacının yapraklarını sevmiş, kırlangıç yuvasını incelemiş ve burada hayatımızı yoğun bir mutluluk içerisinde geçireceğimizden son derece emin olarak evi satın almıştık.

Semih, bana o zamanlar yepyeni, taptaze, kutsal bir aşk vaat etmişti. Geçmiş ve eski sevgililer ardımızda kalmıştı ve gelecekte bizim dışımızda kimse olmayacaktı. Evlenme teklifini ettikten hemen sonra hızla işlemlere başlamıştık ve Semih söz vermişti, "Sensiz kaybolmuş bir çocuk gibiyim İris. Onlarca kalabalığın içinde öksüz, yetim ve evsiz kalmış bir çocuğum. Beni al, benim ailem ol. Şerefim üzerine yemin ediyorum ki seni asla üzmeyeceğim."

Şimdi bu adam evimizde, en kutsal mabedimizde, bir kadınla beraberdi. Umarsız bir hoyratlıkla, şımarık bir piçlikle benim ve geçmişimizin üzerinden bir buldozer gibi geçmekte hiçbir sakınca görmemiş, yaptığı çirkinliğin sonuçlarını hiç düşünmemişti; bu benim için kaldırılamayacak kadar ağırdı. Kendimi tecavüze uğramış gibi hissediyordum; fiziki değil manevi bir tecavüzdü bu ve bir bedeli olmalıydı.

Semih, ikili kişisel tarihimizde hovardalık yapmamış değildi, ilk kez aldatılıyor hiç değildim. Her seferinde affetmemin, biraz süründürdükten sonra yeniden bağrıma basmamın en büyük nedeni Semih'e koşulsuz bir şekilde duyduğum aşktı. Ama bu olanlar çok acımasız, çok hainceydi. Semih köprüleri yakmıştı adeta ve benim onu affetmem demek, bu sefer kendime ihanet etmem demekti ki, insanın kendisini affetmesinin ne kadar zor olduğunu bilirdim.

Pencerenin önünde sırtım kapıya dönük duruyordum. Gözyaşlarım sümüklerime karışmış durumda, arada bir burnumu çekiyorum, gidip bir peçete almaktan çekiniyorum;

ne o kızla ne de Semih'le karşılaşmak istiyorum. Camda kendi yüzümü görüyorum belli belirsiz... gözlerimi görüyorum gayet belirgin... Dudaklarımı çaresiz bir şekilde kıvrıp, boynumu sola doğru eğiyorum kendimden merhamet diler gibi. "Sen istedin bunu kızım! Bu manzaraya şahit olmak için sen kaşındın. Yaraya tuzu sen bastırdın be kızım..."

Dış kapı usulca açılıp kapanıyor; ardımı görmüyorum, kulaklarımla görmeye çalışıyorum. Bir süre sonra, "İris..." diye sesleniyor Semih. Cama yansıyor görüntüsü; giyinmiş, omuzları düşmüş, kolları sanki sonradan vücuduna eklenmiş gibi sarkıyor iki yanından. "Sakin ol," diyorum kendime, içi dışı un ufak parçalara ayrılmış çok âşık İris'e, "sakin ol kızım, ben hallederim."

Semih karşımda kabahat işlemiş bir çocuk gibi duruyor. İsyen etmeyecek, suçunun farkında, af dileyecek. İstedliğini kopartırsa şımartacak, ayaklarımı yerden kesecek; geçen sefer böyle olmuştu.

Üç yıl kadar önce, Kırk Kalp'e kırklı yaşlarının başında, saçlarına hafif kırlar düşmüş, haftalardır hiç dokunulmadığı belli sakalları olan bir adam gelmişti. Ben o sırada arka tarafta, bahçede kahvemi içiyordum. Sıcağa yüz vermiş bir sabahtı. Yan apartmanlardan birinin balkonuna hava alsınlar diye çıkarılan iki muhabbet kuşunun telaşlı şakımaları okuduğum derginin sayfa hışırtılarına karışıyordu. Günlerden cumartesiydi ve sabahın bu saatinde alışveriş için gelen pek olmazdı.

Çın çın etti kapı. Zehra'dır diye düşündüm ilkin, öğlene kadar izinliydi ama erken kalkarsa hiç oyalanmaz koşar gelirdi, en az benim kadar severdi dükkânda olmayı.

Zehra değilmiş gelen. Üzerinde kargo pantolon ve gri bir tişört, ayağında botlar vardı. İçeri girer girmez sağına soluna şöyle bir bakındı, kar kürelerinin olduğu rafa gözlerini sabitleyerek ilerledi. Sırayla her birini inceleyip yerine bırakmaya başladı. Şaşırdım; daha önce bir kar küresini bu denli ciddiyle inceleyen birini görmemiştim.

Bir süre oturduğum yerden kımıldamadım. Titizlikle işine devam ediyordu. Yanına kadar sokuldum, fark etmedi.

Adam deniz kokuyordu. Bir anda,

“Janis’i seviyor musunuz?” diye sordu. Öyle pat diye. Sanki bir sohbetin içindeymişiz gibi.

“Evet. Severim,” dedim şaşkınlık içerisinde sanki hep konuşurmuşuz gibi, konuşurken beni şaşırtmış gibi.

Bana dönüp gülümsedi.

“Aynen...” dedi.

Simsiyah gözleri vardı. Büyük ve siyah. Gülerken yıldıza dönebileceğine inanabileceğiniz kadar parlak ve siyah.

Öylece duruyordum yanında, o ise garip davranışına hiç garip değilmiş gibi devam ediyor, bir yandan da fonda çalan şarkıyı mırıldanıyordu.

“...One of these mornings. You’re gonna rise, you’re gonna spread your wings...”

“Bir şey mi arıyorsunuz?” diye espri yapıyormuş gibi soruyorum gülümseyerek. O ise gayet ciddi,

“Ah evet arıyorum. Burada olduğu söylendi, elbet satılmadıysa?”

“Nasıl? Ne arıyorsunuz?”

“Pekâlâ...” diyor bu sefer gece, gepgece bakarak,

“Elbette bu saçma hareketimden dolayı bu soruyu hak ettim.” Kafasını hafifçe öne doğru eğip kaldırıyor, aynı anda dudaklarını afacan çocuk sevimliliğinde kapatıyor, ardından kocaman gülümseyerek elini uzatıyor.

“Merhaba ben Yunus. Dünyanın bir ucundan buraya bu dükkân için geldim.”

“Nasıl yani?” diyorum yeni bir şaşkınlık içerisinde.

Yunus, bir gezgin. Dünyayı dolaşıyor. Bir ülkeye, bir şehre, bir kasabaya demir atıyor, eğer çok beğenirse altı ay, bir yıl ama asla iki yıldan fazla değil, orada kalıyor. Geçici işlerde çalışıyor. Mesela garsonluk yapıyor. Balıkçılarla beraber ağ örüyor, hamallık, aşçılık, tezgâhtarlık... Akla gelebilecek

her türlü iş... Kazandığı para ile çevreyi geziyor, yerel hakla ahabalık kuruyor, yerel yemekleri öğreniyor, kendi yemeklerini öğretiyor. Ta ki canı sıkılana kadar, ta ki Leyla rüyasına girip “Hadi yola çık artık,” diyene kadar.

Yunus ile Leyla fakültenin son sınıfında tanışıyorlar. Tanışma hikâyeleri romantik değil. Öylesine... hepimizin bir diğeri ile tanışmasına benzer şekilde; ortak bir arkadaşlarının doğum günü partisinde. Her ikisi de yalnız, aldatılmış, aşka tövbeli. Zaten hikâyelerinin romantikliği de bu tanışmadan sonra şekilleniyor.

Bir süre arkadaşlık ediyorlar; minik flörtler, kaçamak bakışlar, anlamlı sözleri anlamamazlıktan gelmeler. Tıpkı ben ve kocam gibi, eski kocam gibi. Tıpkı İris ve Semih gibi...

O kadar kırgınlar ki sevdaya, ölesiye çekiniyorlar birbirlerinin yüreklerinin örtüsünü kaldırmaya. Ama aşk işte adı üzerinde... Yunus diyor ki bir akşam, dolunayın yeryüzünü kucakladığı bir gecede Leyla’ya:

“Biliyor musun aşk ile kedi arasında müthiş bir benzerlik vardır. Her ikisi de sen çağırdığında gelmez, hazırlıksız olduğunda burnunun dibinde bitiverir; senin dilediğin gibi eğitilmez ve asla söz dinlemezler.”

“Eee...” diyor Leyla. Buğday tenini allar basıyor tıpkı tarlalarda yerli yersiz gülen gelincikler gibi.

“Nerden çıktı şimdi bu?” diye anlamazlığa vuruyor.

“Kedi ile aşk arasındaki en belirgin fark nedir peki?” diye soruya soruyla karşılık veriyor Yunus.

‘Bilemiyorum.’ der gibi dudak büküyor genç kadın.

“Kedi gelip kucağına oturduğunda mırıltılarını dışarıdan duyarsın, aşk gelip oturduğunda karnının içinden gelir o ses.”

Gülüyor Leyla. Gülüyor Yunus.

Leyla’nın çok sıradan ve aynı zamanda Leyla’nın olduğu için çok bambaşka kahverengi gözlerine bakıp,

“Benim karnımdan sesler geliyor,” diyor, diyor ama kırmızıya kesiyor her yanı, hem biraz heyecandan hem biraz utançtan. Kıpırmızı oluyor Yunus.

Sonra aşk büyüyor. Daha sonra ise aşk kendisinden kutsal olanı doğuruyor; sevdayı...

Yunus ile Leyla'nın ortak hayali dünyayı gezmek ama hayat koşturuyor. Hayat koşarken duramaz insan. Öyle olağan, öyle olması gereken bir şey ki kariyer yapmak, iş sahibi olmak, sisteme ayak uydurmak... Onlar genç ya, genç ve yaşayacak çok uzun zamanları var. O zamanları yaşamak için, dilediğin gibi yaşamak için çalışmak gerekir ya, çalışıp çalışıp para kazanmak, kazanıp kazanıp harcamak... Hiç biriktirilemez çünkü hayalleri kucaklayabilecek kadar çok para; hiç biriktirilemez oysa insan ömrü; biriktirilirmiş gibi düşünülür ya, onlar da öyle yapıyor işte.

Yunus işletmeyi bitirmiş Boğaziçi'nde. Leyla, Mimar Sinan'dan heykeltıraş çıkmış. Biri büyük bir şirkette iyi bir pozisyonda işe başlamış, diğeri miniminicik bir atölye açmış.

Her akşam aşkla, sevdıyla dolu, adalar manzaralı iki oda bir sofa evlerinde günlerinin nasıl geçtiğini anlatıp, çok sevişip az tartışarak, en çok gülümseyerek geçirmişler günlerini.

Leyla rengârenk taşlardan minik heykeller yapar, her biri bittiğinde mutluluktan deliye döner dururken, Yunus sıkılıp dururmuş iş yerinde; iş iyiymiş, parası güzelmiş ama sistemin çarklarına kendisini kaptırmaktan, öğütülüp tüketilmekten korkarmış. Oysa Leyla ne güzel çalışırmış, az kazanır az harcar ama hep şakırmış.

Sonra kışlar yazlara, yazlar kışlara karışıp hayat olağan akışında akarken, onlar her bir gün birbirlerine daha çok bağlanırken, birbirlerinin sevgilisi, dostu, anası, babası, kardeşi, âşığı olurken bir anda yürek sızlatan, ucuz bir filmde olabilecek kadar saçma, belki hiç olmaması dilenmeyecek

kadar gerçek dışı bir olay yaşanmış.

Leyla Kadıköy’de aslında o kadar da işlek olmayan, olsa dahi çok da fazla hızlı gidilmeyen caddelerden birinde, bir ögle vakti ve tamamen kendi dikkatsizliği nedeniyle otobüsün altında kalmış, kafasını kaldırıma çarpmasa -ki çarpmış- bir şey olmayacakmış; ne kırık, ne çıkık, ne kan... Aniden k t diye  l vermiş Leyla.

Yunus, Leyla’nın olay yerinden tam da kazanın hemen ardından geçmiş, “Yazık...” demiş içinden, “umarım bir şey olmamıştır.”

Sonrasında epey bir sonrasında çalmış telefon. Arayan Leyla’nın ağabeyi, “O anda,” diyor Yunus, “anladım Leyla’nın uçtuğunu.”

Yunus, atölyeyi toparlarken ağlaya ağlaya ii şişmiş adeta. Leyla en çok melekler yaparmış bir de kuşlar ve Pegasus’lar... Ne bitenleri ne yarım kalanları, ne de hiç işlenmemiş taşları... atamamış, kimselere verememiş. Hepsini dizmiş evin sağına soluna. Her biri gözünün önünde...

İşten izin almış bir süreliğine. Leyla’nın kırkı çıkmış; Yunus hiç inanmasa da, hiç bilmese de adetlerin her birine uyum sağlamış, yerine getirmiş. Kırk birinci günün geesinde, uykunun en derin yerinde ama Yunus’a göre uyku halinde değil tam gerçek, tam anlamıyla gepgerek gelmiş Leyla; üzerinde pembeli beyazlı t lden uzun bir elbise, kıvrıcık uzun siyah saçları omuzlarından dökülüp kalçalarına kadar iniyormuş. Boynuna kendi yaptığı Pegasus’lardan birini kolye niyetine asmış.

Gülümseyerek sokulmuş yanına. Parmak uçlarında yürüyor gibiymiş ama aynı zamanda uçuyor gibiymiş de.

Yunus kıpırdamamış hiç yerinden, kıpırdamak istememiş. Sanki kıpırdasa Leyla  rker,  rkerse kaar gider diye düşünmüş. Leyla usul usul sokulmuş, Yunus’un yatağına oturmuş,

ellerini uzatmış, saçlarını sevmiş, yanaklarını okşamış. Yanına uzanmış. Yunus, yasemin kokulu sevgilisine sarılmış, burnunu saçlarına gömmüş. Leyla'nın saçları Yunus'un burnunu gıdıklamış. Leyla fısıldamış:

“Benim için yaşa Yunus. Benim için dünyanın dört bir yanını gez. Sen gezersen ben görürüm.”

Yunus uyandığında ne Leyla varmış yanında, ne yasemin kokusu. Afallamış, sıkılmış, kahrolmuş uyandığı için. İşe gitmek için dışarıya çıktığında apartmanın giriş kapısının hemen yanında sol tarafta henüz sabahın ilk ışıkları ile incecik kabuklarını çatlatıp çıkan beyaz yaseminleri görünce duraklamış olduğu yerde.

Apartman görevlisi Tahir Efendi'ye sormuş yeni dikilip dikilmediğini. Tahir Efendi, “Yok evlat, eskidir...” demiş. Onca zamandır girip çıktığı kapının yanı başında duran çiçekleri hiç görmediğine, görüp fark etmediğine şaşmış. O zaman dank etmiş kafasına Leyla'nın ne demek istediği, anlık olan ömrün paha biçilemezliği. Hemen o gün orada kararını vermiş. Olanı satmış, birikmişe katmış, yollara düşmüş.

Yunus Paris'te kaldığı bir yıl üç aylık süre içerisinde ev sahibi olan adamdan kar küresi yapmayı öğrenmiş. Leyla'nın Pegasus'larından birini de yaptığı kar kürelerinden birinin içine yerleştirmiş. Kar küresi sallandığında Pegasus kanatlanır gibi olurmuş. Yunus onu nereye giderse gitsin yanında taşımış ama insanoğlu işte... bazen unuttur, unuttuğuna şaşırır, şaşırdığına şaşar ya, Yunanistan'dan ayrılırken her nasıl olduysa olmuş unutmuş küreyi, unuttuğunu da Avustralya'ya vardığında fark etmiş. Yunanlı ev sahibesini aramış telaş içinde. Yaşlı kadın, tam da Yunus'un dediği şeyi yapmış: “Evde bıraktığım eşyaları satabilir, atabilir veya kendiniz için ayırabilirsiniz...” Kadın, kar küresini de diğer ıvır zıvırlarla beraber hediyelik eşya satan bir ahababına bıraktı-

ğını söylemiş, numarasını vermiş. Yunus aramış. Telefonun diğer ucundaki bir adam kar küresini birkaç parça eşya ile beraber İzmir’de iş yaptığı bir dükkâna sattığını söyleyince Yunus’un kalbi teklemiş. ‘Leyla eve dönmüş bile,’ diye düşünmüş. İzmir’e gelmiş, Bostanlı’ya uçmuş, işte buradaymış, peki kar küresi neredeymiş?

Bu inanması güç ama güzel hikâyenin bir parçası, hem de önemli bir parçası oluvermiştim. Kar küresini hatırlıyordum, işin güzel yanı kime sattığımı da çok iyi biliyordum!

Pegasuslu küre, yeni yıl hediyesi olarak daimi müşterilerimden biri tarafından alınmıştı ama onun kime hediye ettiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Kadının adı Yıldız’dı. İncecik, upuzun bir kadın. Rafine zevkleri vardı. Karşısındakini incitmekten korkarmışçasına neredeyse fısıltı sayılabilecek bir ses tonu ile konuşur, asla ‘sen’ sözcüğünü kullanmaz, hediye alacağı kişilerin zevklerini, ilgi alanlarını çok iyi bilir, tercihlerini de buna göre yapardı.

Yıldız Hanım’a ulaşmak zor olmadı. Daimi müşterilerin iletişim bilgilerini tuttuğumuz bir defterimiz vardı. Doğum günlerinde Kırk Kalp olarak minik hediyeler göndermeyi adet edinmiştik. Yıldız Hanım, Yunus ile Leyla’nın hikâyesini telefonda dinledi; gerekeni yapacağını ancak bunun biraz zaman alacağını belirtti. Küreyi bir arkadaşına hediye etmişti, şükür ki İzmir’de yaşıyordu arkadaşı fakat bir süreliğine şehir dışına çıkmıştı. Uzun bir seyahat değildi, birkaç hafta sonra dönecekti, dönene kadar beklenebilir miydi? Elbette!

Aldatan insanın psikolojisi, kendisini de her an aldatılabileceği üzerine gelişir... Bunu şimdi fark edebiliyorum veya günümüze uygun deyiimi ile şimdi büyük resmi daha net görebiliyorum.

Yunus'la tanışıp hikâyesini öğrenmemin ardından onun bir parçası oldum. Bu süre içerisinde Yunus, neredeyse her gün dükkâna uğruyor, uğramakla kalmayıp zamanının önemli bir bölümünü bizimle geçiriyordu.

Günün herhangi bir saati, yüzünde kocaman gülümsemesi ile geliyor, içten bir şekilde içeride kim varsa selamlıyor, duruma göre benimle, Zehra'yla veya o an dükkânda bulunan hiç tanımadığı bir başkası ile sohbet etmeye başlıyor, kahvesini içiyor, yanında taşıdığı minik cihazı ile dünyanın dört bir yanından seslenen ne dediklerini bilmediğimiz ama bizi bizden alan şahane sesli adamların, kadınların müziklerini dinletiyor, kendi hikâyelerini anlatıyordu.

Yunus sanki insan değildi, erkek hiç değildi. Olsa olsa bir erkek melek olabilirdi. Onun hayatıma girmesi ile birlikte bende de elimde olmadan, fark etmediğim birtakım değişiklikler meydana gelmeye başladı. Sabahları müthiş bir enerji ile uyanıyor daha etnik, daha sade giyiniyordum. Adeta bambaşka bir ısıltı ile parlamaya başlamıştım. İtiraf etmeliyim ki, Yunus'la gün içerisinde karşılaşma ihtimali beni heyecanlandırıyordu. Yunus gibi adamların olabildiğini görmek, onu tanımak... onun gibi bir adamla beraber olmak... Evet, itiraf etmeliyim ki Yunus'tan biraz yüz bulsam, Semih'ten şimdi olduğu gibi keskin bir şekilde vazgeçme cesaretini o gün taşısam Yunus'un peşine takılıp gidebilirdim.

Evet, o dönemde bu yabancı adamdan etkilendiğim doğrudur; onun için süslendiğim, beni beğensin, bana iltifat etsin diye çabaladığım ve beni heyecanlandığı da... Tuhaf olan bunun olamayacağını bilmekti; bu durum daha çok ilkokul öğretmenine âşık olmak gibiydi.

Sonrasında, çok sonrasında mesela bugün, Yunus'un izini sürmeyi, onunla yeniden özgür ve ne istediğini bilen bir kadın olarak tanışmayı çok isterdim. Eğer bir gün yeniden âşık

olma şansını yakalarsam, Yunus gibi biri olacağına eminim. Yunus'un fiziği, gülümsemesi, serseri ama bakımlı görünüşü, olgun mantığı, bir oğlan çocuğu sevimliliğindeki haşarılığına karşılık şaşırtıcı centilmenliği... Tüm bunlar bana göre bir erkeği kusursuz kılan özelliklerdi ancak tahmin edebileceğin gibi beni asıl çeken şey, Yunus'un Leyla aşkıydı. Hangi kadın Leyla'nın yerinde olmak istemez ve hangi kadın Yunus'a Leyla'yı unutturmak istemez?

Tüm bunlar bir yana Yunus'un varlığı benim kadar Semih'i de etkilemiş görünüyordu. Önce sessiz bir şekilde gelişmeleri takip etti, bir iki gün sonra homurdanmaya, hiç âdeti olmadığı halde dükkâna gelmeye, sık sık telefon etmeye kısacası beni yoklamaya başladı.

Semih beni kıskanıyordu ve bu durum onca zaman sonra bana ilaç gibi gelmişti.

Oysa tam bir şapşal, tam bir zavallıydım; Semih'in beni bir anda kıskanıyor olmasından dolayı mutluluk duymaktansa, 'neden' sorusunu sormalıydım. Ah biz kadınlar! Sevdığımız, âşık olduğumuz adamlar söz konusu olduğunda nasıl zavallı, nasıl acınacak hallere düşebiliyoruz, nasıl bir acziyet içerisinde kalıp olayları farklı değerlendiriyoruz.

Semih beni kıskanmıyordu! Aldatan, bu konuda neredeyse bir kitap yazabilecek kadar engin deneyimlere sahip olan Semih, aldatılmamaya karşı önlemini alıyordu. Her aldatan insanın bilebileceği üzere, insanların nasıl aldatmaya başladığını, aldatma öncesinde yaşanan değişiklikleri, aldatmaya neden olan faktörleri ve en önemlisi aldatılanın yaşadığı travmayı çok iyi biliyordu ki harekete geçmesinin en büyük nedeni de buydu; boynuz yiyen biri olmanın müthiş erkeklik onuruna vereceği zararın önüne geçmeye çalışıyordu.

Semih'in beni bir kez daha aldattığını da tam bu süreç içerisinde öğrendim. Yunus, kar küresine kavuşmuş, ve-

dalaşmış, yeni maceralara doğru yelken açmıştı. Semih ise Yunus'la yakınlaşmamdan, bir başka adama yönelmeye başladığımı fark ettiği andan itibaren beni öylesine bir markaja almıştı ki, kendisi açık verdi.

Enayi yerine konulmaktan korktuğun sürece enayi olarak kalmaya devam edersin; benim durumum böyleydi. Her ne kadar Semih ile evlenmiş olsam da, Semih'e bir daha tam anlamıyla güvenemeyeceğimi ama ona âşık olduğum süre boyunca da ona güveniyormuş gibi yapmaya (kendimi kandırma pahasına buna inanmaya) devam etmek zorunda olduğumu çok iyi biliyordum. Tam da bu nedenlerden ötürü gözlerim hep kocamın üzerindeydi. En küçük detaylara dikkat ediyor, cep telefonunu bulduğum her fırsatta karıştırıyor, başarılı olamasam dahi (bu konuda açık vermiyordu) e-posta adreslerinin şifrelerini kırmaya çalışıyor, iş seyahatlerine gittiği zamanlarda kaldığı otelleri başka isimlerle arıyor, odasına bağlanan telefonları açtığında arka fondaki sesleri dinleyip kapatıyor, akşamları evde yaptığı telefon konuşmalarını kapı arkasından dinliyordum.

Evlendiğimizden beri bu böyleydi; yorucu ve bunaltıcı bir tempo. Durumdan hoşnut değildim elbette. Benim bu hareketlerimi fark ettiği zamanlarda ise Semih sinirleniyor, beni paranoyak olmakla suçluyor, zaman zaman benden iyice uzaklaşıyor, araya mesafe koyuyordu. Böyle olduğu zamanlarda hastalıklı ruhumdan nefret ediyordum ama yapmadan da duramıyordum.

Yunus'un varlığından dolayı tüm ilgisini bana yöneltmiş olan Semih, bir akşamüzeri oldukça erken sayılabilecek bir saatte keyif içerisinde dükkâna geldi. "Hadi bakalım," dedi ellerini iki yana açarak, "Zehra halletsin bugün işleri. Gidelim deniz kenarına karı koca keyifli bir sofraya kuralım, gün batımına karşı rakı içelim." Sevinç içerisinde kabul ettim. Ada-

ma kıskançlık yaramıştı, ilgisini yeniden üzerimde görmek hoşuma gidiyordu. Çantamı kaptığım gibi arabadaydım.

Keyifli bir akşam yemeği yedik; işlerimizden bahsettik, siyasetten konuştuk, arkadaş dedikoduları yaptık. Uzun zamandır böylesine yoğun bir zamanı paylaşmamıştık. Eve döndüğümüzde ateşli bir sevişme yaşadık. Mutluydum.

Semih yataktan kalkıp banyoya gitti. Telefona gelen mesaj sesi ile yerimden doğruldum, Semih'in pantolonunun cebinde duran telefonun ışığını gördüm. Tereddüt etmeden yataktan fırladım. Telefonu aldım. Mesajı açtım. Şöyle yazıyordu: "On gündür hasretinden yanıyorum. Kafam da çok güzel. Dayanamadım, kusura bakma. Bir yolunu bul, gel." Telefon numarası bir isme kayıtlı değildi. Semih birkaç gün önce toplantısı bahanesi ile eve oldukça geç gelmişti, on gün önce ise... tam emin değildim ama İstanbul'a gitmiş, bir gece kalıp öğlene dönmüştü. Evet, salı günüydü...

Giyindim. Elimde telefon yatağın ortasına oturmuş bir şekilde Semih'in çıkmasını bekledim. Şarkı söyleyerek çıktı banyonun kapısından, havluyu beline dolamıştı. "Bak, biraz daha çalışırsam altı baklava yapmama az kaldı," dedi sırtarak. "Evet, öyle..." dedim, hastalıklı bir tıslama ile devam ettim, "lazım oluyordur baklavalar orospuları düzerken." Semih şaşkınlık içinde bana dönüp baktı, sonra elimde telefonu gördü. Kıpırmızı kesildi ve suçlu olan her insanın yaptığı şeyi yaptı; savunmaya geçti.

İşin özü şuydu: Kızla daha önceden tanışıyorduk; son şirket yemeğinde yanımıza gelip oturan sırnaşık kızıl yok muydu? Hani şu ayak bilekleri kalın olan kız, hani omzunda minik kelebek dövmeleri olan. İşte o kız şirketin Antalya bürosunda görevliydi. İstanbul'a gittiği zaman kız oradaydı. Yaptığından çok utanıyordu; evet çok sarhoş olmuştu, evet kızla birlikte olmuştu, bunu inkâr edecek kadar orospu ço-

cuğu değildi ama sabah uyandığında başından aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Hatta kıza “İris,” diye seslenmiş, kız buna çok bozulmuştu. Adının ne önemi vardı yahu? Ekmek çarpsın, Allah belasını versin bir gecelik saçma sapan bir şeydi. Sarhoşluk işte! Ne olduğunu, nasıl olduğunu hatırlamıyordu; belki sevişmemişlerdi bile. Kızın blöfü olabilirdi; sabah uyandığında çıplaktı tamam ama bokseri kışındaydı bilirdim ki o seviştikten sonra uyuyacaksa asla giyinmeyi düşünmezdi. Olmuştu işte. Affetmeliydim onu. Evet, o bir hayvandı. Bir pislik. Benim gibi kadına yapılmayacak her şeyi yapmıştı. Ama İris’i Semih sevmiyor muydu? Bunu yok sayamaz mıydım? Hem o şıfıntıya da söylemişti, “asla arama,” diye... yüz­süz işte, edepsiz karı! Bunlar böyleydi evli adamlara bacaklarını açıp onları tuzağa düşürmek için her türlü yolu denerlerdi. Kendileri mutsuzdu, umutsuzdu ya ondan... Affetmeliydim. Semih İris’i çok seviyordu.

O geceyi Semih misafir odasında geçirdi. Ben ağlayarak; kendi zayıflığıma, aciz kaderime lanet ederek sabahı zor ettim. Semih uyanmadan adeta kaçarcasına evden çıktım, dükkâna gittim. Yan pastaneden aldığım iki kruvasanı bir büyük kahve ile beraber devirdim ve bir cesaret Gül­denay’ı aradım.

Gül­denay’ın sesini duyar duymaz sesim titremeye, bur­num sızlamaya dolayısıyla gözlerim dolmaya başladı. Nere­deyse otuz yıllık arkadaşım pek çok defalar duyduğu bu ses karşısında her zamanki gibi bir süre sessiz kaldı.

“Konusabilir miyiz?” diye sordum.

“Semih mi?”

“Hı hı...”

“Yine boynuz yedin değil mi?”

“Evet...”

“İtiraf etti mi yoksa hâlâ inkârda mı?”

“Etti. Etti...”

“Pişman mı, yoksa diğer kadına âşık mı?”

“Elbette pişman Güldenay!”

“Tabi. Tabii...”

Derin bir nefes alıp verdi. Telefonu suratına kapadım. Geri aramadı.

Güldenay çocukluk arkadaşım. Beş yaşından beri devam eden acayip bir ilişkimiz var. Birbirimiz için doğru olanı, sadece doğru olanı söyleyeceğimize dair yemin etmiştik çok uzun zaman önce; on iki yaşında falan... O günden bugüne bu sözü tuttuk. Kimi zaman bu doğrular yüzünden kırıldık, kızdık, bir süre görüşmedik ama hiç kopmadık. Çünkü sözün ikinci bölümünde ‘asla küsmeyeceğiz,’ demiştik. Öyle de yaptık. Birbirimizin mantığının ince noktaları olduk; an geldi, kendi haklılığımızı savunmak adına ağza alınmayacak küfürler ettik. Ama hiç küsmedik.

Güldenay, Semih’i ilk tanıdığı andan beri hiç sevmedi; bunu da söz verdiği gibi dile getirdi. Yıllar önce Foça’dan İzmir’e döndüğüm günlerde ikisini bir araya getirmiştım. Daha ilk bir saatin içerisinde Güldenay’ın suratının düşmesinden, sohbete pek dahil olmamasından hatta Semih’e bile rek uyuz uyuz davranmasından anlamıştım durumu. Yemek pek uzun sürmemiş, Güldenay başının ağrması gibi gayet ucuz bir yalana başvurarak izin isteyip kalkmıştı. Ertesi gün şöyle dediğini gayet iyi hatırlıyorum, “İris... Bir şeyler var bu adamda; samimiyetsiz bir şeyler... Eski kocama benzettim, dikkatli ol bence. Üzer bu seni, haberin olsun.” Çok kızmıştım. Kışkırandığını düşünmüştüm. Kendi başarısız evliliğinin faturasını bana çıkarıyor, iki çocuğu ile onu baş başa bırakıp başka kadına giden adamın hıncını tüm erkeklerden alıyor diye değerlendirmiş, bir süre görüşmemiştim.

Semih’in de Güldenay için pek olumlu düşündüğü söy-

lenemezdi. Güldenay'ın yaşadıklarından dolayı kinci ve kiskan dolayısıyla sağlıksız bir kişiliği olduğunu söylemiş, her ne konuda olursa olsun sözlerine kulak asmamam konusunda uyarmıştı.

Güldenay'la yapmayı düşündüğüm sohbetin bu kadar çabuk sona ermesi hayal kırıklığı yaratmıştı. Zehra hâlâ dükkâna gelmemişti; duvarlar üstüme geliyordu, nefes almakta zorlanıyor, hiçbir şeye odaklanamıyordum, i sıkıntısından patlamak üzereydim. Kapının açılması ile telefona mesaj gelmesi aynı anda oldu. Kapıda kocaman iek buketi ile Semih duruyordu. Onu görünce mesaja bakmadım.

Semih uslu bir ocuk olacağını, iş seyahatlerine beni de götüreceğini, benden başka kimseye yan gözle bile bakmayacağını, istersem kendisine bir kamera bile taktırabileceğimi söyledi; yeminler üzerine yeminler etti.

"Hadi," dedi yalvaran ocuk gözleri ile kafasını yana eğip suratının alabileceği en masum hal ile...

"Hadi ya Semih! Bu kaçıncı ama? Hep aynı olay hep aynı son. Sen beni sevmiyorsun, hiç sevmedin zaten!"

"İris... Bebeğim. Sevgilim... Seni sevmesem neden burada olayım? Neden o srtklerden biriyle değilim de seninle evliyim?"

...

"Affet beni İris. Lütfen..."

"Semih. Ben dayanamıyorum artık; her iki üç yılda bir böyle olaylar mı yaşayacağız? Hep diken üzerinde mi nefes alıp vereceğim? Ruh hastası mı olmamı istiyorsun? Senin yüzünden paranoyak bir halde yaşıyorum, farkında değil misin? Ne istiyorsun sen benden? Ne? Hayatım boyunca seni sevdiğim kadar kimseyi sevmedim, sana olan sadakatimin dl bu mu Allah aşkına?"

...

...

...

“Bana bir şans daha ver İris; kendimi affettirmemi sağla. Lütfen!”

O şans, mektubun başında anlattığım evlilik yıldönümünün hemen öncesinde verildi... Muhteşem bir gece, aşk dolu bakışlar sevgi ve sadakat vaat eden bir gelecek. Sevdığım, âşık olduğum adamın büyüleyici hediyesi; geçmişimizi, bugünüümüzü, geleceğimizi simgeleyen ısıltı ısıltı taşları parıldayan kolye ile yeniden ayaklarım yerden kesilmişti.

Bugünden o geceye baktığımda o aptal kandırma hediyesine delicesine sevinen, kolyeyi aldığı için kocasının kendisine değer verdiğini, sevdiğini, sözünde duracağını, üzülmeceğini düşünen, düşünmekle de kalmayıp bir batıla inanır gibi inanan İris’e şunu söylemek istiyorum: Pırlantaya yüklediğin anlamı kendine yükleydin bu kadar çok aşk acısı çekmezdin geri zekâlı!”

Semih’in çiçek buketi ile geldiği an telefonuma düşen mesaj ise Güldenay’dan geliyordu. İletinin geldiğini o gün yaşadığım hezeyanlar içerisinde unutmuş günler sonra gelen kutusunda okunmamış mesajlar uyarısını neden sonra fark etmiştim. Mesajda şöyle yazıyordu: “Aldatanı affettiğinde en büyük ihaneti kendine yaparsın, unutma insan yalanların en masumunu hep başkalarına söyler.”

İnsanın kendi zaman tüneline geçmesi kadar korkutucu bir şey yoktur; en azından benim için bu böyle. Geçmişime dönüp değiştirmek istediğim pek çok an var; hiç yaşamamış olmayı tercih edeceğim pek çok anı... Daha önce söylediğim gibi, yaşamım boyunca en çok özendiğim kişiler, tüm samimiyetleri ile “Yaptığım hiçbir şeyden dolayı pişman değilim,” diyebilenler ki, ben bu cümleyi kuran yüz kişinin doksan beşinin yalan söylediğine inanırım. O ne-

denle kişisel zaman tünellerinden ziyade zaman makinele-
rine özeniriz.

Benim bir zaman makinem olsa, geçmişimde kalan o za-
vallı İris'e söylemek istediğim çok şey olurdu; en azından
hatalarına engel olmak isterdim ama yoktu işte; elimde olan
tek şey kahredici zaman tüneli, geçmişime yaptığım yolcu-
luk ki bu, tren penceresinden yangın yeri izlemekten farklı
değildi; asla ve asla engel olamayacaktım.

Oysa unutmayı da tercih edebilirdim; tüm geçmişimi sil-
meyi, yok saymayı, inciten, hırpalayan, hatam olan veya be-
nim dışımda gelişen ama ucu bir şekilde bana dokunan on-
larca ânı yok etmeyi tercih edebilirdim. Elbette bunun için
epey bir budala olmak gerekir; aşktan gözü dönen bir kadın
olduğumu inkâr edecek değilim ancak asla bir budala olma-
dım o nedenle anımsamak olduğu sürece unutmanın müm-
kün olmadığını biliyorum. Asıl sorun neyi hatırlamak iste-
diğimden ibaret. Geleceğimi yeniden kurarken geçmişimle
hesaplaşmak, içimde her an patlayacak gibi duran, bir saatli
bomba gibi çalışan öfkenin zaman içerisinde azalacağını bi-
liyordum ama bu yeterli olmayacaktı. İlişki, ağır sorumluluk
gerektilen bir eylemdi, suçu ihanetti ve her suç cezalandırıl-
malıydı, ihanetin cezası ise ancak intikam olabilirdi.

Semih, evimizde sevgilisi ile yakalandığı gece sözlüye kalkmış, hiçbir soruya cevap verememiş ilkokul öğrencisi gibi, annesinin sözünden çıktığı için babasının karşısında ezilip büzülerek duran bir çocuk gibi, dedesinin cüzdanından para aşırırken yakalanmış bir haylaz gibi, karısını aldatıp iş üzerinde yakalanmış zavallı bir erkek gibi karşımda duruyordu. Gözleri çoğunlukla yerde bir şeyler arıyormuş gibi hep aşağılara bakıyor, benimle göz göze gelmekten hem korkuyor hem çok istiyor, o nedenle arada bir gözlerini kaldırıp benimkilere bakıyor, bakıyor ama umduğunu bulamadığı, dahası bu bakışlarla hiç karşılaşmadığı için yeniden aşağıya indiriyordu.

Ben de alışık değildim yeni bakışlarına; nasıl göründüklerini merak ediyordum ama etkili olduklarını fark etmiştim ki, bu bile keyiflenmem için yeterliydi; Semih'i bir böcek gibi ezebilirdim ve bunun için hareket etmeme dahi gerek yoktu.

Semih, ilk kez gerçekten dağılmış görünüyordu, daha doğrusu Semih'in gerçekten dağılmış, ne yapacağını bilemez, söze nasıl başlayacağını kestiremez tavırları ile ilk kez karşılaşıyordum. Daha önceki çaresiz halleri hep hikâyeymiş demek ki, bu herifçiöglü hep yalan, hep dolanmış bana karşı.

Bana karşı! Sana karşı İris, hayatının neredeyse on yılını aşkla, sevgiyle adadığın, kendi mutluluğundan ziyade onu düşündüğün bu adamın sana verdiği tek şey koca bir yalan, sahtekârlık dolu bir yaşammış...

Al, tepe tepe kullan!

Kov onu İris, kov onu!

“Git bu evden!” de, “Defol git!” de.

“Hangi fahişenin koynunda inlemek istiyorsan, oraya git!” de...

Asla sesini titretme.

Asla gözlerindeki soğukluğu azaltma; ne derse desin asla inanma!

Seni yeniden kandırmasına, yeniden vaatlerde bulunmasına izin verme...

Kov onu İris; sadece evden değil, hayatından, geleceğinden kov; gitsin bu pislik...

“Evden hemen ayrılmanı rica ediyorum Semih,” diyorum sesim bana bile çok yabancı geliyor.

Aklıma ise bin çeşit film karesi düşüyor; terk edilme sahneleri: Adama bir hışımla kapıyı gösteren kadınlar, paltosunu kaptığı gibi ıssız, karanlık ve yağmurlu sokaklara kendisini atan kadınlar, şampanyayı adamın suratına boca ettikten sonra masayı terk eden kadınlar, havaalanında ardına bakmayanlar, arabasına atlayıp gidenler ve her birinin ardından bakakalan omuzları düşmüş adamlar...

“Bana bunu yapma İris...” Nasıl da klişe oynuyor bu adam. Bula bula bunu mu buldun?

“Semih...” diyorum tahtaya kalkmış da hiçbir soruyu cevaplayamamış sevimsiz öğrenciyi köşeye sıkıştıran öğretmen edasıyla,

“Sana daha önce söylemiştim değil mi ‘Bir daha affetmem...’ diye? Sen tercihini yaptın ben de sözümde duruyo-

rum işte... Şimdi lütfen git.” Sesim, kış sabahlarının ayazı gibi, soğuk ve sakın.

Afallıyor. Afalladığı en çok ellerinden anlaşıyor; nereye koyacağını, nasıl gizleyeceğini bilemiyor. Sanki ona ait değil, sonradan tutuşturulmuş gibi sağa sola savruluyor; ceplerine giriyor, çıkıyor, saçlarında dolanıyor, kirli sakalını sıvazlıyor, bir türlü duramıyor...

“İris... Lütfen... Be...”

Benim ellerim tamamen bana ait; ne yaptıklarını, nereye ait olduklarını, ne anlatmak istediklerini gayet iyi biliyorlar. Semih’in sözünü, keskin bir bıçağın hedefini keşişindeki kararlılığa sahip bir şekilde, havaya kocaman ‘Yeter’ çiziyorlar.

Semih ve elleri susuyor.

“Bunca zamandır palavralarını yeterince dinledim, özür dahi duymak istemiyorum.”

Semih, babasının karşısında azarı işiten, söylevi dinleyen bir çocuk kadar savunmasız, kafası önünde... Ne demesi gerektiğini, işi nasıl toparlayacağını düşünüyor belki de nereye gideceğini (Sarışın kızın yanına gider mi acaba? Belki bir otele giderler beraber veya kızın evine; yeniden sevişirler, dedikodumu yapar gülerler; ‘Oh be’ der Semih, ‘kurtuldum karımdan!’ Belki kocamı kendi ellerimle bir başka kadına yolluyorum? Gitsin İris! Bırak gitsin! Bir başka kadına gitsin ne olacak? Gitmemesi için bunca zamandır çaba gösterdin de ne oldu? Ha, ne oldu söyle?).

“Aşkım...” diyor en tatlı, en sevimli sesiyle, hâlâ yumuşatabileceğine dair bir inancı var yüzünüzün, hâlâ pişkince ‘aşkım’ diyor.

“Benim evimde Semih... Bizim evimizde yedin bu halı sen, ne yapmamı bekliyorsun?”

“Ama” diyor, bu sefer dedesinin cüzdanından para aşırırken yakalanan haylaz bir çocuk; umursamaz, hatası ne olursa

olsun affedilme ihtimali olduğunu bilen şımarık bir çocuk.

“Ama yatak odamızda değildik...”

Kulaklarıma inanamıyorum, bunu söylediğine gerçekten inanamıyorum. Adamın özür dilerken, dilemeye çalışırken kendini savunması bu oluyor. Sinirleniyorum ama biliyorum ki, sakın kalabildiğim sürece bu meydan savaşını kazanabilirim.

“Semih!” diyorum sesimi yükselterek, “lütfen git artık. Seninle veya o kızla bir ilgisi yok bunun; inan... Seni gördükçe kendimden nefret ediyorum. Sen gitmeyeceksen, ben gideceğim.”

Bunu beklemiyordu, ben de beklemiyordum. Kendi kendime hem şaşıyor, hem de böylesine can alıcı bir cümle kurabildiğim için gurur duyuyorum.

Tek kelime etmiyor; arabasının anahtarlarını, cüzdanını, telefonunu alıp çıkmadan önce, “Yat uyu sakınleş biraz. Sonra konuşacağız bu durumu,” diyor. Sanki kabahati ben işlemişim gibi. Sanki evden kovmam bir haksızlıkmış gibi. Sanki İzmir’e ansızın gelip, onu basmam, sevişirken yakalamam çok ayıp bir şeymiş gibi.

Salonun ortasında öylece kalıyorum.

&

İki yıl önce bugün evlilik yıldönümümüzdü ve ben o zaman diliminde yedi buçuk ay sonra yaşayacaklarımdan habersiz, bir mutluluk çemberi içerisindeydim. Semih ile sapaşğlam yeni bir temel attığımızı, evliliğimizin üzerinde dolaşan kara bulutları dağıttığımızı; hep hayal ettiğim gibi ufak tefek atışmaların tatlandığı, sonu birimizden birinin ölümü ile bitecek ilişkimiz için yeniden bir adım attığımızı düşünüyordum.

Nereden bilebilirdim ki, sadece iki yüz yirmi gün sonra kocamı bir kadınla yakalayacağımı, evimizde bir başka kadının içine boşalacağını, sadece çarşaflarımı değil, ruhumu da kirleteceğini; söyleyen olsa delirmiş gözüyle bakardım. Ama olmuştu işte; hayat hep olmasına ihtimal vermediklerimizi yaşatmıyor mu zaten? Hayatın içerisinde, yaşamımızın orta yerinde debelenip dururken gelen sürpriz paketler değil mi bizi ölesiye mutlu eden ve öldüresiye kahreden? Aşkın gelmesini, bizi kuşatmasını, sarıp sarmalamasını sevinç içinde selamlıyorduk da gitmesi söz konusu olduğunda neden karalar bağıyor, canımızı dişimize takıp gitmesin diye engeller çıkarıyorduk? Aşkı çok sevdiğimizden mi, kendimizi ziyadesi ile önemsememizden mi? Aşkla tanışmak, âşık olmak büyük bir şans, bir mucizeydi de aşkın gidişi neden kötü bir şans, bahtsızlıktı; kim inandırdı bizi sonsuz aşklara, aşksız yaşanamayacağına, illa ki her solukta aşk dilenmek gerekliliğine?

O gece Semih, kapıyı çarpıp gittikten sonra salonun ortasında öylece bekledim. Asansörün kapısının açılışını, aşağıya inişini dinledim; bekledim. Gittiğinden iyice emin olana kadar bekledim. Bekledim. Sonra gayet sakin bir şekilde kapıyı kilitledim, müzik setine Depeche Mode'u koydum, sesini açtım.

'Wrong' çalmaya başladı... ben ise şarap içip, dans etmeye...

Sonrası haykırış, küfür... Sonrası yerde parçalanan cam eşyalar. Sonrası yeniden şarap, bolca haykırışlı gözyaşı, isyan, beddua...

Yanlışın anlamı sadece ve sadece yanlıştır. Yanlış bir adam senin hatandır, onun değil; hayal kırıklığının nedeni olan öfke ise bir başkasına değil kendinedir. O gece İris, İris'i öylesine hırpaladı, ona öylesine sövdü, öylesine ondan nefret etti ki, barışabilmesi, yeniden yarına başlayabilmesi için

kendini kendine affettirmesinden başka bir yol olmadığını anladı; bunun için ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı. Yeni bir kadın yaratması gerekiyorsa yaratacak, yeni bir yaşam gerekiyorsa sahip olacak, intikam alması gerekiyorsa alacaktı.

O gecenin sabahına nasıl uyandığımı sana anlatmıştım... Duşa girip çıktıktan sonra ilk işim ağlamaktan şişmiş yüzüme maske yapmak oldu; alışkın olmadığım tuhaf bir sakinlik içindeydim. Maskenin kurumasını beklerken bir fincan kahve hazırladım. Bir süre telefonu aradım. Buldum. Babamın avukatını aradım, “Hemen boşanma davası açmak istiyorum, neler yapmam gerekiyor?”

Boşanma dilekçesi Semih’in eline geçene kadar kısaca şunlar oldu:

Tahmin edebileceğin malum gecenin sabahına Semih ilk çiçeğini yolladı. Çiçek geri çevrildi, çocuğa bahşiş verildi. Telefonla aramadı.

İkinci gün aynı çocuk bu sefer daha büyük bir buketle yeniden geldi. Çiçek geri çevrildi, bahşiş ödendi. Telefon etmedi ancak e-posta ile “Seni çok seviyorum, sakın bunu unutma...” şeklinde sığ bir ileti yolladı.

Üçüncü gün aynı çocuk bu sefer kırmızı renkli kalp şeklinde bir vazo içinde çiçeklerle geldi, geri yollandı. Çocuk, “Abla yarın yine yollarsa biz seni arayalım en iyisi. Almayacaksan boşuna hazırlamayalım,” dedi ve bahşişini kabul etmedi, öneri kabul edildi. Akşam saatlerinde telefona mesaj geldi, “Sıkılmadın mı? Ben, seni ve evimi çok özledim.” “Siktir git orospu çocuğu!” şeklinde bir karşılık verilmek istense de görmezden gelmenin daha iyi olacağı düşünüldü; mesaj görmezden gelindi.

Dördüncü gün çiçekçi aradı, “Hayır,” denildi. Teşekkür edildi. Akşama yeni mesaj geldi, “Buluşup konuşabilir mi-

yiz?” Cevap verilmedi.

Beşinci gün eline ulaşan boşanma kâğıtlarının tutuşturduğu kıcıyla beraber Semih dükkâna damladı.

“Bu ne demek oluyor şimdi İris?”

“Gayet açık değil mi? Boşanmak istiyorum.”

“Burnunu dikleştire dikleştire konuşma öyle!”

“Ne istiyorsun Semih, neden geldin ?”

“Bu boşanma işi nereden çıktı? Ne gerek var şimdi buna?”

Suratına bakıp gülüyorum, anlıyor ne demek istediğimi devam ediyor:

“Bunca yıllık sevgi, bunca zamanlık birliktelik böyle... Kestirip atabileceksin yani öyle mi?”

“Şaka mı yapıyorsun oğlum sen? Ne sevgisi be? ...Seni uyarmıştım Semih. Sen tercihini yaptın.”

“Ne tercihi yaptım? Ben hep seni tercih ettim, tek aşkım sensin benim, üstesinden gelebiliriz...”

“Neyin üstesinden geleceğiz; üstünde yakalandıklarının mı üstesinden geleceğiz?”

“İris!”

“Ne var be, ne var? Boşanıyorum senden, daha ne istiyorsun? Dilediğin zaman dilediğinle beraber olursun işte!”

“İris... Özür dilerim bak... Yeni iş aldık, babanın şirketi ile beraber çalışıyoruz, biliyorsun... hassas bir dönem.”

Öyle kaliveriyorum.

Öyle... Sanki duvarları aynadan bir odanın içindeymişim de bir anda aynalar tuz buz olmuş gibi. Koca bir gürültü ile parçalanan aynaların ardını ilk kez görüyormuşum gibi. Şaşkınlığımı gizlemeye, öfkemi şaşkınlığıma esir etmemeye çalışarak:

“Ne diyorsun sen be!”

...

“Çık git lan buradan! Git! Midemi bulandırıyorsun!”

Semih'e duyduğum aşk, sevgi, bağlılık... artık ona karşı o güne kadar güzel olan ne beslemişsem bir anda yok olup gidiyor, aniden; sanki hiç olmamış gibi kayboluyorlar yerini derin bir nefret, korkunç bir öfke, öfkenin körüklediği intikam duygusu alıyor. Gönlüm kuruyor, kalbim buz kesiyor. Semih bir anda kurbağaya dönüyor.

Kollarını iki yana açarak sırtıyor Semih, 'yapacak bir şey yok' der gibi, dalga geçer gibi. Bir çeşit meydan okuma bu, sinir harbi. Pes edeceğimi, hemen orada 'tamam ya, iyi o zaman. Siz işleri yoluna koyun hele bir' diyeceğimi düşünüyor olmalı.

"Siktir git Semih!"

Buna biraz bozuluyor ama renk vermemeye çalışıyor, bir tek söz söylemeden ama sırtmasını da silmeden gidiyor. Kapıdan çıkar çıkmaz nikâh yüzüğümü, lanet olasıca kolyeyi çıkarıyorum, önce kasaya koymayı düşünüyorum ama hemen cayıyorum. O an Zehra'yı fark ediyorum, tüm konuşmalarımıza şahit olan kızcağız şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleri ile bir köşeye sinmiş bekliyor, yüzüğü ve kolyeyi Zehra'ya uzatıyorum, "Al kızım bunları sat, kendine yenilerini al. Sakın kullanma, lanetli bunlar..."

"Ama İris Abla..." diyor daha da şaşırarak, ellerini arkasına saklıyor, "Olmaz alamam. Sen kendin sakla, bakarsın barışırsınız..."

"Onunla barışacak olursam çek vur beni tamam mı?"

"Ay Allah korusun abla; tövbe tövbe..." O kadar şaşkın o kadar komik görünüyor ki, dayanamayıp gülmeye başlıyorum.

"Korkma Zehracım, korkma. Çok iyiyim, inan çok iyiyim... Beynimde, kalbimde, ruhumda yaşayan bir solucandan kurtuldum. Bak, al bunları... sat, ye parasını bir güzel veya ne bileyim bilezik falan al, koy bir köşeye..."

“Peki,” diyor isteksiz. Adım gibi eminim satmayacak, saklayacak; gün gelir barışırsız, pişman olurum diye, lazım olduğu gün masa üstüne çıkarmak için saklayacak. Zehra bile inanmıyor Semih’ten ayrılabilceğime...

Uzun denilebilecek bir süre boyunca olayı avukatım, annem, bir de Zehra biliyor. Avukat ve annem sıkı tembihli, “Babam kesinlikle duymayacak!”

Dışarıya karşı bir şeyim yokmuş gibi görünüyorum. Gündüzleri her zaman olduğum gibiyim kimse depresyonda olduğumu, büyük bir travma yaşadığımı hissetmesin, içimin ezilip gitmesine şahit olmasın diye özel bir çaba harcıyorum hâlâ ‘birileri ne der?’ düşüncesi endişe listemin ilk sıralarında. Semih’i soranlara, “İyi, selamları var. Yoğun çalışıyor bu aralar,” gibi yanıtlar veriyorum şen şakrak; dikkatlice baksalar yüzüme, gözlerimden anlayabilirler; o nedenle kimseye göz göze gelmemeye çabalıyorum. Akşam olup eve döndüğümde ise sığınağım alkol oluyor. Ağlıyorum, lanet okuyorum hem kendime hem ona.

O zamana kadar bu kadar net bir şekilde ortada olanı görmemiş olmama içiyorum en çok. Saflığıma, lanet olasıca aşk saplantıma, evlilik budalası olmama küfürler ediyorum; ucuz aşk filmlerinde olabilecek bir senaryonun başrolünü oynuyorum; en çok buna üzülüyorum. Love Story’e özenirken adını kimsenin bilmediği bir filmin oyuncusu oluyorum; babasının parası için evlenilen, senelerce sırf bu nedenle hoş tutulan zavallı genç kız!

Semih’in son sözleri ve sırtışı çıkmıyor aklımdan. Benden boşanmak istememesinin tek geçerli sebebi para olabilir mi gerçekten? Eğer bu doğruysa evlenmesini de pekâlâ buna bağlayabiliriz; Semih bu kadar kepaze olabilir mi? Peki ya ben bu kadar salak olabilir miyim? Yok canım... o zamanlar seviyordu Semih beni, hem o zamanlar hiç birlikte çalışma-

dılar ki, babam özellikle uzak durdu, ortak bir işe girmek istemedi; ilişkilerin bozulmasından, gevşemesinden korktu. Birlikte çalışmaya başlayalı en fazla üç yıl oluyor. Üç yıl?!

Allah'ım beni neden yarattın? Neden benim başıma geliyor hep bu korkunç şeyler? Neden bir türlü aradığım aşkı bulamıyorum? Neden hep yanlış adamları seviyorum? Neden, neden?

Beş hafta bu şekilde geçti.

Sonunda annem Zehra'dan aldığı istihbaratlar, akşam saatlerinde evime yaptığı baskınlar sonucunda bir terapist gitmem konusunda directti; ikna oldum.

İkinci seansın sonunda çıtı pıtı, orta yaşını geçmiş, gün-görmüş, alanında isim yapmış psikologum; kendisine çok yakışan kelebek gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine koydu, "İrisçiğim," dedi anne şefkatiyle, "yaşadığın sorunların sadece sana özgü olduğunu zannetmen, cezalandırıldığını düşünmen çok doğal, doğal olduğu kadar da komik... Senin gibi olan o kadar çok insan var ki..."

"Nerde Meral Hanım? Çevremde benim gibi aldatılmışı, aldanmışı yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Hiç duymadım çünkü, illa anlatılırdı, duyardım."

"Hah işte... Hiç anlatılmadı o nedenle duymadın. Sen anlattın mı peki, yaşadıklarının ne kadarını, kim biliyor?"

"Neredeyse hiç kimse."

"Ama sen bunları yaşıyorsun değil mi? Tüm yaşadıkların gerçek."

Ağlamaktan akmaya başlayan burnumu silerken kafamı sallıyorum 'evet' anlamında.

"Neden kimseye anlatmadın İris?"

Omuzlarımı silkiyorum, "Bilmiyorum," diye cevaplıyorum tükenmeye başlamış sesimle.

“Neden anlatmadığını gayet iyi biliyorsun, hadi yüksek sesle söyle...”

Derin derin iç çekiyorum. Birkaç kez üst üste soluk alıp veriyorum. Kâğıt mendil elimde kıvrılmaktan sertleşmiş; yolmaya, küçük parçalara ayırmaya devam ediyorum.

“Sanırım,” diyorum düşünme payı bırakan sessizliğin ardından devam ediyorum, “sanırım kimsenin bilmesini istemiyorum. Aldatılmış bir kadın olarak görülmek, evliliğini yürütemeyen bir kadın olarak anılmak bir başka kadın tarafından alt edilmiş olarak dedikodu malzemesi yapılmak istemiyorum sanırım. Bilmiyorum...”

“Aldatılmanın değil aldatılmış olmanın bir çeşit suç olduğunu, yargılanması gerekenin aldatılan olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

Meral Hanım gözlerimin içine dimdik bakıyor; santim kıpırdatmıyor, cevap vermeyince devam ediyor:

“İçine attığın her ne olursa olsun seni zehirler çocuğum. Anlattıkça azaltırsın, hafıflersin. Hem bunun için dile ihtiyacın yok, kelimeler yeter... Dillendirmek istemiyorsan yazabilirsin. Bir deftere içini boşaltabilirsin böylelikle birileri seni yargılayacak diye de korkmazsın ki bu konuyu daha sonra yeniden ele alacağız. ‘Başkaları ne der?’ düşüncesi ile yaşamaya çalışmak insanın kendi hapisanesini yaratmasından başka bir şey değildir.”

Terapistimin teşhisi ve tedavi için önerdiği yöntem cazip geldi. Güldenay’a, Banu’ya anlatmak da rahatlamamı sağlayacaktı elbette ama ne Güldenay’ın ıgneli sözlerini, ne de Banu’nun gözlerini titreterek sorular sormasını kaldıracak güçteydim.

Eve gidip güzel bir banyo yaptıktan sonra ilk defa şarap veya viski şişesi yerine kahve makinesine yöneldim. Kahvenin yanına kattığım tarçınlı kurabiyelerimle çalışma odası-

na gittim. Defterim, kalemim hazırđı. Çalışma masasının önünde durdum bir süre, yazmaya başlayacaktım ama nasıl başlayacaktım?

&

‘Bahtsızlık’ diye nitelendirdiğim bu yaşam sadece bana özel değilde, benim gibi olan başka insanlar da varsa... peki onlar neredeydi?

Defteri ve kalemi bir kenara bırakıp, bilgisayarı açtım. Yeni bir mail adresi, yeni bir sosyal medya adresi aldım. Kendime bir blog açtım: Kırık Kalp Sendromu.

Kendime yeni bir düzen kurmuştum. Sabahları erken kalkıyor, işe bisikletle gidiyor, tüm gün dükkânda müşteriler ile ilgileniyor zaman zaman onlarla kahve eşliğinde sohbet ediyor, Zehra ile dertleşiyor, sipariş verip alıyor, kendi atölyemde tasarım yapıyordum.

Akşam olduğunda yemek yemeden, koşar adım bilgisayarın başına geçiyor; Kerim ve Semih’le yaşadıklarını, ihanet öykülerimi, yaşarken hissettiklerimi, aldatmaya, aşka dair kalbimde ve beynimde ne varsa kayıtlara geçiriyordum. Yazılanlar gerçek, isimler sahteydi; bu, benim daha rahat kalem oynatmamı sağlıyordu. İçim temizleniyordu, arınıyordum.

Kırık Kalp Sendromu blog olarak yayımlanmaya başladığı ilk hafta sadece bir izleyicisi vardı ama bir zaman sonra sayı hızla artmaya başladı. Beni dinleyen birileri vardı, sessizlerdi ama içten olduklarını biliyordum. Bir süre sonra yaptıkları yorumlar, yolladıkları mesajlar ile yargılanmadığımı da fark ettim üstelik... Evet, gerçekten yalnız değildim. Benim gibi onlarca insan vardı; ihanetin çemberinden geçmiş, asla iflah olmayacağını düşünen pek çok yeni insanla tanışıyordum.

Yakınlarına, dost bildiklerine anlatmaya çekindiklerini bana anlatmaya, tavsiye istemeye, kendi tecrübelerinden yola çıkarak öneride bulunmaya başladılar. Zaman içerisinde daha çok kadın ve belki de kadın rumuzlu erkek aramıza katılmaya, hüsrانlarını, kırgınlıklarını, içlerine attıklarını, göstermeye çekindikleri sancılarını ortaya dökmeye başladı; böylelikle hafifliyorduk.

Aşk hastalığına yakalanan, kırık kalp sendromlarını yüreklerinde taşımaktan yorulan ve bir tesadüf neticesinde yolları kesişenlerden oluşan kocaman bir aile olduk. Birbirlerinin gerçek hayat kimliklerini bilmeden ama asıl yaşam kaynağı olan yürek acılarını ezbere bilen kişilerdik. Aynı yollardan, aynı hatalardan geçen insanların, ortak kaderi yaşayanların ister istemez kurdukları naif ama sağlam bir bağ vardı aramızda.

Sonra bir gün içimizden biri, (kim olduğunu söylemek istemiyorum) her birimizin aslında söylemek istediğı ama yakışmayacağını, olumlu karşılanmayacağını, ayıplanacağını düşünerek ortaya atamadığımız şeyi söyleyiverdi: “Ne zaman ve nasıl intikam alacaktık?”

&

Her şey bu soruyla başladı. Kalbi feci şekilde kırılmış, hayal kırıklığını en diplerde yaşamış, kendisine acıyan insanlar haline gelmiş bir grup insanın, içlerinde bir yerlerde sakladıkları, yüreklerinde biledikleri, ruhlarında kanattıkları her Allah'ın günü andıkları, kutsal bir emanetmiş gibi sakladıkları o korkunç istek o soruyla günışığına çıkıp tohum vermeye başladı. İntikam zilleri çalmaya başlamıştı ve gözünü hırs bürümüş bir insanı, hele ki bir kadını durdurmak ise sadece Tanrı'ya mahsustu.

“İntikam yüzünüzde gülümseme ile servis edilmesi gereken soğuk bir yemektir,” derler, kimin söylediğini bilmiyorum la-kin söyleyenin bilmediği bir şey var; kadınlar soğuk yemek servis etmekten zerre hoşlanmaz. Kadınlar, intikam duygu-larını hiç kimseye hissettirmeden sıcacık tutmasını bildikleri gibi, intikamlarını almak için de fazla beklemeyi sevmezlerdi.

Sonuçta ortaya atıliveren ‘ne zaman intikam alacağız ve nasıl?’ sorusu sorulur sorulmaz her birimizi müthiş bir heye-can sardı; bu heyecan daha ilk cümlelerden, cevaplardan belli oluyordu. Bir an önce bir zamanlar çok sevdikleri adamların bir şekilde kendileri tarafından alt edildiğini görmek için sa-bırsızlanıyorlardı. Sakin olmak bu tür şeyler için en önemli adımdı fakat sakin kalabilmek mümkün değil; nasıl bir plan uygulanması, hareketin nerede başlatılması gerektiği ile il-gili onlarca fikir etrafta uçuşuyordu.

Aramızda sağduyulu olup, ‘zaman içerisinde ettiklerini bu-lacaklar’ diyenler, ‘ilahî adalete inanmamız gerektiğinin’ altını çizenler yok değildi ancak denizin ortasına atıliveren bir kü-çük taş gibi halka halka dalgalar oluşmuş, bu dalgalar kıyıya çoktan ulaşmaya başlamıştı. Ben dahil, pek çoğumuzun ağzı sulanmaya, bakışları körleşmeye, kulakları uğuldamaya başla-mış, neredeyse tadından yenmez bir durum çıkmıştı ortaya.

Öyle veya böyle öncelikle sanal kimliklerimizden kurtul-mamız gerekiyordu. Bunun için en cesur adımı ben attım; Semih’in ağlamasını, üzülmesini, kahrolmasını izleyecek olma düşüncesi öylesine büyük bir hırsla, öylesine anlatılmaz bir tada neden olmuştu ki, üst üste orgazm yaşıyor gibiydim ve bunun heyecanı ile dükkânın yanındaki pastanenin adını veriverdim:

“Gerçek anlamda bu işe girmek isteyen, benimle yol almak isteyen varsa cuma günü saat beşten sonra gelin, tanışalım.”

İhanete uğrayan insanların (bunu kadın-erkek diye ayır-

mak insafsızlık olur diye düşünüyorum) ortak hissi, içlerinden bir türlü söküp atamadıkları ihanet acısıdır. Öyle böyle değil... dinleyene, 'aman boş ver!' dedirtebilecek kadar hafif görünürken anlatan için kafasının sağında solunda döndürüp durduğu, 'benim neyim eksik?' sorusudur. Üstelik benim neyim eksikti demeye başlayan insan bir süre sonra kendisinde eksikler bulmaya, kendisini suçlamaya, varlığını ezmeye başlar ki, bunun sonucunda yeni bir ilişkiye başlaması, başlasa dahi sağlıklı bir şekilde sürdürmesi zorlaşır.

İhanete uğrayanlar korku ile yaşamaya mahkûm ederler kendilerini. Yıllar sonra yeni bir ilişkiye başlasalar dahi, ilişkileri son derece güvenli sularda yüzüyor olsa dahi, hep derinlerde yeniden ihanete uğrama korkusunun kesik soluğunu duyarlar. Hep temkinli, hep korunaklı kalmaya çalışırlar, dolayısıyla belki de hayatlarının aşkını, yüzyıllık efsaneyi yaşama fırsatını kaçırmışlar.

Yani demem o ki, ihanet asla tek bir ilişkide kalmaz; ihanet geleceğe atılmış bir kazıktır ve bunu bilen benim gibi, bizim gibi kadınlar için intikam kendi ellerinle hazırlanıp servis edilmesi gereken sımsıcak bir yemektir.

'Oh olsun,' demek istiyorduk, acı çektirenlerin acı çektiğini görmek istiyorduk. (Ne için acı çekerlerse çeksinler.) Çünkü biz yaşadığımız her şeye inat, kendimize bile itiraf edemesek de hâlâ onları seviyorduk; Nazım'ın sözlerini tekrarlamak için henüz erkendi: "Kalbimde senin için yok bile kinim. Bence sen de şimdi herkes gibisin."

Keşke söyleyebilseydik!

Tam bu arada Semih, eve gelip eşyalarını toplamak istediğini söyledi; içim bir anlığına cız etti ama bunun bir blöf olduğunu anlayacak kadar tanıyordum onu.

"Olur, dilediğin zaman alabilirsin. Ben evde yokken uğrarsan çok sevinirim."

“Çok pişman olacaksın İris...”

Ben evde yokken eşyalarının bir kısmını alıp gitti. “Sadece acil ihtiyaç duyduklarımı alıyorum...” notunu bırakmıştı ardında; hâlâ ikna edebileceğini, bir şekilde pişman olup onu geri çağıracağımı düşünüyordu. Kendisine bu kadar çok güvenmesi daha fazla kızımama neden oluyordu; gözünde bunca zamandır neredeyse sıfıra yakın bir etkim olduğunu fark ediyor, umursanacak kadar ciddi bir kişilik sergileyemediğim için kendime karşı utanç duyuyordum ve tüm bunlar öfkemi katlıyor, beni hırs küpü yapıyordu.

Cuma günü gelip çattığında ise bir heyecan dalgası gelip içime oturdu. Sanki uzun bir süre klavye başında flört ettiğim, neye benzediği hakkında en ufak bir fikrim olmamasına karşın tuhaf bir şekilde bağlandığım, anlattıklarından etkilendiğim, bir şekilde geleceğe dair yeni ve güçlü bir bağ oluşturduğum, ortak acıları, beklentileri olan bir erkekle buluşacak kadar heyecanlıyım.

Uzun bir süre ne giyeceğime, saçımı nasıl toplayacağıma, hangi küpeyi takacağıma (kolyeyi çıkardığımdan beri boyuma bir şey takmıyordum), hangi ayakkabıları giyeceğime karar veremedim. Fazla iddialı, ciddi, laubali, kokoş, özensiz görünmek istemediğimden olsa gerek birçok kıyafeti giydim, çıkardım. En sonunda içinde kendimi hem çok rahat hissettiğim hem de beni iyi yansıttığına inandığım şeyleri giydim: Bisiklet yakalı, kolları bol dökümlü, vücut hatlarını ortaya çıkarmayan ama çok da salaş durmayan, bileklere kadar uzanan siyah bir elbise giydim. Minik, kırmızı taşlı küpelerimi taktım. Saçlarımı ve kırpmaalarımı doğal akışına bıraktım. Belli belirsiz bir makyaj yaptım. Ayağıma ise kırmızı spor ayakkabılarımı giydim, üzerime de jean montumu aldım. Hazırdım.

○ gün geçmek bilmedi. Aksi gibi işler de yoğundu;

dükkândan içeri giren her kadının Kırık Kalp Sendromu'nun üyesi olabileceğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Sanki kim olduğumu biliyorlarmış, beni sınamak, önceden bir yoklamak için dükkâna gelip kolaçan ediyorlarmış gibi bir hisse kapılmıştım. Saat dörde doğru tam da karnımın zil çaldığı anda Güldenay çıkageldi.

Hay aksi!

“Yemedin değil mi bir şey? Gel hadi indirelim şunları mi-deye...” dedi elinde tuttuğu mis gibi kokan börek tabağını burnuma doğru uzatarak.

Bir saat yemek için uzun lakin Güldenay'ın gitmesi için kısa bir süreydi. Tereddüt ettiğimi fark edince gözünü kırparak sordu:

“Hayırdır? Başka zaman olsa sevinç nidaları atardın. Tok musun yoksa?”

“Çok açım valla, iyi ki geldin. Ben de ne yesem diye düşünüyordum... Hem çok özlemiştim seni.”

Bahçeye çıkıp yemeye başladık. Bir taraftan şahane börekleri yutuyor beri taraftan da Güldenay'a ne yalan uydu-racağımı düşünüyordum.

“Neyin var be senin? Kukumav kuşları gibisin. Semih bir hırtlık mı yaptı yoksa yine?”

Hayır, anlamında kafamı salladım, “Yok bir şey yahu senin hüsnükuruntun; endişeli teyzeler gibisin...”

“Allah Allah... tuhaf değil misin? Böyle bir endişe, bir panik, bir ne yapacağını bilemezlik halleri var üstünde. Yok mu?”

Güldenay işte bu!

Onu atlatmak, kandırmak ne mümkün. Onca zamandır birbirimizin mimiklerine, cevaplarına, kızmalarına, imalarına, ağlamalarına öylesine aşinaydık, her şeyimizle o kadar kendimiz gibiydik ki, başkalarının tahmin edemeyeceği ruh hallerimizi şıp diye çözöverirdik. İnkârın lüzumu yoktu.

“Sana bir şey söyleyeceğim ama kesinlikle aramızda kalacak,” dedim ve hemen akabinde böyle söylediğime pişman oldum. Söylememden en çok nefret ettiği cümleydi bu, ağzını açıp gözlerini pörtleterek, “Anlatacaklarını başkasına anlatacağımdan şüphe ediyorsan anlatma İris...” diye homurdanmasına fırsat vermeden:

“Tamam, sakın söyleme... Bu sadece beni ilgilendiren bir konu değil. Hiç tanımadığım başka kadınlar da var işin içinde, ondan öyle söyledim, bir nevi refleks sözü, tamam mı?”

“İyi madem,” dedi üstten üste bakarak, “anlat bakalım.”

Kafamı yaklaştırarak, “Ben bir şey yaptım,” diyerek fısıldadım.

Kaşlarını çatıp, anlam veremediği bu cümleye, esrarengiz tavırlarıma şaşırarak endişeyle sordu:

“Ne yaptın?”

Ben de anlattım.

Kahkahalarla güldü Güldenay tüm olan bitene. “Valla aşkın kızım kendini,” dedi “gel öpücüm seni...” diyerek kollarını açtı ve ekledi:

“Ben de katılacağım.”

Kim Güldenay’a engel olabilirdi ki?

Benim içimde taşımaktan yorulduğum heyecanı Güldenay devralmıştı. Saat beş olmuştu ama pastanenin sellukalar ile sarmalanmış bahçesinde sadece iki masa doluydu.

Köşe masada sırtını yola vermiş, diz üstü bilgisayarını açmış, ince belli cam bardakta çayını içip, önündeki ekrandan başını kaldırmayan otuzlu yaşlarında bir adam... Diğer tarafta girişin hemen sağında ise okul formaları üzerinde, önlerinde duran milkshakelerinin pipetleri ile oynayarak kıkırdayan, arada bir karşı sıradaki tekel bayisinin önünde duran gençlere kaçamak bakışlar atan iki genç kız oturuyordu. Biz ise burnumuzu pencereye yapıştırmış bir şekilde gelen

geçene, pastane önünde duran araçlara ‘acaba bu bizden biri mi ?’ diye heyecanla bakıyorduk.

Bir süre sonra Güldenay, “Ay, hadi,” dedi “sıkıldım... Burada liseli kızlar gibi cam kuşu olduk yahu, gidip oturalım. Söyleyelim birer kahve nasıl olsa gelen olursa anlarız.”

O an kafamın içinde bir şimşek çaktı, “Kızım ya! Nasıl tanıyacağız birbirimizi? Kimse bir diğnerinin neye benzediğini bilmiyor. Keşke bir parola falan oluştursaydık.”

“Kırık kalp sembolü bir şeyler taksaydık yakamıza,” diye gülmeye başladı.

“Gülme ya! Ne yapacağız? Masaları mı dolaşacağız, ‘Pardon kocası tarafından aldatılan, sevgilisi tarafından boynuzlanıp kuyruk acısı ile dolaşan siz misiniz? Öyleyseniz lütfen bu tarafa yanaşalım’ mı diyeceğiz peki?”

“Keşke dükkânını adres olarak verseydin kızım ya, şu bahçede toplaşıp kaynaşırdık ne güzel...”

“Aklıma gelmedi değil ama açık etmek istemedim kendimi. Ne olur ne olmaz; sapığı var, manyağı var; internet ortamına güven olmaz...”

“Hadi gidelim o zaman, bakarız bir çaresine. Buraya kadar gelindikten sonra...”

Tek amacımız pastaneye oturup birer kahve içmekmiş gibi emin adımlarla yan tarafa geçip en uçtaki masaya ilerledik; sırtımızı pastaneye, yüzümüzü caddeye vererek oturduk.

Ben koyu bir neskafe istedim, Güldenay ise süttten kahve siparişi verdi. Birer sigara yakıp konuşmadan etrafı izlemeye başladığımızda saat beşi çeyrek geçiyordu.

Beşi yirmi beş geçe yan masaya yirmili yaşlarında, sarışın, dip boyası çoktan gelmiş, üzerinde uzun kollu bir gömlek ve jean pantolon, gözünde siyah güneş gözlükleri ile bir kadın gelip oturdu. Güldenay ile birbirimize bakıp, duruşlarımızı dikleştirdik. Arada bir kaçamak bakışlar atıyorduk, kadın

da bize bakıyormuş gibi geliyordu ama gözlükleri nedeniyle tam olarak nereye baktığını anlayamıyoruz. Sipariş ettiği çay gelince, çantasından sigara paketini, paketin içinde bir adet sigarayı çıkarıp elinde çevirmeye başlıyor. Çayından bir yudum alıp, yeniden çantasını karıştırıyor. Yerinden kalkıyor, küçük adımlarla yanımıza yanaşıp ateşimiz olup olmadığını soruyor. Güldenay çakmağını kadına uzatıyor, kadın sigarasını yakıyor, çakmağı iade ediyor. Yanımızdan ayrılırken, derin bir nefes çekiyor sigarasından yeniden bize dönüyor, titrek ve utangaç bir sesle, “Kırık kalp sendromu var ben-de...” diyor.

Bir anda ayağa kalkıp, hayatımda ilk defa gördüğüm kadına, “Bizde de var! Bizde de var...” diyerek sımsıkı sarılıyorum. Sanki çok uzun zamandır birbirini görmemiş, görmemekle de kalmayıp izlerini kaybetmiş arkadaşların buluşmasını yaşıyoruz. Kadın hemen bizim masamıza taşıyor. Adı Aslı.

Aslı’nın katılımından on, on beş dakika geçmeden uzun bacakları, incecik beli, iri memeleri, kalkık kalçası, tepeden topladığı lüle lüle siyah saçları ile daha kaldırımın başında görünür görünmez cazibe merkezi olan, masaya servis yapan garsonun gözlerini alamadığı Yasemin, direkt olarak masaya yöneldi ve “Kırık kalp sendromu mu?” diye sordu. “O kadar mı belli oluyor?” diye gülerek yanıtladı Güldenay. Buna hepimiz güldük. Yasemin’in de aldatılmış olması her nedense içime su serpti.

Kem küm, kırık cümleler kurulmaya başlandı. Aynı kaldırımında yan yana yürürken dönüp birbirimize selam vermeyecek kadar yabancı, ruh kanamalarımızı, yürek yanmalarımızı, ihanetin yüzümüzde açtığı derin yaraları ezbere bilecek kadar tanıdık; hem çok el, hem çok can...

Kimse gerçekten neden orada olduğumuza dair ilk sözleri

etmek istemiyordu sanki. Genel hayattan, havadan sudan konuşmalar dönüyordu masanın etrafında, ne kendisi ile ilgili net bir bilgi veren vardı, ne de Kırık Kalp Sendromu ile ilgili kelimeler; tedirgin ve ürkek sözcükler...

Bir süre sonra tam da sözlerin yerine esler çoğalmaya başladığı anda, gümbür gümbür sesi ile İlkin geldi. "Sanırım aradığım kadınlar sizsiniz?" diye sorarak ve cevabını almaya dahi tenezzül etmeden masaya kuruldu; (Çok mu belli kırgın olduğumuz? Aldatılanlar birbirlerini bu kadar rahat fark edebilirler mi?) kısa boyu, yuvarlak gövdesi, kocaman mavi gözleri, kısacık siyah saçları ve neşeli sesi ile bir anda masanın kaynaşmasını sağladı.

İlkin, şehrin bir ucundan diğer ucuna geliş hikâyesini; karşısında oturan yaşlı kadının kilo vermesi için tavsiye ettiği bitki karışımları tarifini dinlerken vapurda uyuyakalıp iki kere aynı denizi geçişini, yolda yürürken çarpıştığı delikanlının kalçalarının sıkılığına öylesine coşkulu ve keyifli bir şekilde anlattı ki, gülmekten gözlerimiz yaşardı. İlkin'e kendimizi öylesine kaptırmıştık; masanın başında dikilen Nur'u fark edemedik bile. (Nur, yanında üç yaşlarındaki erkek çocuğu ile bizi dinliyordu.) Onu fark eden İlkin oldu. Kadının bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Kırık kalp sendromu bacım, oturabilirsin..." dedi. Nur kırık bir gülümseme ile yanımıza ilişti; cılız ama uzun saçları var, yüzünde yer yer güneş lekeleri, incecik, minyon bir kumral.

Bir anda masanın ilgisi Nur'un oğlu Kuzey'e kayıyor. Oğlan, animasyon bebekleri andırıyor; bir çift çizgi şeklinde göz, minicik düğme gibi bir burun, dimdik siyah saçlar, bembeyaz bir ten; bebek bebek kokuyor. Onca kadın arasında olmak pek hoşuna gidiyor, kucaktan kucağa dolaşıp miniciklerken mızımızlanmıyor. Nur'un dördüncü çocuğu olduğunu öğrenince hepimiz şaşkın kalıyoruz. Dört çocuk için çok genç

görünüyor, “Kızlar evde ders çalışıyor,” diyor gülümseyerek.

Masa, ilk dakikalardaki tedirginliğini atıp olağan bir buluşma zamanını yaşıyor. Herkes yanındakiyle, karşısındakiyle sohbet ediyor; kem kümler yerini derin olmasa da rutin ama samimi konuşmalara bırakıyor. Çaylar, kahveler, minik pastalar sohbete eşlik ediyor. Kucağımda Kuzey, karşımda oturan Yasemin’i dinliyorum, bir yandan da kadının ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Tam o sırada, “Pardon...” diyen bir erkek sesi ile irkiliyorum.

Hepimiz irkiliyoruz!

Pastanenin diğer köşesinde oturan bilgisayarlı çocuk bu. Yaşı benden biraz daha genç olmalı ama saçlarında ciddi açılmalar baş göstermiş, uzun zamandır sakalına dokunmadığı hemen belli oluyor, gözlerinin ferî kaçmış, şiddetli bir esinti karşısında sabit duramayacak kadar zayıf, utangaç bir gülümseme ile bakıyor. Herkes şaşkın. Ev sahibi sayıyorum kendimi, genç adama cevap veriyorum:

“Buyurun...”

“Şey...” diyor ilk önce, sonra bir “şey” daha çıkıyor ağzından, biz sabırla bekliyoruz ne diyeceğini... gözle görülen bir telaş ve endişe ile söyleyeceği kelimeleri arıyor;

“Katılabilir miyim size?” diye soruyor sanki sormak istediği bu değilmiş gibi; en azından bana öyle geliyor. Anlatacak çok şeyi varken en uzak kelimelerden başlar ya insan bazen, öyle bir haleti ruhiye içinde genç adam.

“Anlayamadım?” diyorum istemsiz.

“Kırık Kalp Sendromu değil mi? Katılmak istiyorum ama...”

Amasını getiremiyor. Bir cesaret masaya gelip konuşmuş olması bile onun için büyük bir adım olsa gerek. Aması muhtemelen erkek olmasından kaynaklanıyor. Bu durum hepimizi aynı anda, aynı şeyi düşündürtüyor; ama o erkek...

Blogu takip edenler içinde erkeklerin de olduğunu, hatta

mesaj yazarların, yorum yapanların hangilerinin erkek olabileceğini tahmin ederken buluşmaya bir erkeğin gelemeyeceğini, gelse bile ancak uzaktan izleyeceğini düşünmüştüm. Yanımıza kadar sokulabileceği, aramızda yer almak isteyebileceği ise aklımın kıyısından dahi geçmemiştir.

Bir an için istemsiz bir tereddüt yaşıyorum; yaşıyoruz. Kadınların aldatıldığına, hep kadınların aldandığına, erkeklerin aldatılsalar dahi bizim kadar yaralanmadıkları inancına ne zaman, nasıl kapıldık bilmiyorum. Oysa insan olan, yüreği insan kalan herkesi aynı şekilde vurur aldatılmak ve aldanmak. Aldatılmanın cinsiyeti olmaz, çaresizlikleri olur.

Koluna uzanıyorum, yaralı bir kuşu tutar gibi hafifçe dokunuyorum:

“Elbette. Gelin oturun lütfen. Merhaba, ben İris.”

“Rauf ben...” diyor gözleri yerde.

Tanışma faslı bittikten sonra ne yapacağımıza bir türlü karar veremiyoruz. Her kafadan bir ses çıkıyor ve bu sadece gürültü çıkmasına neden oluyor. Dükkâna gidip arka bahçede devam etmeyi teklif ediyorum; kabul ediliyor.

Zehra onca insanla dükkâna geldiğimi görünce afallıyor, “Kapat dükkânı Zehracım, istersen sen çıkabilirsin.”

“Yok...” diye atılıyor, “ben yardım edeyim sana abla, çay falan lazım olur.”

“Peki o zaman,” diyorum ama peşi sıra gidip, “Zehra... Burada duyduklarını asla ama asla kimseye anlatmayacağına söz ver,” diyorum.

Kızcağız irkiliyor önce.

“Ne olacak ki abla?”

“Konuşup dertleşeceğiz. Çok ama çok özel şeyler konuşulacak. Bak, bahçede gördüğün herkesin ağır hayat yaraları var, aşk yaraları. Tek bir kelimesini dışarıdan duyarsam kırışmam.”

Zehra fal taşı gibi açılmış gözlerini gözlerime dikip söz veriyor.

Dükkânın orta yerinde durup, bahçedeki gruba ne halt edeceğimi bilemeden biraz da korku içinde bakıyorum.

&

İşe nereden ve nasıl başlanacağına dair en iyi fikir Rauf'tan geliyor. Herkes salı gününe kadar kimseyle görüşmeden, blog ile temasa geçmeden sakın bir kafa ile oturup düşünecek, bu işe girip girmemeye kesin bir karar verecek. Sonuç olarak illegal bir işe girişiyorduk; sonunda tatsız olaylar yaşanabilir, polislik, adliyelik olabilirdik. Aramızda çocukları olanlar vardı, onların güvenliği ve geleceği önemliydi. Başımıza gelen haksızlıklar karşısında çaresiz kalmış, en sevdiğimiz kişilerden ciddi darbeler almıştık, geleceğe dair inançlarımız zedelenmişti ama bu bir oyun değildi. İlahi adalete sığınmak şüphesiz en sağlıklı yoldu ancak burada oluş nedenimiz de bu ilahi adaletin çoğu zaman işi ağırdan alıyor olması ve bizim de buna gösterecek sabrımızın kalmamasıydı. Bu işe girince geri dönüşümüz yoktu; kapıyı ardımızdan kilitleyecektik. O nedenle bir iki gün sakın bir şekilde olayları değerlendirip karar almak herkesin çıkarına uygun olacaktı. Bu süreç sonunda yola devam etmek isteyen olursa, salı akşamı gelirken bir dosya içinde kendileri ve hedefteki kişi ile ilgili tüm bilgileri toplayacaktı; bu, işimizi kolaylaştıracaktı.

Acı olan şuydu: Hepimiz yaralı hayvanlar gibiydik ama yaralı bir hayvanın yapacağı gibi yaralarımızı yalayarak tedavi etmektense bizi yaralayanı aynı şekilde acıtmak için fırsat kolluyorduk, sanırım insanları hayvanlardan ayıran özelliklerden biriydi bu.

Salı günü akşamüzeri firesiz toplandık; herkesin, hafta sonunu düşünerek, eskiyi deşerek, gözyaşlarına boğularak (tıpkı benim gibi) geçirdiği belli oluyordu; dinlenmemiş, yorgun yüzler, kin ve hırsla parlayan gözler.

Henüz toplanmıştık ki, Yasemin:

“Benim sizden bir ricam olacak,” dedi. Kıvrır kıvrır saçlarını ensesinde toplamaya çalışmış ancak sağından solundan taştan kıvrımları zapt edememişti. Minik burnunu arada bir kırıstırarak devam etti:

“Başkası olsaydı bunu teklif etmezdim ancak benim için çok önemli biri ve inanın fazlasıyla darbe almış bir kadın daha var. Kırık Kalp Sendromu’nu o da takip ediyordu, okumasını ben önermişim. Cuma günkü buluşmamızdan da haberi vardı ama gelemeydi. Şimdi pastanede haber bekliyor. Eğer mümkünse aramıza katılabilir mi? Gerçekten... Hikâyesi değil, hikâyeleri var... bir dinleseniz hak verirsiniz.”

Kimsenin tam hikâyesini bilmiyorduk ama herkesin kanamalarını görmüştük; yüreğin yaraları gözlerden okunabiliyordu. Bir eksik, bir fazla ne fark ederdi? Henüz başlamamıştık üstelik.

“Bir saniye...” dedim son noktayı koymak isteyerek, “herkes iyicene bir düşünsün, çevrenizde bu işe dahil olmak isteyen birileri var mı?”

İlkin, “Evet...” diyerek sözü benden devraldı ve “iyice düşünelim ve aslına bakarsanız fazla kalabalık olmamakta da fayda görüyorum. Çok kalabalık olursak işi elimize yüzümüze buluşturabiliriz. Ne derler bilirsiniz, nerde çokluk orda bokluk.”

Hım hım hım..lar dolandı bir süre bahçenin içerisinde. Hayır. Kimsenin dahil etmek isteyeceği birisi yoktu. Yasemin, onayı alır almaz pastanede bekleyen arkadaşını aradı, telefonu kapatıp, küçük bir kız gibi, “Tamam geliyor,” diyerek zıpladı.

Bir iki dakika içerisinde kapının çingırağı çaldı, Leman içeriye girdi.

Leman'ın her adım atışında ben biraz daha buza kestim.

Leman bahçeye ulaştığında herkese ortak bir selam verdi, ardından bana dönüp elini uzattı, sevecen bir gülümseme ile, "Merhaba İris, nasılsın?" dedi.

Ellerim, ayaklarım, dilim donup kalmıştı sanki. Kalbim ya hiç atmıyor veya öylesine hızlı atıyordu ki ben hissedemiyordum.

"İris... Hatırlamadın mı beni?"

Hatırlamamak mı? Hiç unutmadım ki seni Leman!

Başıma gelen Semih felaketinin laneti değil misin sen?

Kocamın her aldatışından sonra aklıma hep sen düştün be Leman, her aldanışımda sen yanı başımdaydın sanki.

Yaşadığım onca darbenin sonrasında sana çektiydiklerimin cezasını çektiğimi düşündüm...

"Leman Hanım..." diyorum zorlukla çıkan bir sesle, boğazım öylesine kurumuş ki, kelimeler takılıp kalıyor orada.

"Hanım yok artık İrisçiğim. Sadece Leman."

Bu kadının burada ne işi var? Bu nasıl bir kaderdir? Yoksa bu bir oyun mu? Bunca yıldan sonra... Ne kadar da çökmüş.

Bunca vicdan azabımdan sonra... Bana böyle iyi davranması, kocası ile yatan bir fahişe değil sanki uzun yıllar önce beraber çalıştığı bir meslektaşımıymışım gibi bir dil kullanıyor olması...

Kerim ne yapıyor acaba şimdi? Leman Kerim'den mi hesap soracak, benden mi?

Kızarıyorsun İris, dikkat et. Düşünme şimdi bunları şu âna odaklan. Odaklan hadi Allah'ın cezası! Yediğin haltlar yakarı bırakmıyor işte pislik karı. Tamam, sus be sus! Allah'ım hiç aklıma gelmemişti Leman. Neden gelmedi sahi? Oysa burada olmayı en çok hak eden insanlardan biri, en azından

benden daha çok hak ediyor...

Öylesine tedirginim, öylesine başka yerlerde kafam; Leman, Kerim...

Leman'la ilk karşılaşmamız, evinde yediğimiz yemek, yemek sonrası Kerim'le sevişmemiz, Kerim'i kendi sıvılarımla sıvayıp karısına yollayışım. Kerim'e Leman hakkında söylediğim onca iğneleyici söz. Onca zaman sonra anılar bu kadar canlı kalabilir mi? Utançlar bu kadar yüz kızartıcı olabilir mi?

Leman'ın olması beni feci derecede tedirgin ediyor. Kadının yüzüne baka baka bizi aldatan sevgililerimizden, kocalarımızdan bahsetmek; aldatılma, ihanet üzerine söz söyleyecek kadar onursuz olmam... Evet Leman, gördüğün gibi sana attığım kazıkların cezasını çektim ben.

Olmamalıyım, bu kadar onursuz olmamalıyım. Bu ayıpla yıllardır yaşadım. Ayıbım utancım oldu. Utancım günahımdı zaten. Böylesine rezil bir evliliğin nedeni Leman'ın beddualarıydı. Onun hakkını çiğnedim, ona ait olanı çaldım bir hırsız gibi. Âşık olmuştum ama! Âşık olman, senin olmaya-na el uzatma hakkını vermez İris! Sus be!

Masanın yanında dikilip duruyorum. Herkes bekliyor. Yüzlerinde heyecan var, intikam hırsı var. Düşmanlarına karşı çelik kılıçlarını bileyen şövalyeler gibiler; onurları için savaşıacaklar. Beni kalenin komutanı gibi görüyorlar. En verimli topraklarımızı talan edenlere karşı başlatılacak savaşta her biri gözlerini kırpmadan meydana atılacak. Benim ise bir konuşma yapmam, hareket planını açıklamam gerek. Bekliyorlar. Leman da orada. Yasemin'in yanına oturmuş. Hemen solunda Rauf; gözleri yerde... Söze başlıyorum:

“Öncelikle...” kelimeler boğum boğum... Yutkunsam ağlayacağım. Burnumun ucu sızlıyor ne zaman ağlamaya meyletsem burnumun ucu sızlar. Yeniden, “Öncelikle,” diyorum “Leman Hanım, sizden özür diliyorum...” Leman, daha ben

kendi isminin sonuna gelmeden kafasını kaldırıp, kaşlarını yukarıya doğru çekiyor, kafasını iki yana sallıyor, cümlemi bitirir bitirmez de atlıyor, “Ah canım... ne kadar zarıfsın. Hep öyleydin zaten. Biz İris ile neredeyse on yıl kadar önce tanışmıştık; bir süre ortak bir projeyi yürütmüştük. Beni tanıyamadığın için özür dileme, on yıl oldukça uzun bir süre...”

Gülidenay, ağız burun kıvrıyor, ‘Ne oldu?’ diye sormanın işaret diliyle. Leman’a derin bir minnet duygusu ile bakıyorum. Derin bir nefes alıp, teşekkür ediyorum. Gülümsüyor. Samimi...

Herkes ne iş yaptığını, elinden nelerin geldiğini, iletişim bilgilerini ve hedef kişi dediğimiz ihanetten sorumlu şahsın bilgilerini yazdığı kâğıtları ortaya koyuyor. Her birini yüksek sesle okuyarak her birimizin bilgi sahibi olmasını sağlıyoruz.

Kısa, özet hikâyeler dolanıyor kulaklarımızın içinde, herkes kendi yaşadıklarını anlatırken diğerlerinden derin iç çekmeler, onaylarcasına kafa sallamalar, üzgün, dalgın bakışlar geliyor. Sıranın nasıl olacağı sorununu ise kura ile çözüyoruz; ilk şanslı kişi Gülidenay oluyor.

&

GÜLDENAY

*“Aşkın bu kadar çok tanımının olması
belki hiç olmadığının kanıtıdır.”*

Gülidenay Servi, Karşıyaka çocuğu olarak dünyaya geldiğinde, evlerinin kırk sokak ötesinde yaşayanlar, anasını babasını ömürleri boyunca hiç görmeyenler dahi kalkıp be-beği ziyarete gitmişti. Kuyruklu yıldızın mavilikler saçarak gittiği, milyonlarca insanın o toz bulutuna bakarak dua edip

dilek tuttuğu bir kış gecesinde, ana rahminden ahir zamana düşmüştü. Söylentilere göre kuyruklu yıldız dünyanın sonunu getirecekti ama bebekler bu tür söylentileri masal niyetine dinlerdi.

Bebeği görmeye gelenler, söylenenlerin doğruluğunun kanıtlanmış olmasından son derece memnun döndüler evlerine. Gerçekten de karanlık kış gecesinde, üstelik gökte öylesine bir uğursuzluk alameti varken, sanki eski tanrılara kafa tutarcasına gözlerini açan bu bebek erkek olsaydı daha iyi olurdu ama kız çocuğuydu ve tüm dünya bununla yetinmek zorundaydı.

Karşıyaka'nın Nergis semtinde bebeğin doğumundan aylar evvel başlayan söylentiye göre; kasımı aralık ayına bağlayan kara kışın hüküm sürdüğü gecelerden birinde gökte dehşet verici mavilikte kuyruğu olan bir yıldız belirecekti. Yıldızın görüldüğü andan itibaren yirmi dört saat içerisinde bir bebek dünyaya göz açmaz ise bu felaket ile sonuçlanacak; dağlar denize kavuşacak, yerin altı, yeryüzünü yutacak, kasırgalar camiler ile kiliselerin yerlerini alacak, fırtınalar kadınla erkeği birbiriyle değiştirecekti. Herkesin, en azından Nergis semtinde yaşayan çoğu Balkan göçmeni ailenin inandığı buydu.

Bebeğin babasının bu tür söylentilere karnı toktu; o nedenle yeni doğana gelen ziyaretçi akınına fazla itibar etmese de onları hafif asık suratla ama asla kaba olmayacak şekilde ağırladı. Bebeğe ise Güldenay adını verdi. Bebek, bir gül gibi kokuyordu ve ay kadar güzeldi. Her gören şöyle söyleyip, yüzüne duasını okuyup üflüyordu, "Allah çirkin şans versin..."

Çirkinlerin şansы kadar şansы olamadı Güldenay'ın. Çirkinlerin nasıl bir şansы olduğunu da hiç merak edip öğrenemedi. Güzeldi ve her güzel insan gibi bahtı hep açıktı en azından ergenlikten genç kızlığa geçtiği dönemde okulun,

mahallenin, yazlığın tüm yakışıklı, yakışiksız ama şirin, sevimli ve zeki, zeki ama çirkin oğlanlarının düşündeydi.

Liseden mezun olduğu yılın yazında tanıştığı Hakan Turgut üniversite son sınıf öğrencisiydi ve kendi anlatışlarına göre birbirlerine deli gibi âşık olmuşlardı. Güldenay o zamanlar âşık olmayı arkadaşlarına şu şekilde anlattı: “Ne zaman yuttuğumu hatırlamadığım yavru kediler var midemin içinde, sürekli minik patileri ile tırmalayıp duruyorlar beni.”

Tırmalayan yavru kediler kulağına da fısıldıyordu, “Aç koynunu Hakan Turgut’a bırak okşasın memelerini...”

Öyle de yaptı.

Anne ve babasının mahalleden başka anne ve babalar ile toplaşıp Foça’ya gittikleri bir günün öğle vakti Güldenay sadece koynunu değil, bacak arasını, bacak arasının içinde saklaması her daim annesi tarafından tembihlenen, o nadide, eşsiz şeftalisinin tadına ilk olarak o baksın diye Hakan Turgut’a sundu çünkü ona âşıktı ve verebileceği en kıymetlisi oydu. Olay patlak verdiğinde de annesine aynen bunu söyledi.

Yapılacak şey önce söz, sonra nişan, ardından nikâhtı.

Güldenay’ın çok âşık olduğu ve çok âşık olduğu için de en kıymetlisini vermekten çekinmediği, o zamanlar İris’e baygın baygın bakıp, “Hakan Turgut olmadığı zamanlarda kendimi çölde susuz kalmış gibi hissediyorum, o geldiğinde tüm çöl yemyeşil oluyor, soğuk suların aktığı pınarlardan kana kana su içiyorum,” dediği kocası ile evliliği sadece dört buçuk ay sürdü ki son buçuk kısmını zaten babasının evinde geçirdi.

En kıymetlisini verdiği adam için üniversite sınavlarına girmemiş, İris İstanbul’a okumaya giderken ardından bırakılmıştı. Üstelik henüz yirmilerinin başında olmasına rağmen boşanmış kadın olmanın ne menem bir şey olduğunu anlamış, anlamakla kalmayıp koluna koca bir dövme yaptırmıştı.

İlk evliliği Güldenay'ın saflık, Hakan Turgut'un ise cahillik olarak tanımlaması ile bitmiş olmasından dolayı Gül- denay, tam bir yıl boyunca canını dişine takıp çalışıp ni- hayetinde fakülteye kapak attı. Güldenay'ın Ankara'da bir üniversite kazanması ailede bir gerginliğe yol açsa da genç kız pek memnundu hayatından. Önce yurt, sonra arkadaş- ları ile tutulan ev, okulun yolunu sadece sınav dönemlerinde hatırlamasına neden olduysa da yaşadığı baldan tatlı hayat keyfine keyif, güzelliğine güzellik kattı.

Arda ile tanıştığında, o sıralarda İstanbul'a demir atmış İris'e yazdığı mektupta genç adamdan şöyle bahsetti:

“Nihayet. Sonunda NİHAYET! Aradığım adamı bul- dum İris... Seni en kısa sürede tanıştıracam bu sefer sen de bana hak vereceksin. Arda, şahane, şahanenin de ötesin- de. Üniversiteden mezun olmuş, ziraat mühendisi ama mes- leğini yapmıyor. Ailesi çok zengin, mermer işi yapıyorlar, dünyanın dört bir yanına mermer ihraç ediyorlar. Üstelik inanamayacağın kadar yakışıklı. Uzun boylu, geniş omuz- lu, beyaz tenli, siyah gözlü. Simsiyah gözler, katran karası... Dişleri on numara. Bembeyaz, sağlıklı. Çok âşık bana. Ro- mantik değil maço. ‘Seni seviyorum,’ demesi için illa alkol alması gerek. Tüm bunlar bir yana bana yaşattıklarını an- latamam sana. Kalbim küt küt atıyor onu görünce, ayak- larım yerden kesiliyor, yanımdayken bile özlüyorum onu. Hep kollarının arasında olayım, hep bana baksın istiyorum. Onunla birlikteyken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Bir gün bir saat kadar çabuk geçiyor. İşin en güzel yanı sevildiğimi biliyorum. Söylemiyor ama biliyorum. Geçen- lerde sırf benim kıskançlığım yüzünden atıştık, kavgaya et- tik. Sabah evden çıkınca ne göreyim; Arda karşı kaldırımda oturuyor. Tüm geceyi orada geçirmiş. O kızgınlıkla İzmir'e dönerim diye korkmuş. Umarım sen de aradığın beyaz at-

lıyı bulur, mutlu olursun. Aşk kadar güzel bir şey yok bu dünyada...”

Güldenay ile Arda, Arda’nın ailesinin burun kıvrmasına, hatır koymasına aldırış etmeden evlendiler. Öncesinde bu çok genç yaşta evlenip boşanmış kızcağızı şiddetle reddeden aile, oğlanın inadının kırılmaması üzerine yine şanlarına, çevrelerine, kendilerine uygun gördükleri Ankara sosyetesine parmaklarını ısırtacak, kadınları hasetlerinden kendilerinden geçirecek pek muhteşem bir törene imza attı.

İlk evliliğin bir ayıp kapama yüzünden yapılmış olmasından dolayı mahallede gergin günler, ezik zamanlar geçiren Güldenay’ın annesi bu sefer düğün kasetini, düğün fotoğraflarını, kızının gösterişli evinin fotoğraflarını çeşitli zamanlarda, farklı konu komşusunu eve toplayarak göstermekten hiç çekinmedi.

Arda gerçekten Güldenay’ı, Güldenay Arda’yı seviyordu. Evlendikten üç ay sonra kısa dönem askere giden Arda, kendisinden kendisinin bile beklemeyeceği bir şey yaparak, kıza düzenli olarak yazmaya başladı. Arda bir mektubunda şöyle anlatıyordu:

“Güldenay... Havanın akşamları giderek dondurucu soğuğa dönmeye başladığı bu gecelerde tek tesellim sıcak, demli bir çay ve sensin. İnsanın bir başkasını düşünerek ısınabildiğini bilmezdim. Sen aklıma düştüğünde, seni hayal ettiğimde önce yüreğim, ardından tüm vücudum ısınıyor. Senin bana gülümseyen fotoğrafına her baktığımda uzaklar yakın oluveriyor. Canım, bebeğim, hasretin nasıl zalim bir duygu olduğunu burada öğrendim. Senin benim için ne ifade ettiğini de. Bu dünyada senden daha değerli hiçbir şey yok benim için, sen benim eşsiz hazinemsin canım karım...”

Askerlik bitip evlilik beşinci yılına girdiğinde, aşkın doludizgin kısmı sona erip, sevgi ve saygı ile yoğrulma zamanı

geldiğinde ikili arasında fikir ayrılığı başladı. Güldenay, evliliğin taçlandırılması için, tam bir aile olunması için çocuk yapmalarından yana tavrını koyarken, Arda, çocuk fikrinin kendisinden bir hayli uzak olduğunu, çocukları sevip sevmediği konusunda dahi sabit bir düşüncesi olmadığını söylüyor, zaman istiyordu. Güldenay bir yıl kadar süre biçti. Bu süre içerisinde Arda, Güldenay'ın boşanma tehditleri altında, yeni bir sayfa açmaya 'evet' dedi.

İkizler doğduğunda Arda bu iki âcizi hem çok sevdi, hem çok uzak kaldı. Sorunlar böyle başladı. Arda'ya göre altı yıl önce hayatının en büyük hazinesi olan kadın gitmiş, yerine her yeri süt kokan, saç başı darmadağınık halde evin içinde dolanan, çocuk ağlamasından uyuyamadığı için gözaltında morlukları giderek belirginleşen bir kadın, yabancı bir kadın gelmişti.

Arda, kendi kendine şu sözü verdi: Ailesine maddi olarak her türlü desteği hep verecekti, eksikleri olmayacaktı ama daha otuz beş olmadan mezara girecek hali yoktu. Güldenay çocuk istemiş ve almıştı. Arda istememişti ama almıştı. Sorumlusu Güldenay'dı ve tüm bunlar yüzünden hayatını yaşanamazlık etmeyecekti.

Arda'nın gece çıkmaları, ayda ikiden, üçe beşe, haftada ikiye, hafta sonları ortadan yok olmaya kadar vardığında çocuklar dört yaşına gelmişti.

Güldenay, Arda'nın bir sevgilisi olduğunu öğrendiğinde eşyalarını toplayıp İzmir'e döndü. Bir hafta sonra Arda, ikna turu için İzmir'e geldi, çocukları kayınvalideye emanet edip karısını Datça'ya götürdü. Dört günlük baş başa bir tatilin sonunda Arda, yaptıklarından dolayı pişman olduğunu her nasılsa Güldenay'a kanıtladı ve kendi başı üzerine yemin etti. Bir daha asla ama asla böyle bir sorun yaşamayacaklardı.

Güldenay'ı sonrasında yıkan bu söz oldu. Her seferinde aklına bu geldi; kandırılmış, aldatılmış daha da fenası aldanmıştı.

Çocukların altı yaşına bastıkları yıl, Güldenay, Arda'nın cep telefonunda bir mesaj yakaladı. "Müsait olunca ara beni..." Güldenay gayet müsaitti, aradı. Şen Şakrak genç bir kız açtı telefonu, ağzını doldura doldura öyle bir "AŞkım..." diye sesleniŐi vardı ki Güldenay, kızın Arda'ya âşık olduğunu o an anladı.

"Ben Arda'nın eşiyim," dedi Güldenay, her nedense kıza sinirlenmemiŐti, sinirlenememiŐti. Kızın nutku tutuldu sanki, sesi çıkmadı sadece kalabalık bir caddede olduğunu belli eden yoldan geçen arabaların korna sesleri duyuldu.

"Adın ne?" diye sordu Güldenay. İncecik her an kopup dağılıverecekmiş gibi bir ses çıktı karşı tarafın ağzından: "Simay..."

"GrŐebilir miyiz Simay? Mümkünse Arda'nın haberi olmasın..."

"Hayır..."

Simay'ın olumsuz cevabından sonra Arda ile konuşmaya karar verdi. Kocasının cuma akşamı, "Yarın bayilerin toplantısı var, Afyon'a gidiyorum," demesi zerine, "Gel bakalım sen buraya," şeklinde sert bir çıkış yaptı. Sonrasında bir bir olan biteni anlattı. Şüphesiz seviyordu Güldenay'ı. Onu kırmak, incitmek istemiyordu ama kız çok güzeldi, kıyılamayacak kadar güzeldi ve karşı koyamamıŐtı. Birkaç kez beraber olmuşlardı o kadar ortada aÇ yoktu, ilişki yoktu. Sadece seks vardı.

Bir süre soğuk davrandı Güldenay kocasına. Kocası her akşam zamanında eve geldi, gelirken hep bir hediye getirdi. PiŐmandı, çok piŐmandı. Çocuklarla da ilgilendi ama...

Amayı bir akşam vakti Şeytanın drtmesi ile açtı Glde-

nay. Arda ve çocuklar çoktan uykuya dalmışlardı. Huzursuz bir sessizlik vardı evin içinde. Gitti Arda'nın bilgisayarını açtı. Erkekler ne kadar kayıtsız kalabiliyordu suç işlediklerinde. Ne kadar kolay ortaya saçılıyordu kabahatleri. Bir bir döküldü ekrana gelen mailler, girilen siteler.

Arda'da bir tek Simay yoktu ki; başka başka birçok kadın, birçok fotoğraf, birçok yazışma... Her birinden duygu dolu iltifatlar, her birine aşk dolu sözler... Kimisi Kenan diyordu Arda'ya, kimisi Ziya, kimisi Mehmet. Tuhaf bir şekilde rahatlardı Güldenay. Onca kadınla zararsız, küçük flörtler yaşıyordu kocası. Bir çeşit oyun, bir çeşit hobi olarak görülebilirdi bu. Öyle kabul etti çünkü yatağında mışıl mışıl uyuyan kocasını seviyordu, onu kaybetmek istemiyordu. Çok emek vermişlerdi bu ilişkiye. Çok uzun zaman yaşamışlardı birbirleriyle. Hem Arda çabalıyordu işte, Güldenay'ın hayatında kalmak için, kalması için çabalıyordu.

Çocukların okula başladığı yıl, yaşanan tüm olumsuzlukları unutmuşlardı. Ara karnelerin alındığı günün akşamı çocuklar İzmir'e gitmişti dayıları ile birlikte, Güldenay için de on gün sürecek çocuksuz ama kocalı bir tatil başlıyordu. O gece birkaç kez seviştiler. O gecenin ertesi akşamı Arda, Güldenay'a boşanmak istediğini söyledi.

Öyle, şaka yapar gibi...

Simay'dan kopamamıştı Arda. Kız da ondan kopamamıştı. Denemişlerdi ama olmamıştı. Çok âşıktılar birbirlerine, hayatında böyle bir aşk daha yaşamamıştı Arda, yaşayacağını da sanmıyordu. Güldenay anlamalıydı... Dürüst davranıyordu, söylüyordu işte...

"Hani sen bana çok âşıktın Arda, hani ben senin en değerlindim?"

"Onsuz nefes alamıyorum Güldenay, o yanımda yokken bedenim ve ruhum ayrı makamlardan şarkı söyleyen ikili

gibi. Bizimki çocukluktu... Bu bambaşka bir şey. Aşk böyle bir şey; kavurucu, istem dışı...”

O akşam, bir daha hiç geri sokmamak üzere çıkardı Güldenay tırnaklarını, dilinin ucuna gelen hakaretleri, küfürleri hiç sakınmadan attı ortalığa, Arda’ya olan aşkı nefretle birleştirdi.

“Tamam lan,” dedi. “tamam soysuz pezevenk, boşanalım. Boşanalım da gör bakalım ebeninkini... Bak ben sana neler edeceğim...”

Boşandılar. Boşanmalarından bir ay sonra evlendi Arda o kadınla. Dokuz ay sonra bebekleri oldu.

Arda, çocukların nafakasından bir kuruş fazlasını ödemedi. Zaten patronluk yaptığı şirkette sıradan bir çalışan olarak göstermişti kendisini, aldığı maaş kadar nafaka çıktı. Üzerinde hiçbir ev, araba kayıtlı değildi, dolayısıyla Güldenay’ın düşündüğü gibi bir para geçmedi eline. Varlıktan, bir anda sıradanlığa sürüldü.

Arda, çocuklarının ne okuma bayramlarına, ne ilk karne heyecanına katıldı. Çocukları haftada bir alıyordu ancak bebek doğduktan sonra onları kendi evine götürmemeye başladı, buluşmalar babaanne evinde oluyordu, bir süre sonra bu durum ayda bire indi. Daha da sonraları ziyaret araları ziyadesiyle uzadı.

Güldenay asıl nefreti bu aşamada öğrendi. Sorun Arda’nın bir başkasına âşık olması, onunla evlenmesi, ondan çocuk sahibi olmasını aşmıştı. Onlar devele kulak misaliydi. Sorun Arda’nın artık yeni bir ailesinin olması ve eski ailesini görmezden gelmesiydi. Sorun Arda’nın Güldenay ile ortak çocukları olduğunu yok sayması, ikizleri hayatından çıkarması, çocukların tüm sorumluluğunu kadının üzerine bırakıp sırtını dönüp gitmesiydi. Sanki o çocuklar onun kanı değilmiş gibi.

Üstelik takip ediyordu Güldenay. Simay ile nasıl bir evde

yaşadıklarını, nerelere tatile gittiklerini... Üstelik duyuyordu da; Arda'nın yeni doğan kıza nasıl babalık yaptığını, baba kızın arasındaki olağanüstü aşkı. Üstelik yaşıyordu, ikizlerden kız olanının nasıl babası için deli olduğunu, krizlere girdiğini, gece sayıklamalarını. Oğlanın çişini yatağına yapmasını, dişlerinin gıcırdatarak uyumasını, giderek asabileşen tavırlarını.

Güldenay'ın kazandığı yetmiyordu işte. Çocuklar büyüdükçe ilgileri çoğalıyor, her ilgi para gerektiriyordu. Paranın sorun edilmediği çocukluk yıllarından sonra bir anda "Maaş alınca bakarız," cümleleri duymaya başlayan çocuklar hırçınlaşıyor, onların hırçınlıkları annelerine yansıyor.

Güldenay'ın dışarıda kaya gibi duran görüntüsünün ardında un ufak olmuş ruhunu İris dahi göremiyordu. Güldenay en çok cinayet fantezileri kuruyordu. Arda'yı da, Simay'ı da öldürmek istiyordu. Onların ölmeleri için dua ediyordu. Bebeklerine ise kendi çocuğu gibi bakardı. O masumdu, bebekti, günahsızdı.

Güldenay Arda'yı geri istemiyordu. Çocukları ile bir başına mücadele ederdi; zira artık çocukları için, sadece çocukları için yaşamayı öğrenmişti. Bu onun tercihi idi, onları kendisi arzulamış ve almıştı. Ama çocuklarının babaları tarafından hem maddi, hem manevi olarak terk edilişlerini hazmedemiyordu. Yapabileceğinin binde birini yapıyordu babaları ve Güldenay sadece çocuklarının hakkını istiyordu: Sağlam bir gelecek...

Salıdan sonraki ilk cuma akşamı, Güldenay'ın meselesini masaya yatırmak için benim evde toplandık. Ben, Güldenay, Aslı, İlkin, Yasemin ve Rauf... Nur, akşamları kocası her an eve gelebilir diye dışarıya çıkamıyordu. Leman ise İstanbul'daydı; iyi ki İstanbul'da...

Güldenay, çocuklarının hakkı olanı istiyordu. Aşkla bir alıp veremediği yok, aşk intikamı almaktan çoktan vazgeçmiş. Bana her zaman söylediği sözlerle başlıyor, "Aşk söz konusu olduğunda çaresiz kalıyoruz. Aldatıldım aldatılmasına, ihaneti çok büyük ama 'Âşık oldum,' dedi. Ne yapabilirdim?"

Ne yapabilirdi? Başkasına âşık olduğunu söylediğinde sevdiğimizi ne kadar yanımızda tutabiliriz?

"Ama..." diye devam etti, "ama bana söz de vermişti, 'Maddi manevi senin yanında olacağım,' demişti. Üç kuruşluk nafaka onun seneler evvel rakı sofrasına bıraktığı hesap kadar. İnsan çocuklarına karşı bu kadar zalim olabilir mi? Bu kadar vurdumduymaz, bu kadar..."

Hepimiz sessiz kalıyoruz uzun bir süre. Her daim dimdik tuttuğu boynu bükülüyor, ağladı ağlayacak, hiç tanımadığı insanların karşısında bu kadar çıplak kalmaya hiç alışık

değil, “Tamam canım, tamam,” diyorum çaresiz bir şekilde çözüm bulmaya çalışırken.

İlkin söze karışıyor, aramızda bir avukatın bulunması işleri bir nebze olsun kolaylaştıracak gibi, “Boşanma yazışmalarını, belgeleri, kararları gördüm. Yasal olarak yapılacak bir şey yok ne yazık ki, herif resmen kendisini fakir göstermiş. Aksini ispat etmek imkânsız değil ama çok zor. Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, bu tür olaylar çok sık oluyor ne yazık ki.”

“Zaten yasal bir adım atabilecek olsak, burada ne işimiz var yahu?” diyor Yasemin.

Herkes onaylarcasına kafasını sallıyor.

“O zaman...” diyor Rauf, tek kişilik koltukta bağdaş kurmuş, neredeyse üçüncü bir kolu gibi yaşadığı bilgisayar kucığında, “illegal yolları deneyeceğiz.”

“Nasıl?” diye soruyoruz ağız birliği etmişçesine.

“Bilmiyorum. Şantaj olur, tehdit olur... Sadece sesli düşünüyorum.”

“Olmaz!” diyor İlkin gözlerini kocaman açarak, “İllegal yol olabilir ama şantaj ve tehdit suçtur... Yani böyle bir şeyi yapamayız. Bizi, Güldenay’ı şikâyet edebilecek bir koz vermemeliyiz eline.”

Rauf alışmaya başladığımız olağan sakinliği ile:

“İş adamı değil mi bu? Bu zamanda bu kadar para kazananın mutlaka çevirdiği bir hinlik vardır; onun üzerine gidelim derim ben.”

“Ne yapalım yani?” diye hiddetlenerek söze giriyor Güldenay, “Şirkete sızıp belgeleri mi çalalım, film mi çeviriyoruz biz burada?”

Rauf umursamıyor bu öfkeyi, aksine keyiflenip gülüyor, “Ben bir hackerim Güldenay, şifre kırmak, şirket verilerine girip istediğimi almak, istediğimi değiştirmek benim işim.”

Hepimiz aniden Rauf'a dönüp, sanki onu ilk kez görmüşçasına bakıyoruz.

"Yapabilir misin gerçekten?" diye soruyor İlkin, "Yani..."

"İşimize hukuki şantaj için ne gerektiğini söylemen yeterli avukat hanım," Rauf sözlerini bitirir bitirmez gözlerimizi İlkin'e çeviriyoruz.

İş tahmin edemeyeceğimiz kadar kolay ve hızlı işliyor. Rauf legoları ile oynayan bir çocuk gibi sessiz ve özenli çalışıyor. Biz onun dikkatini dağıtmamak için kısık sesle dertleşiyoruz. Arada bir ona, kahve, çikolata, kola, meyve servisi yapmayı ihmal etmiyoruz.

Rauf'un çalışmaları saatlerce sürüyor; yavaş yavaş uykunun ağırlığı üzerimize çökmeye başlıyor, tam rehavete kapıldığımız dakikalarda "Tamam," diyor Rauf, "oltaya balık vurdu."

Güldenay sanki anlayacakmış gibi koşarak yanına gidiyor oğlanın. Elleri böğründe ekrana bakıyor, "Ne bu şimdi?" diyor endişeli bir heyecan içinde.

"Bu," diyor Rauf, kollarını yukarıya doğru uzatıp arkaya doğru belini esnetirken, "eski eşinizin şirketinin ölüm fermanı ve aynı zamanda çocuklarınızın geleceği."

"Kısacası benim intikamım," diye tamamlıyor Güldenay. Sevinçten gözleri parlıyor ama yine de, "Tamam ama ne bu?" diye sormadan da edemiyor.

Rauf, ilk defa gerçekten neşeli görünüyor bizim yanımızda. Bir işe yaramanın keyfinden mi, Güldenay ve çocuklarının durumundan çok etkilendiğinden mi bilinmez, sevimli sevimli sırıtıyor.

"Güldenay..." diyor sesine esrarengiz bir hava katmaya çalışarak, "senin bu eski koca var ya... Ne anasının gözüymüş. Onca malı nasıl yaptıkları belli adamların. Şurada üç belge var bak, hemen çıktısını alıyorum, dosyayı da yedek-

liyorum. Bu üç belgeyi savcılığa ver, anında gözaltına alırlar herifi. Anında biter işi. Anında.”

Yazıcı hemen İlkin’in yanında duruyor; gelen kâğıtları, okuma gözlüklerini takarak incelemeye başlıyor. Hepimiz onu takip ediyoruz. “Hımm...” diyor. “Vay, vay, vay...” diyor. Kaşlarını yukarıya kaldırıp indiriyor. “İhaleye fesat karıştırmış pezevenk -‘Affedersin canım,’ diyerek Güldenay’dan özür diliyor. Güldenay, ‘Saçmalama,’ diyor- Hem de tam üç büyük ihale. Bu onu ipe götürür valla. Bunlar senin taş gibi şantaj kâğıtların. Hukuki şantaj!”

“Peki, ne yapacağız şimdi?” diye soruyorum merak içinde.

“Hemen yarın,” böyle söyleyince saatine bakıyor İlkin, “Oooo” diyor, “saat zaten yarın olmuş. O zaman şöyle yapalım. Sabah mesai saati başlar başlamaz, ben Güldenay’ın avukatı olarak Arda’yı arıyorum, bir görüşme talep ediyorum dilerse kendi avukatının da bulunabileceğini söylüyorum ki bu işin ciddi olduğunu anlaması için gerekli bence. Bunca zaman sonra böyle bir görüşmenin nereden çıktığını düşünecektir elbette; kabul edecektir. Randevuyu aldıktan sonra da çeneme kuvvet diyerek pazarlığa oturacağız.”

“Güldenay da gelecek mi seninle?” diye soruyor Yasemin, bu soru Güldenay’ı daha da heyecanlandırıyor, “Gelecek miyim bende?”

İlkin bilemiyor. O bilemeyince hiç kimse bilemiyor, bir süre bu konu üzerinde tartışıyoruz; giderse durum nasıl olur, gitmezse nasıl algılanır falan... Adama bir çeşit şantaj yapılacak sonuçta yani çocuklarının ve kendisinin hakkı olanı alacak kız ama seçilen yol yasal değil, gerçi ortada Arda’nın ‘yasal olmayan yollarla’ çocuklarını kazandıklarından esirgeyen bir baba olduğu gerçeği de var ama...

Ama’lardan hızlı bir şekilde vazgeçmemiz gerek. Zaten o ‘ama’ların peşine takılıp gittiğimiz için buradayız. “Ama

seviyorum... Ama affedebilirim... Ama aslında o öyle biri değil... Ama o beni seviyor... Ama ama ama...”

Sonunda Güldenay’ın da İlkin’in yanında olması gerektiğine karar veriyoruz. Rauf onlara içeride eşlik edecek, koyu renk takım elbise giyecek, bir koruma gibi (Rauf’un fiziğine bakınca ne kadar koruma gibi görüneceği merak konusu) olacak, ben ve Yasemin onlara bina girişine kadar eşlik edeceğiz ama içeriye girmeyecek, arabada bekleyeceğiz. Aslı’nın boynu bükük kalıyor, “Keşke ben de gelebilsem ama mümkün değil.”

Hepimiz tarıfsız bir heyecan içindeyiz, ilk adımı atarken hep beraber olalım istiyoruz, bu bizim için önemli. Yasemin Aslı’ya, “Rapor falan alalım sana olmaz mı?” Aslı’nın bir an için gözleri parlıyor ancak beklemeden ekliyor, “Olmaz ya... Başka bir iş olsa neyse ama ikinci sınıf öğretmeni olunca... Ne bileyim kıyamam şimdi kuzularıma. Siz beni bilgilendirirsiniz değil mi?”

“Hiç merak etme, saat başı ne yaptığımızdan haberdar edeceğim seni,” diye söz veriyorum.

Birkaç saatlik uykuya ihtiyacımız var. Herkes bir yere geçip uyuyor, saatlerin alarmı dokuza kuruluyor. Güldenay ile ben yatak odasında yatıyoruz. Güldenay uzun zamandır bu kadar heyecanlı olmamıştı, uyuyamayacak besbelli, beni de uyutmayacak. “Sayende,” diyor “çocuklarımla geleceğini garanti altına alabileceğim.” “Büyük konuşma,” diyorum, “hele bir sonucu görelim sonra edersin teşekkür...”

“Hadi uyuyalım biraz,” diyorum daha fazla düşünmemenin en güzel yoludur uyku; hayatın yükü ağırlaştığı zamanlarda en iyi sığınaktır.

Çocukluğumuzda, genç kızlığımızda birbirimizde yatıya kaldığımız gecelerin sabahları geliyor aklıma. Tüm gece dedikodu yapar, müzik dinler, dans eder, kıyafet dener, yeni

saç modelleri uygular, annelerimizden aşırıldığıımız makyaj malzemeleri ile dergi fotoğraflarındaki mankenlerin göz, dudak makyajlarını yapar, gelecekte kuracağımız şahane ailelerden bahseder, eşlerimizin, çocuklarımızın da bizim gibi arkadaş olacağını düşlerdik. Yatağa girdikten sonra da birimizden biri sızıp kalana kadar konuşmaya devam ederdik. Şimdi ise biriktirdiğimiz onlarca hayal kırıklığı gözyaşları ile yoğrulup kocaman bir hamur olmuş duruyor ortamızda.

“Uyuyacak hal kalmadı bende, en son ne zaman bu kadar heyecanlandım hatırlamıyorum bile, senden bir şeyler alıp giyebilir miyim?”

“Elbette...”

Hâlâ Arda ile buluşacağı için heyecanlanıyor; ona güzel görünmek, yıkılmadığını göstermek, belki onun aklını çelmek istiyor. Simay’ın elinden Arda’yı alabileceğini bilse hiç durmaz denerdi.

Ya ben? O sarışının elinden Semih’i çekip alabilir miyim? Hâlâ güzelim ama... kadın çok genç ve çok diri...

Az uyuyoruz ama kimse şikâyetçi değil, hepimiz çok enerjik görünüyoruz.

İlkin, telefonun hoparlörünü açıyor, Arda’yı şirket telefonundan Güldenay’ın avukatı sıfatı ile arıyor. Sekreter bir süre Güldenay’ın kim olduğunu anlamaya çalışıyor,

“Ben kendisi ile görüşeyim, size dönerim.”

İlkin ukala ve soğuk bir sesle, “Tamam hanımefendi ancak önemli bir mesele, acele olursa sevinirim.”

Beş dakikadan az bir sürede Arda arıyor İlkin’i. Endişeli bir sesi var sanki. İlkin’in Güldenay’ın avukatı olup olmadığını soruyor önce, sorusu doğrulanınca “Hayırdır,” diyor, “ne vardı?” İlkin kendisinden bir randevu talep ediyor, telefonda konuşulmayacak kadar mühim bir mesele. Arda tereddüt halinde bir süre sessiz kalıyor sonunda, “Tamam,”

diyor “Yarın gelebilirseniz tüm gün şirketteyim.”

Uçak biletleri için rezervasyon yapıyor, kiralık arabayı ayarlıyorum; bu masraflar bana ait, bu organize bir iş, bir çeşit imece... Herkes yeteneğini, elinden ne geliyorsa onu ortaya koyacak. İçlerinde maddi olarak en güçlü olan benim, kimseye bir şey demiyorum ama bu işin maddi giderini kendi kendime üstleniveriyorum; söylesem kabul etmezler veya ellerine para geçince ödemek isterler, sonrasında konuşuruz gerekirse...

Güldenay, Arda ile yıllar sonra yeniden karşılaşacağı için çok heyecanlı; onun bu durumu feci derecede içimi eziyor. Elinde değil; güzel görünmek, eski kocasının beğeni dolu bakışlarını üzerinde hissetmek istiyor, bundan daha doğal bir şey yok aslında ama bir de kendisine yalan söylemese...

Davranışları ile sözleri birbirini tutmuyor. Arda’dan artık nefret bile etmediğini söyler ama en büyük kandırmacasıdır bu. Endişeleniyorum; bir kadının en zayıf yeridir sevdiği adam, bir başkasına giden sevdiği adam... Bir kadın, elinden kaçıp giden aşkı yeniden kollarına almak, alabilmek için çok şey yapabilir, bir erkek bunu gayet iyi kullanabilir; biliyorum. Tek istediğim Arda’nın Güldenay’ın zaafını fark etmemesi, Güldenay’ın yumuşak karnını görmemesi.

Sabah, henüz gün aydınlanmadan havaalanında buluşuyoruz. Uçakta detayları konuşuyoruz. Aslında pek içimizden konuşmak da gelmiyor hani. Bir an önce olsun bitsin istiyoruz.

Kiralık araba konusunda çıkan küçük bir pürüzü saymazsak, sorunsuz bir şekilde Arda’nın şirketine ulaşıyoruz. İlk, Rauf ve Güldenay, benimle Yasemin’den cesaret verici sözler eşliğinde ayrılıyorlar. Başaracaklarına dair tek şüphem Güldenay’ın kendini kaybetmesi, yoksa İlkin’in bir zafer kazanmaması için hiçbir neden yok.

Yasemin ile sabırsızlık içinde dört saate yakın bir zaman bekliyoruz. Yasemin, “Bu ilk işimiz, başarısız olursak kimse yeni bir adım atmak için hevesli olmayacaktır,” diye söyleniyor. Cevap vermiyorum çünkü ben de aynı şeyi düşünüyorum. Zaten özgüveni yerlerde sürünen bir grubuz, ilk darbe bizi yere serer ve muhtemelen yığıldığımız yerden kalkamayız. Aslı’ya söz verdiğim gibi durumumuzu bildiren mesajlar atıyorum: ‘Geldik.’ ‘İçeri girdiler.’ ‘Bekliyoruz.’ ‘Hâlâ bekliyoruz.’

“Geliyorlar!” diye heyecanla bağılıyor Yasemin, sağ yandan izliyor gelenleri, ben ise dikiz aynasından gözlüyorum. Bize doğru ilerliyorlar; adımları, ne bir kaybedene ne de zafer kazananınkine benziyor. O kadar heyecanlanıyoruz ki, heyecanımızdan nefes bile alamıyoruz, neredeyse birbirimizin kalp atışlarını duyabileceğiz. Yasemin gürültülü bir şekilde gaz kaçırıyor. Kim böyle bir kadının bu şiddetle osurabileceğini düşünür? Gülerek, “Ne yaptın sen?” diyorum, “Merak etme kokmaz, çok heyecanlandığımda yaparım, elimde değil,” diyor kıkırdayarak. Kahkahalarla gülmek istiyorum ama kapılar açılıyor, bizimkiler üç testi gibi arka koltuğa yerleşiveriyorlar. Merak içinde bakıyoruz gelenlere. Suratları bir tuhaf, ne olduğunu tahmin etmek çok zor; bir anda müthiş bir korku, kalbimi boğacakmış gibi sıkın bir endişe gelip göğsümün ortasına oturuyor; biraz daha uzarsa bayılabilirim. Rauf ortada oturuyor, kafası önüne düşmüş, kulaklarına kadar kızarmış. Güldenay sol, İlkin sağ pencereye doğru bakıyor, dudakları sımsıkı kapalı.

“Oooo... Baksanıza be!” diye çığırıyor Yasemin, “Ne oldu söylesene,” diye İlkin’i dürtüyor.

“Pekâlâ...” diyor İlkin, sekreter kızla konuşurken takındığı o çirkin avukat sesini yerleştirevermiş gırtlığına. Derin bir iç çekiyor, elindeki dosyayı açıyor, şöyle bir göz gezdi-

rirmiş gibi yapıp bir bana, bir Yasemin'e bakıp Güldenay'a dönüyor.

"Zavallı Güldenay..." diyor, Güldenay'ın omuzları titremeye başlıyor; yıkılıyorum, içim kopup gidiyor sanki... uzanıp ellerini tutmak istiyorum, elleri sımsıkı yumruk olmuş.

"Evet," diyor İlkin dramatik, içli bir sese dönüyor gırtlaklı, "bundan sonra iki yüz elli bin nakit, iki ev, iki dükkân tapusu ile ne yapacak bilemiyorum, çok endişeliyim kendisi için."

Yaklaşık otuz saniye kadar kimseden ses çıkmıyor, yenilgiye o kadar hazırlamışız ki kendimizi... Üç şebek, bir anda çılgınlıkla atmaya, bize vurmaya, koltukları tekmelemeye ardından bizi öpmeye başlıyor; deliriyoruz küçücük arabanın içinde.

Dönüş yolculuğunda uçakta, Güldenay, "Arda benden nefret ettiğini söyledi bugün,"... "benden boşanmakla, Simay'la evlenmekle hayatının en doğru kararını almış, öyle söyledi." diyor.

"Canını yaktın da ondan..."

"Sadece o değil İris, benden gerçekten nefret ettiğini gözlelerinden okudum."

"Bugünü saymazsak, Arda'nın senden nefret etmesi için geçerli bir neden yok canım..."

"Çocuklar... Çocukları hiç istemediğini söyledi. Benim zorumla dünyaya gelmişler, o nedenle onların sorumluluğu bana aitmiş. Arda'yı elimde tutmak için doğurmuşum onları. Karşısına çıkıp şantaj yoluyla para sızdırmam da bunca zamandır düşündüğü bu gerçeği doğruluyormuş."

Bir şey söyleyemiyorum; edilecek tek bir kelimem yok.

Güldenay gözlerini kapatıp uyurmuş gibi yapmaya başlıyor. Beklentilerinin üzerinde bir gün geçirdi; sabah beş kurusu yoktu, şimdi zengin sayılır. Akıllı bir şekilde kullanırsa

ki kullanır, bir daha sıkıntı yüzü görmezler ama onca yıllık arkadaşım, ne düşündüğünü gayet iyi bilirim. Arda bugün beş parasız ama ona eskisi gibi âşık, çocukları için yaşayan bir baba olarak gelse, tereddüt etmeden kabul eder; adım gibi eminim.

Sırada Yasemin'in dosyası vardı, lakin bu, ilki kadar kolay değildi. Yasemin aşk intikamı almak istiyordu ve aşkın intikamının nasıl alınacağı yönünde kesin bir görüş ise hiçbirimizde yoktu. Bu nedenle, konu üzerinde çalışmak için iki haftalık bir süre koyduk kendimize; herkes oturup düşünecek kendince bir çözüm bulmaya çalışacaktı, elbette bunun Yasemin'i de tatmin etmesi çok önemliydi...

Tüm bu hengâmenin içinde ben hâlâ Semih'i takip etmeye çalışıyordum. Sosyal medya sitelerinden aldığım sahte adresler sayesinde nerede, ne yapıyor, kimlerle nerelere gidiyor hepsinden az çok haberdar oldum. Kızın adını da bu sayede öğrendim: Şermin Sumru Kayalar... Kayalar'ın kızı!

İzmir sosyetesinin gözbebeği, davetlerin vazgeçilmez ismi. Soyları sözde saraylara kadar uzanan bir aile; birkaç nesildir kuyumculuk yapıyorlar, saraylara uzanırları da bundan kaynaklanıyor.

Anlatılana göre dedeleri saray kuyumcusunun yanında öğrenmiş mesleği, sonra her nedense yolu İzmir'e düşmüş, burada ise Yahudi bir işadamı ile kesişmiş, beraber çalışmaya başlamışlar. Mübadele yıllarında Yahudi aile ortaklıktan

ayrılmak zorunda kalmış. Dededen oğla geçmiş kuyumculuk ama en önemli özellikleri tamamen tasarım ürünler çalışmaları, kuyumculuğu bir sanat olarak görmeleri... Ünleri dünyanın bir ucundan duyulmaya, onlar da işlerini büyötmeye başlamış. Türkiye’de başka yerde şube açmayı, İstanbul’a gitmeyi hiç düşünmemişler. Semih’in bana hediye ettiği kolye de Kayalar imzası taşıyordu. Bu köklü ailenin belası ise bu kızdı işte. Uyumsuz, şımarık küçük Şermin daha kolej yıllarında çıkardığı rezaletler, gece hayatına olan tutkusu, ünlü aşkları, Çeşme plajlarında çekilen bikinili fotoğrafları ile magazin sayfalarında yer almayı başarıyordu. Göz aşinalığımın sebebi de böylece ortaya çıkmıştı.

Semih ile Şermin, beraberliklerini gizlemekte çok ustaydı. Onları basmamın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ama haklarında yazılmış tek bir haber, beraber çekilmiş bir kare fotoğraf yoktu. Ben ise gayet iyi biliyordum kızın kocamla hâlâ bir ilişkisi olduğunu; kızın kocamın kucağında otururken bana dönüp baktığı o halini hafızam öyle bir kaydetmişti ki, unutmam mümkün değildi.

Semih ilk boşanma duruşmasında beni sevdiğini, boşanmak istemediğini söylemişti hâkime, bir yanlış yaptığını, pişman olduğunu da sözlerine eklemişti. Mahkeme bir kez daha düşünmemiz için süre vermişti. Anne ve babam ise boşanma isteğimin geçici bir kızgınlıktan kaynaklandığını düşünüyorlardı. Evet, Semih bir hata yapmıştı ama hangi erkek hata yapmazdı? Semih’i nasıl sevdiğimi, ne kadar değer verdiğimi herkes biliyordu. Tamam, bir süre ayrı yaşamak iyi bir fikirdi ancak boşanma gibi bir kararı almak için henüz erkendi. Bu kadar kesin bir hüküm vermek, duygusal hareket etmek yanlıştı. Hem ben bir daha Semih gibi bir kocayı nereden bulacaktım ki?

Aile cephesinde durum böyleydi. Beni destekleyenler ise

Banu, Erdem ve Şeker Hüseyin'di elbette Güldenay da vardı ama o zaten başından beri Semih'i hiç sevmediği, hep soğuk durduğu için onun açısından değişen bir durum yoktu. Diğerleri ise Semih'in 'Canım, ciğerim...' dedikleri, onca zamanın dostları kendisine öyle bir posta koydu ki, inanamazsın...

Kırık Kalp Sendromu ekibi bir araya gelip intikam planları yapmaya başladığında Semih'ten nasıl intikam alabileceğime dair bir soru hiç oluşmamıştı zira bunu babamla olan ortaklığını bozarak yapabileceğimden çok emindim. Semih'in para kadar taptığı başka bir şey yoktu ancak babam beni hayal kırıklığına uğrattı.

Ankara'dan döndükten iki gün sonra annemlerde yemekleydim. Söz dönüp dolaşıp evliliğime geldiğinde, bir kez daha boşanma konusunda kararlı olduğumu söyleyerek babama dönüp, "Bence sen de Semih'le ortaklığını gözden geçirmelisin. Kızına kazık atan bir adamla iş yapmak istemezsin sanırım," dedim.

Babam bunu kesin bir dille reddetti: Semih'i bir damattan öte oğlu gibi sevmesinin bu kararı ile bir ilgisi yoktu. Semih'in şirketi, tüm piyasada çalışabileceği en uygun adaydı. Üstelik benim kişisel kaprislerim nedeniyle bozulamayacak denli büyük bir projeydi. Onlar yani erkekler, işleri ile duygularını karıştırmadıkları için başarılı oluyorlardı. Benim kulağıma küpe olsundu, erkeğin kadını aldatması biraz da kadının sorumluluğundaydı. Bir düşünmem gerekiyordu neden aldatıldığımı, anneme bir bakmalıyım nasıl bir kadındı ki hiç böyle şeyler yaşamamıştı!

Anlayacağın babam benim için tam bir hayal kırıklığı oldu.

İki haftalık süre dolduktan sonra yeniden Kırık Kalp'te buluştuk. İlk gelen Yasemin oldu. Leman'ın bugün yine

aramızda olamayacağını ancak mutlaka bu plan içerisinde yer almak istediğini ilettili. Hiç renk vermeden mutlu oldum.

Yasemin sinirli ve gergindi, birer kahve yapıp diğerlerini beklemeye başladık.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu, kahvesinden bir yudum alıp sigara paketine uzanırken.

“Seninle mi ilgili?”

“Yok. Seninle ilgili, planın ne?”

“Bilmiyorum Yasemin,” dedim sıkıntıyla.

“Seviyorsun değil mi o hergeleyi hâlâ?”

“Ya sen?”

“Sevmesem burada ne işim var?”

“Kendimden nefret ediyorum be kızım; hâlâ onu sevdiğim için, hâlâ düşündüğüm için...”

“Neden geri almak için uğraşmıyorsun? Ben senin yerinde olsam, tırnaklarımla söker alırım o orospunun elinden kocamı.”

“Bu ilk değil ki Yasemin. Onun huyu bu... illa ki yapacak. Kabahat benim onun gibi bir adamı sevmem.”

“Hep yanlış adamlara mı âşık olur kadınlar İris?”

“Aşk zaten tepeden tırnağa yanlış be Yasemin, beynin aldanması. Semih’e karşı hâlâ bir ilgim var ama buna aşk diyebilir miyiz, bilemiyorum. Şu an için bildiğim tek şey var, ne istediğim; bağırsaklarımla Semih’ten ayrılmasını istiyorum. İntikam dediğimiz şey de bu; ruhun kabızlıktan kurtulması.”

Susuyoruz karşılıklı. Yasemin’e göz atıyorum, bakmaya kıyamayacak kadar güzel bir kadın. Onu tanımayan herkes tarafından imrenilir bir dişi; kadınlar güzelliğine, erkekler ona sahip olan adama... Ama yaşadıklarını bir bilseler...

YASEMİN ATAKAN

*“Karanlık sularda tekneleri ile yol alan balıkçıların
deniz fenerine bakışı gibi olmalıdır aşk,
tartışmasız bir güven içinde...”*

“Anasının bahtı, kızının tahtıdır” diye duymuştu Yasemin genç kızlığında, o günden bu yana bu söz iki kulağına birden küpe, salınıp dururdu: İlk günkü kadar korkutucu, ilk günkü kadar canlıydı söz.

Yasemin’in babası Kenan Bey zamanının önde giden adamlarından biriydi. Neşesini hayatının her yanına yaymayı bilen, muhabbeti tatlı... Öyle güzel laflanırdı ki onunla, Yasemin’lerin evinden misafir eksik olmazdı, hele ki yaz akşamları sabahlara kadar süren fasıllı, içkili, sohbetlerin tadı damakta kalır, gelen mutlaka bir daha gelmek isterdi. Sohbetinin hoş olmasının en mühim nedenlerinden biri kuşkusuz tatlı diliydi lakin elbette bu yeterli değildi.

Kenan Bey üç lisan bilirdi Türkçenin dışında. Bilmekle de kalmaz; Fransızca, Arapça ve İngilizceyi Türkçe kadar iyi okuryazardı. Okuduğu, okuyup kütüphanesine kaldırdığı kitaplar her görenin ağzının açılmasına neden olurdu. İçmeyi, yemeyi, gezmeyi sever, “En çok, çok okuyan ile çok gezen bilir, hem çok oku hem çok gez...” diye Yasemin ile kardeşine öğüt verirdi.

Çocuklarına karşı müşfik bir babaydı, karısı sessiz sakin Suzan Hanım, hayatı boyunca çok seveceği bu adamı kendi kaderi olarak görür, gençliğinde onca adaydan sonra gelen bu kismete olan bağlılığının sonsuza kadar süreceğini söylerdi.

Yasemin henüz ilkokula giderken babası ile ilgili ilk şaşkınlığını yaşadı.

Düğüne gitmişlerdi, kuzeninin sünnet düğününe. Mevsimlerden yazdı. Kocaman havuzlu, yemyeşil bir bahçenin içindeydi tören. Tüm aile, tüm akrabalar oradaydı. Yasemin kuzenleri ile, diğer akraba çocukları ile bütün gece sağa sola koşturup eğlenmiş, kuzenine gelen hediyeleri biraz da olsa kıskanmış, erkek olmadığı, sünnet olamadığı için üzülmüştü.

Gecenin bir hayli ilerleyen zamanında, kimi konuklar düğünden ayrılırken pistte babasını görmüştü Yasemin. Uzun boylu, dolgun vücutlu, sarı boyalı saçlarını topuz yapmaktansa serbest bırakmayı tercih etmiş bir kadınla yanak yanağa dans ediyordu adam. Babasını bir başka kadınla bu şekilde görünce başından aşağıya kaynar sular dökülmüş, refleks denilebilecek bir irkilemeyle sağa sola bakmaya, kendisinden başka gören kimse var mı diye etrafı kolaçan etmeye başlamış, nihayetinde annesini görmüştü. Uzun bir masanın bir ucunda tek başına oturuyor, öylece sanki beyaz perdede film izlemiş gibi bakıyordu onlara. Tepkisiz...

Lise ikinci sınıf öğrencisi iken, Çeşme’de ilk aşkını yaşamının verdiği heyecanla cıvıdayıp dururken, hayatın ne kadar acımasız olabileceğini ilk kez öğrendi... Büyük plajdan ayakları poposuna vura vura koşturarak, akşam kaledeki konsere gitme iznini koparmak için gelmişti. Alt kat terasına girdiğinde soluklanmak için bir an durmuş, su içmiş, terliklerini çıkarıp içeri girmişti. Annesi mutfaktaydı, amcasının büyük kızı Ayla da.

Söylenenleri işitince frene basıp durdu. Ayla, her daim kulakları tırmalayan sesinin tonunu ayarlamaya çalışarak, “Sana söylemiştim yenge... Şüphelendiğimi söylemiştim sana. Ne yapacağız şimdi?” “Sen karışma Ayla,” demişti an-

nesi, sinirli değil sakın bir sesle. “Sen karışma, ben hallederim...” “Nasıl halledeceksin? Kenan benim amcam, diğeri Nilüfer yengem, nasıl halledeceksin?” “Karışma dedim değil mi?” “Suzan Yenge, Allah aşkına boşa bu adamı gitsin. Ailenin adını çıkaracaklar, böyle sapkınlık olur mu?” “Ne yapayım Ayla? Bunca yıllık kocamı mı boşayayım, gidip o Nilüfer kaltağının boğazını mı keseyim? Bu adam yıllardır böyle... Çapkın işte. Huyu bu onun. Ne yapayım?”

Yasemin ilk kez o gün net bir şekilde babasının annesini aldattığını anladı. Babasına çok kızdı ama böyle bir onursuzluğun üstünü kapamaya çalışan annesine daha çok kızdı. İlk aşkını yaşadığı o günlerde en çok güvendiği, en çok sevdiği erkek olan babası sayesinde ihanet ile tanıştı, sonraki adımlarını ise hep temkinli attı.

Yasemin çok güzeldi. Liseden sonra, fakülte yıllarında daha da güzelleşmeye, yirmi beşinden sonra ise muhteşem görünmeye başladı oysa o hep şöyle söylerdi: “Güzel olacağıma, iradeli olsaydım. Güzel olacağıma zeki ve mantıklı olsaydım keşke...”

Babasının annesine olan ihaneti hep aklında olsa da, her daim kendisine ‘asla aşk yok, kanmak yok, baban bile ananı aldattı, el âlemin oğlu kim bilir sana neler yapar?’ diye kendini tembihlese de hep aynı şeyi yaptı. Gidip en olmayacak adamlarla ilişkiye girdi, en olmayacakları sevdi, en olmamasını dilediği ihanetleri yaşadı ve büyüdü.

Otuz yaşına geldiğinde kararlıydı, son iki yılını birkaç ufak ilişki sayılmazsa neredeyse yalnız geçirdi. Sadece arkadaşları vardı yanında, onu anlayan, ona destek olan...

Kuzeni Cemre ile beraber çocukluklarından beri hayalini kurdukları, dünyanın herhangi bir yerinde yaşadığını düşündükleri, onları sonsuza kadar sevecek, onlarla evlenecek iki kuzen mutlaka vardı. Üstelik çocukluk hayalleri esneti-

lebilir, adamların kuzen değil arkadaş olmaları ve hatta hiç tanışmamış olmaları dahi kabul edilebilirdi.

Bir gün, bir partide şehre yeni gelmiş bir adamla tanıştı. Adamın bal rengi gözleri vardı.

Murat ile Yasemin nereden bakarsanız bakın altı ay boyunca sadece arkadaşlık etti. nce bir başlarına, sonra Yasemin'in arkadaş ve kuzenleri ile, sonra Murat'ın arkadaşları ile yemeklere ktılar, partilere gittiler, konser izlediler.

Murat Yasemin'e, Yasemin Murat'a tüm kırgınlıklarını, tüm aldanışlarını, tüm hayallerini anlattı. Yasemin için aşktan daha mühim olan bir şey vardı, sonsuz güven duyabileceği bir adamın sevgisi.

Bir akşam Murat Yasemin'e şöyle söyledi. Bal rengi gözlerini kızın gözlerinin içine dikerek, "Karanlık sularda tekneleri ile yol alan balıkçıların deniz fenerlerine olan güvenini bilir misin?"

Kaşlarını kaldırıp düşünerek baktı Yasemin Murat'a, "Hiç düşünmedim, güvenirler mi?"

"Elbette," dedi Murat, "kıyıya hasarsız yanaşabilmeleri için en güvenli kılavuzdur deniz feneri..."

Gülümsedi Yasemin, bir şey anlamamıştı anlamadığını belirten gözlerle baktı Murat'a, "Deniz fenerleri balıkçılara sonsuz güven verirler, eve dönmeleri için garantili olan yolu... Ben senin deniz fenerin olmak istiyorum Yasemin, benimle evlenir misin?"

Yasemin, Murat'ı tanıdığı günden beri hep bunu düşünüyordu. Murat'ın ne kadar iyi bir sevgili olabileceğini, Murat'ın ne kadar güvenilir bir adam olduğunu. Her seferinde kızıyordu kendisine, keşke flört etseydin, keşke arkadaş gibi yaklaşmasaydın diye. şimdi Murat karşısındaydı, hayran kaldığı sıvacık bakışları, samimi ses tonu ve can yakıcı yakışıklılığı ile Yasemin'e, Yasemin'in gıpta ettiği, içten

içe hep istediği, dilediği kalbini, ruhunu, daha da önemlisi bundan sonraki yaşamını sunuyordu. Tüm bunları öylesine büyük bir sessizlik içerisinde ve dalgın bakışlar eşliğinde düşündü ki Murat, densizlik ettiğini düşünerek panikledi,

“Yasemin... Kusura bakma ben... ben sadece... Senin dostluğunu kaybetmektense ölmeyi tercih ederim. Ya biliyorum sen hep beni arkadaşın, hatta dostun gibi gördün ama... ama ne bileyim, sana açık oldum ben. Bunu sana sylemeseydim senin bana olan güvenini kullanmış olacaktım...”

şüphesiz konuşmaya devam edecekti genç adam, konuşmasın sussun diye, evet kelimesini söylemek yerine dudaklarına yapıştı Murat'ın genç kadın. Partide tanıştıkları ilk geceden bu yana karşı koydukları, bakmamaya çalıştıkları, dokunmamak için içten içe kendileri ile kavga ettikleri o dudaklar birbirlerinin hasreti ile yanarak, yandıkça tutuşarak sarmalandı.

Bekleyecek bir şey yoktu, beklemediler. Dört bir yana yayılan haber tebriklerle karşılandı. Gizliden gizliye birbirlerine pek yakıştırılan Yasemin ile Murat üç ay içerisinde sade bir törenle evlendi, balayına gitti.

Evlilikleri, birbirleri ile uyumları, dostlukları tek kelime ile şahaneydi. Baş başa veya dostları ile beraber çok keyifli zamanlar geçiriyorlardı. Evleri adeta ortak arkadaşlarının buluşma noktası olmuştu. Her ikisi de misafir ağırlamayı sevdiklerinden, Yasemin şahane yemekler, Murat ise harika içkiler hazırladığından insanlar özellikle onlara gitmekten zevk alıyordu. Cumartesi akşamları onların evinde buluşuyorlar, konuklardan bir kısmı kimi zaman orada kalıyor, pazar sabahları brunchlar yapıyor, film izleniyor, akşama doğru maçlar takip ediliyordu.

Her şey o kadar yolunda gidiyordu ki, bir aksilik olmaması mümkün değildi.

Yasemin'in çalıştığı İngiliz şirketi kendisini bir yıllığına Londra'ya çağırdı. Yasemin için kaçırılmayacak bir fırsat, kariyeri için çok önemli bir adımdı. Murat tam destek verdi sevgilisine.

Bir yıl... Geçip giderdi bir şekilde. Mesela Murat askerliğini yapmamış olsaydı da böyle bir zorunlu ayrılık yaşayacaklardı. Hem Yasemin hep Londra'da yaşamak istemez miydi? Murat gelirdi arada, kaçamak yapıverirdi. Beraber Londra sokaklarının, tiyatrolarının tadını çıkarırlardı, fena mı olurdu?

Olmazdı elbet ama Murat'tan ayrılmak ne kadar zordu. Gerçi evet, telefon vardı, internet vardı, sesli görüşme vardı, sürekli iletişim halinde olacaklardı, telefon seksini bile deneyebilirlerdi ama... Aması özlemdi, hasretti işte.

Yasemin gitti, gider gitmez müthiş bir çalışma temposu içine girdi. Murat'ı çok özledi, her akşam saatlerce konuştular. Yasemin'in gidişinden üç ay sonra Murat Londra'ya gitti, paskalya tatiline denk gelen bu ziyaret süresince bir nebze de olsa hasret giderdiler, gezdiler, eğlendiler, bol bol seviştiler, çok çok sohbet ettiler.

Üç ay sonra yeniden geldi Murat, yine çok güzel zaman geçirdiler.

Yasemin alabildiğine mutluydu. İşini çok seviyor, merkezde göz dolduruyor, Türkiye'ye dönüşte iyi bir terfi bekliyor, Londra'nın tadını çıkarıyordu. Murat'a çok çok âşıktı. Onunla hayallerinin de üstünde bir evlilik yaşıyordu bu aklına geldiğinde kulağını çekip tahtaya vuruyordu, "Allah nazarlardan, kem gözlerden korusun..."

Kötü gözler uzakta değildi ve aslında Yasemin'in tahmin edemeyeceği kadar yakındaydı.

Sekizinci ayın sonunda Yasemin'in telefonuna bilmediği bir numaradan bir fotoğraf mesajı düştü. Yavaş yavaş açılan fotoğrafta Murat çok net görünüyordu, arabanın içindeydi,

yanında kumral bir kadın vardı. Sanki birbirlerini öpecek gibi duruyorlardı veya biri diğzerinin kulağına bir giz fısılda-yacakmış gibi. Kızın saçları yüzünü kapatıyordu.

Öğlen saatleriydi, bir toplantıya katılmak üzereydi. Toplantıda içi içini yedi. Numaraya mesaj attı, “Kimsiniz?” diye sordu, cevap gelmedi. Bu olayı, tüm toplantı boyunca; çirkin bir şaka, kötü niyetli birilerinin tuzağı olarak düşünerek, kendisini teskin etmeye çalıştı.

Toplantı bittiğinde akşam saatleri olmuştu, günlerden cumaydı, Londra, publara doğru akmaya başlamıştı. Evine doğru giderken telefonu aldı, numarayı çevirdi, bir erkekti karşısına çıkan ama sesin kime ait olduğunu çıkaramadı zaten adam kısa ve kesin konuşup telefonu kapadı. “Murat, kuzeninle işi pişiriyor Yasemin, sadece bilmen gerektiğini düşündüm.”

Çıt.

Yasemin olduğu yerde kaldı. Tüm dünya hızla etrafında dönmeye, sağından solundan birbirinden farklı yüzlerde, farklı renklerde, farklı bakışlarda, insanlar geçmeye başladı. Müthiş bir uğultu, müthiş bir renk cümbüşü. Başı döndü.

Bir süre sonra Murat’ı aradı, daha ikinci çalışında açıldı telefon, “Aşkım benim...” diye. Yüreğine su serpildi Yasemin’in. Murat’ın sözlerinde, sesinin sıcaklığında en küçük bir değişiklik yoktu.

İçine kurt düşürmek... Tam olarak yapılan buydu işte. Hayvanın biri, kim bilir hangi nedenle böyle pis bir oyun oynuyordu kendisine ve sevdiği adama. Neden bunu yapıyorlardı? Çekemedikleri için elbette. Öylesine güzel bir ilişkileri vardı, o kadar çok seviyorlardı ki birbirlerini kem gözlerin kalması çok normaldi. Aralarını bozacak, kıskançlık tohumlarını atacak, kavga etmelerini, ayrılmalarını bir sırtlan gibi bekleyeceklerdi.

Tüm bunları düşünerek kendisini teselli etmeye, sakın kalmaya, mantıklı düşünmeye çabaladı, başarılı da oldu.

Bir yıl, yaşamadan önce uzun, yaşanıp bittikten sonra kısacık gelir insana. Bu süreç de böyle oldu. Şirket, Yasemin'i vatanına, terfi ettirerek yolladı. Kazandığı para neredeyse iki katına çıkmış, ikramiyeleri yükselmiş, şirket arabası yenilenmiş, tatilleri ve sorumlulukları artmıştı. Yasemin, kendisine pek çok artı kazandıran Londra deneyiminden zaferle dönmüştü.

Döner dönmez dostları ile buluştu, bir saniye bile Murat'ın kollarından, dizinin dibinden ayrılmadan geçirdi geceyi, sonrasındaki günlerde ise hızla çalışmaya devam etti.

Günlerden cumaydı ve ayın son günüydü. Şirketin âdeti olduğu üzere o günün akşamı yine uzun saatler sürecek yemekli toplantısı vardı Yasemin'in. Murat, bu durumda ofisinde kalacaktı. Yasemin toplantısı bitip şirketten çıktıktan sonra kocasını arayacak, Murat da hazırlanıp çıkacaktı. Genç adam film satın almıştı tam iki tane, biri romantik komedi, diğeri aksiyon... Nasıl olsa cumartesi tatildi, yoğun bir iş gününün stresini biraz şarap, biraz badem ve şahane iki filmle atmanın keyfi anlatılmazdı!

Son telefon konuşmalarını bu şekilde yaptılar saat altıya geliyordu.

Toplantı saat sekizde başladı, dokuz buçuk gibi rekor bir sürede bitti. Patronlardan Türk olanın torunu dünyaya erken gelmeye karar verince çalışanlar azat edildi. Yasemin etekleri zil çala çala arabasına bindi, Murat'ın ofisine doğru yol almaya başladı.

Ofisin kapısını çaldı, açan olmadı. Bir daha, bir daha çaldı, açan olmadı. Işıklar yanıyordu. 'Sigara almaya çıkmıştır,' diye düşündü, bekledi. Gelen giden yoktu. Murat'ı aramaya karar verdi, yaklaşık beş çalıştan sonra açıldı telefon,

“Yasemin, hayırdır?”

Yasemin? Adı ile o kadar az hitap ederdi ki Murat kendisine...

“Aşağıdayım, kapıyı açar mısın? Zil mi bozuk?”

Sessizlik...

“A... Aşağıda mısın?”

Soruya soru ile karşılık verme, hayırdır?

“Aşkım, toplantı erken bitti, seni almaya geldim, aşağıdayım, açsana kapıyı...”

Sessizlik...

“Canım, ben ofiste değilim ki...”

“E ışıklar yanıyor ama...”

“Unuttum herhalde... Yemek yemeye çıkmıştım, o zaman sen eve git, ben de eve geleyim, ne dersin?”

Ne denebilir ki?

“Tamam, evde buluşuruz.”

Araba yan sokakta park halindeydi, oraya doğru yürüdü Yasemin, köşeyi dönünce hemen sağda araba. Köşeyi döndü ama olduğu yerde kalıverdi. Sırtını duvara verip, hınzır bir dedektif gibi arada bir kafasını uzatarak sokağa doğru bakmaya başladı. Ardından sıkılmaya, kendisinden utanmaya. Murat doğru söylemiş işte, yemek yemeye çıkmış, şimdi evin yolunu yarılamıştır bile. Yasemin bir paranoyak gibi, olmayan bir şeyi yaşamaya çalıştığı için kendisine saydırma-ya başlasa da son bir kez daha bakıyor; ne Murat var ortalıkta, ne başka biri...

Arabasına bindi. Kantağı çevirdi, Duman çalmaya başlıyor, Yasemin önce parmakları ile direksiyonda ritim tutuyor, ardından parçaya eşlik ediyor, “Nereye gider başını alıp sorarsın, kim bilir durmadan nasıl sorarsın...” Sokağın yanından geçip giderken kafasını çevirip yeniden bakıyor. Aniden frene basıyor.

Murat ve Cemre. Cemre ile Murat...!

Apartmanın iki adım ötesinde yürüyorlar. Aniden frene basınca, arkadan gelen araba aniden frene basamıyor. Büyük, korkutucu bir ses işitiliyor. Sol yanağı direksiyona çarpıyor.

Sese herkes dönüp bakıyor. Cemre ile Murat. Murat ile Cemre de dönüp bakıyor. Yasemin arabadan çıkarken her ikisine birden bakmaya devam ediyor.

Murat kaza yerine doğru koşmaya başlıyor, Cemre olduğu yerde kalıyor. Yasemin arkadan çarpan şoförün panik halinde önce kendi arabasına, sonra çarptığı arabaya baktığını, Yasemin'in bembeyaz olmuş yüzünü, kanayan burnunu görünce kendisine doğru yöneldiğini fark etmiyor bile.

Yasemin, Cemre'ye doğru koşuyor. Murat, yanından geçip giden kadına şaşkınlık içinde bakıyor. Cemre'nin kendisine doğru koşan kuzeninin bir katil gibi bakan sabit gözlerini görmesi ile saçlarına uzanan pençelerini fark etmesi aynı anda oluyor. Yasemin Cemre'yi öylesine hazırlıksız bir halde yakalıyor ki, genç kadın direnemiyor, yere düşüyor. İki kadın birbirlerini ama en çok Yasemin Cemre'yi tokatlıyor, tırmalıyor, saçlarını yoluyor, gömleğinin düğmelerini koparıyor. Dışarıya fırlayan göğüslerini başka gözlerden sakınmak için tek eliyle savaşmak zorunda kalan Cemre'nin yardımına sağdan soldan yetişen adamlar koşuyor. Yasemin'in yüzü kan içinde, yanağının sol tarafı hızla kızarma aşamasından morarmaya geçiyor.

Murat, Yasemin'i sırtlayıp arabaya götürüyor. Ambulans, polis arabalarının sirenleri birbirine karışıyor. Kimse kimse-den şikâyetçi olmuyor. Aile meselesi... Arkadan çarpan arabanın sahibi dahi haklı olmasına rağmen ses etmiyor, Murat kartını veriyor adama, 'masrafı neyse öderiz,' diye...

Ama Murat bilmiyor. Yıkılan bir güven, kırılan bir kalbin

telafisi mümkün değil. Dünya nimetlerini çıkarıp ayaklarının altına sersen dahi mümkün değil.

“Bana ne yaptığının farkında mısın sen?” diye soruyor sabaha karşı Murat’a Yasemin, cevap vermiyor Murat.

“Ne zamandır, devam ediyor bu rezillik?” diye tıslıyor yeniden Yasemin.

Murat sıkılıyor bu sorulardan, yeterince rezil olduğu yetmiyor, şimdi de karısının bu saçma soruları ile uğraşıyor. Ofisi taşıması gerekecek, aylarca unutmaz bu ülkenin insanları böyle olayları...

“Ne fark eder Yasemin,” diyor Murat, bal rengi gözleri iğrenç görünüyor adamın. Yüzünü ekşiterek bakıyor adama kadın, “Senden tiksiniyorum!” diye bağıyor.

“Sen gittikten sonra başladı... Zaten aramızda hep bir elektrik vardı işte...”

“O zaman onunla evlenseydin, geri zekâlı!”

“Düşünmedim değil ama ben seni tercih ettim.”

“Ah, öyle mi? Beni tercih ettin demek, ne şanslı bir kadıyım, bununla mı teselli edeceksin beni mankafa!”

“Yasemin... Sakin ol ya biraz, oldu işte ne yapayım, dünyanın sonu mu bu? Bir halt yedik işte...”

“Âşık mısın Cemre’ye?”

“Aşk değil bu, sen de gayet iyi biliyorsun ki seksten başka bir şey yok aramızda.”

“O zaman neden ben döndükten sonra da devam etti?”

“Tutku işte, yasak olanın heyecanı ...”

...

“Özür dilerim Yasemin...”

“Eksik söyledin...”

“Özür dilerim aşkım...”

“Kuzenini düzdüğüm için özür dilerim Yasemin olacaktı doğrusu!”

“Hiç yakışmıyor bu ağızlar sana...”

“Kuzenimle düzüşmek sana çok yakışmış ama neyin kafasını yaşıyorsun sen be!”

...

“Hadi topla eşyanı siktir git şimdi Murat!”

Böyle bitti.

Murat arkasını bile dönmedi.

Israr etmedi.

Gitti.

Yasemin'in hikâyesi böyleydi işte...

O, çifte intikam duygusu ile yanıp tutuşuyordu. Kocasından tarafından aldatılmış olması bir tarafa, aldatıldığı kişinin bir zamanlar canı kadar sevdiği, kardeşi gibi gördüğü kuzeni olması beri tarafa. Hikâyesini öğrendiğimizde hepimizin midesine kramplar girdiğini düşünürsek aslında Yasemin'in tatmin olabilmesi için ciddi ciddi kan dökülmesi gerekiyordu; Allah'a şükür böyle bir isteğin kabul ve hatta teklif bile edilemeyeceğine dair söz vermiştik.

Yasemin için toplanıyorduk.

Kapı çınlaması ile birlikte Aslı ile Rauf gülüşerek dükkândan içeriye girdi. Aslı'nın elinde bir gazete vardı, "Yasemin," diye seslendi tatlı bir tınıyla, "sanırım senin intikam yolunu buldum!"

Gazete, seri ilanlar sayfası açık olarak masaya yayıldı, Rauf, durumdan haberdar, "Bence fikir şahane," dedikten sonra bana dönüp, "Ya, İrisçiğim aklımdayken söyleyeyim unutturum; şurada bir kar küresi beğenmiştim benim için paket yapabilir misin?"

Kar küresi, Yunus'u düşürüyor aklıma, nerelerdedir şimdi

kim bilir?

Yasemin düşüncelerimi bölerek, “Ne şimdi bu, anlatsanıza...” diyor sabırsız bir sesle.

Onun sorusu üzerine Aslı, “Diğerlerini beklemeyelim mi?” haksızlık olurmuş gibi geliyor, “Bekleyelim bence... Elleri kulaklarındadır, biraz sabredebiliriz değil mi Yasemin?” diyorum, isteksizce onay veriyor, kafasını ilan sayfasına gömmüş ipucu arıyor.

Paket yaparken önce Güldenay, ardından nefes nefese İlkin geliyor. Artık alışmaya başladığımız üzere İlkin, başından geçen yol maceralarını kesintisiz anlatmaya başlıyor:

“Alsancak’tan otobüse bindim ama nasıl kalabalık! Zannedersiniz kıyamet kopmuş da şanslı bir azınlık bu otobüse binmişiz, sanki o otobüse binilemezse ölünecek. Ayol herkes orada; hani okul çıkışı olur, sadece öğrenci dolar, mesai çıkışı olur, memur kesimi doldurur. Hayır efendim, otobüs sanki Nuh’un otobüsü; kadını, erkeği, yaşlısı, genci, çocuğu, bebeği... turist bile vardı yahu... Her neyse ittire kaktıra bindik. Sağlı sollu ilerleye ilerleye orta kapıya üç adım kala tutunacak bir yer buldum. Boyum kısa, yukarıdaki demire uzanamıyorum, sol elimle oturma yerlerinden birini güçlkle kavradım. Öyle gidiyoruz...

Altınyol’a çıktık, ayaklarım ağrımaya başladı sağ ayağımdan sol ayağıma verdim ağırlığımı öyle bir kıpırdandım. Aaa... bir anda arkamda bir sertlik! Biraz öne doğru ilerledim sertlik kıcımdan ayrılmıyor. Kafamı şöyle bir kaldırdım, hemen başımın üzerinde kıllı bir erkek eli, nasıl bir hışımla döndüysem sağımda solumda yer açılıverdi birden, “Beyefendi, beyefendi...” dedim, ama adam öyle bakıyor ne olduğunu anlamamış gibi, tam o anda fark ettim ki adamın diğer elinde bir şemsiye... Benim şemsiyeyi görmemle, şemsiyeye şaşkınlık içinde bakmam arasında geçen sürede artık

suratım nasıl bir hal aldıysa adamcağız anladı ne demek istediğimi. Garibim bir de kibar, bir de gerçekten beyefendi çıkmaz mı? Binbir özür diledik karşılıklı, etraftan gülüşmeler falan oldu. Hay Allah'ım ya, nerden bulur bu olaylar beni bilmem ki!"

Bir süre İlkin'in başına gelenlerle eğleniyor, gülüşüyoruz.

Yasemin sabırsız, "Hadi ama artık başlayalım, çatlayacağım meraktan."

Kahveleri tazeliyor, masaya konuşlanıyoruz. Aslı anlatmaya başlıyor:

"Durum biraz karışık gelebilir ama itiraz etmeden ve soru sormadan önce can kulağı ile dinlemenizi istiyorum."

Aslı, çekingen, silik, güvensiz, ürkek görüntüsünden sıyrılıp mesleği olan öğretmene dönüyor; ses tonundan ve alışık olmadığımız kararlı bakışlarından olsa gerek gıkımızı çıkarmadan dinliyoruz.

Aslı'nın anlattıkları özetle şöyle:

Yanında getirdiği gazetede iş makinesi ile gayrimenkul ilanları arasında kalmış siyah çerçeveye alınmış bir ilan var. İlan, bir dedektiflik şirketine ait, adı 'Yarım Elma'. Aslında yaptıkları işe tam anlamıyla dedektiflik denilemez; eşin aldatıp aldatmadığından ziyade aldatmaya ne kadar meyilli olduğunu araştırıyor. Şirkete başvuruyorsun, eşinin, sevgilinin bildiğin tüm özelliklerini; hobilerini, nelerden hoşlandığını, nelerden nefret ettiğini, sevdiği mekânları, müzikleri, okudukları, dinledikleri ... aklına gelebilecek her türlü kişiye özel bilgiyi veriyorsun. Bunun yanı sıra, nerede yaşıyor, nerede çalışıyor, sık sık gittiği mekânlar nerelerdir ve bu mekânlara hangi zamanlarda gider, işe gidip gelirken hangi yolları kullanır gibi pek çok bilgiyi de yanına ekliyorsun. Şirketin işi bundan sonra başlıyor, hedefteki kişiye küçük bir tuzak hazırlıyor; kadınsa erkek, erkekse kadın oyuncu,

bir şekilde tanıyor, flört etmeye başlıyor; tuzağa düşenin vay haline!

Aslı, tüm bu bilgileri öğrenebilmek için epeyce bir zahmete girmiş. Sabah kahvaltısını yaparken, iki hafta öncesine ait gazetenin seri ilanlar bölümünü okumaya başlıyor (Aslı yalnız başına yemek yerken illa bir şeyler okurmuş), ilanla karşılaşınca da 'belli mi olur, belki bir işimize yararlar,' diyerek arıyor.

Telefon çok uzun bir süre çalıyor ancak kimse açmıyor. Kapatıyor. Kapatır kapatmaz bilinmeyen numaradan bir çağrı geliyor, açıyor. Arayan, Yarım Elma!

Şehir merkezinde, İzmirliilerin ünlü buluşma noktası Sevinç Pastanesi'nde randevulaşıp buluşuyorlar, yöntemlerini anlatıyorlar. Aslı, gelen kadın ve erkeğin çift olduğunu düşünüyor, "Güvenilir gibi geldiler bana," diyor. Aslı'ya, "Siz düşünün, olumlu bir karara varırsanız gazetede ki numaraya çağrı bırakırsınız. Sizi ararız," diyorlar.

Aslı sözlerini bitirince, Yasemin'e dönüyoruz; dudaklarını kıvrımış, kaşlarını kaldırmış, parmak uçlarında çevirdiği kaleme bakıyor.

"Yasemin..." diye sesleniyorum.

"Hı, efendim?"

...

"Ya... Bilemiyorum yani..."

...

Derin iç çekişler duyuluyor. Yasemin ise sanki konu kendisi değilmiş gibi kalemi döndürmeye, dönen kaleme bakmaya devam ediyor.

Sonunda, "Yani... Nasıl bir aşk intikamı olacak?" diye, nedense bana bakarak soruyor.

"Valla tam olarak nasıl bir proje çıkar ortaya bilemiyorum ama bu Yarım Elma'nın yaptığı iş şahaneymiş keşke Semih'le

ilk tanıştığım zamanlarda bileydin böyle bir yer olduğunu,” diyorum gıdımı şişirerek.

Gülidenay, kesik bir kahkaha atıyor, sitem dolu bakışlarımı yolluyorum ivedilikle... O ise buna aldırmadan, “Hah sanki adamın ne mal olduğunu bilmiyordun İris!” diye homurdanıyor. Şiddetleneyeceği gün gibi aşikâr gerginliğe İlkin, noktayı, “Kızlar...” diyerek koyduktan sonra Yasemin’e dönüp,

“Sen eski kocanın hâlâ kuzeninle beraber olduğundan emin misin?”

“Evet! Kesinlikle eminim. Sürtük karı aile içerisinde ya, bir şekilde haberleri geliyor evleneceklerine dair söylentiler bile var.”

“O zaman...” İlkin arkasına yaslanıp, kollarını göbeğinin üstünde birleştirerek, “sorun ne?” diye soruyor.

“Aşk nerede?” diyor Yasemin ve hepimiz bu sefer engel olamadığımız derin of’larımızı çekiyoruz.

Bizim of’larımız havada uçuşurken Yasemin’in telefonu çalıyor, “Aaa... Leman arıyor, onun da fikrini alayım...”

Tüylerim diken diken oluyor.

Yasemin kısa bir süre sonunda ikna oluyor. Kafasından neler geçtiğini, intikamı ile ilgili uzun zamandır ne tür senaryolar yazdığını tahmin etmek zor değil. İnsan aşkla doluyken ihanet içeriye sızdığında beyin, iflas etme noktasına gelebiliyor.

Yasemin, almak istediği intikamı kafasında öylesine koursuz bir hale getirmişti ki, önüne ne konulursa konulsun beğenmeyecek, kabul etmekte zorlanacaktı. Sanırım Leman’ın da planı onaylamış olması kabullenmesini kolaylaştırdı fakat hal ve hareketleri, içine tam da sindiremediğini belli ediyordu.

Bir başka zaman olsa, bir başka nedenle bir araya gelinmiş olsa bu durum herkesin sinirini bozup, gerginliğe neden

olabilirdi ancak her birimiz yaşadıklarımızdan dolayı bir diğerimizi çok iyi anlayabiliyorduk, sabrımız bizi biz yapan aldanışlarımızdan kaynaklanıyordu.

&

Sonunda karar verildi ve Yarım Elmacılar ile tanışmak için randevu alındı. Aslı ve Yasemin buluşmaya gitti. Yasemin, Murat'ın, kız kardeşine (burada kız kardeş Cemre idi) evlenme teklif ettiğini, ailelerin tanıştığını, nikâh için gün alınmasına ramak kaldığını fakat sağdan soldan aldığı birtakım duyumlar yüzünden kendisinin adama güvenemediğini, olumsuz önsezileri olduğunu, bundan dolayı da kendileri için çalışmalarını istediğini belirterek, Murat'ın tavlanabilmesi için tüm bilgileri verdi.

Buluşmanın akşamı benim evde bir araya geldiğimizde Yasemin, biraz daha rahatlamış, planın işleyeceğine daha bir inanmış görünüyordu. Gözleri alev alev bakıyor, dönüp dönüp Aslı'ya teşekkür ediyordu; müthiş bir şey yakalamıştı, kurulacak tuzağa Murat yüzde yüz düşecekti bundan adı gibi emindi.

Yasemin'in plana gerçekten inanmaya başlamasında şüphesiz Yarım Elma'nın dişi avcısı Aylin'in rolü büyüktü. Yasemin'e göre Aylin kendisinden 'bile' güzel, cazibeli bir kadındı, "O kadının sokulup, flört edeceği herhangi bir erkeğin 'hayır' demek gibi bir seçeneği yok bence," diyerek özetledi durumu.

Çok geçmedi; hatırı sayılır para karşılığında bir dosya teslim edildi. Dosyada Murat'ın Aylin ile birlikte çekilmiş, samimi olarak yorumlanabilecek fotoğrafları, bunun yanı sıra, değişik zaman ve mekânlarda çekilmiş kısa metraj film tadında video görüntüleri, Murat'ın, Aylin'in cep telefonla-

rına, e-postalarına attığı çeşit türlü mesajların dökümü de yer alıyordu.

Anlayacağın, Yarım Elma harika bir iş çıkarmıştı. Murat, Aylin'i ruh eşi olarak görüyor, bunca ortak noktasının olduğu bir kadınla tanışmış olmasının hayatın kendisine sunduğu bir mucize olduğunu söylüyor, Aylin'le ömrünü geçirmek istediğinden, hayatının sonuna kadar onun sadık bir kulu olacağına dair kurduğu hayallerden bahsediyor, gösterip gösterip vermeyen Aylin'in ayaklarına kapanarak yalvarıyordu. Bu kadar kısa bir sürede aklını başından alan bu şahane kadına karşı öylesine bir aşk besliyordu ki, ne Nazım'ın Piraye'ye ne de Mecnun Leyla'ya duyduğu aşk, bununla baş edebilirdi.

Murat zokayı yutmuştu.

Yasemin keyif içerisindeydi; her ne kadar işin başında olaya kuşku ile yaklaşmış olsa da sonucundan pek memnun kalmıştı; böylesine bir başarı beklemiyordu. Kızı görünce Murat'ın dibi düşecekti, kesinlikle Aylin ile flört edecekti, onunla sevişmek isteyecek bunun için de Cemre'yi yok sayabilecekti, tüm bunlar gayet mümkündü ama bu kadarı... Pes doğrusu!

"Böylesine bir şey beklemiyordum, ağzım açık kaldı yeminle... Acayip mutlu oldum, yeniden yeniden binlerce kez teşekkür ederim sana Aslı," Yasemin neşeli gözlerle Aslı'ya baktı, dayanamadı; yerinden kalkıp gidip sarıldı.

Bir hafta sonra elimize geçirdiğimiz delillerle neler yapabileceğimizi düşünmek üzere yeniden buluştuk. Benim terastaydık. Giderek samimi bir aile gibi olmaya başlamıştık. Günlerden pazardı ve ikinci zaferin kutlaması için güzel bir kahvaltı sofrası kurulmuştu.

Nur çocuklarını annesine teslim etmiş olmanın keyfini sürüyordu, kahvesini yudumlarken, "Sana teşekkür ederim İris. Ne zamandır böylesine keyifli bir zaman geçirmemiştim."

Onun sözlerini İlkin'in sesi bastırdı, "Şimdi ne yapacağız Yasemin? Dosyayı bakıp bakıp gülmek için elde etmedin ya?"

Yasemin şen kahkahalar atarak, saçlarını geriye savurdu. Bacaklarını sandalyenin üzerine doğru çekti. Uzun, bol paçalı, kırmızı bir pantolon giymişti, üzerinde beyaz renkli, yaka ve kol kısımlarında kırmızı çiçeklerin süslediği şile bezinden yapılmış şık bir bluz vardı, kollarındaki metal bilezikler gülüşü ile ahenkli bir şekilde çınladı, "Zamanını beklemeyi düşünüyorum," dedi. Sesinin tınısından adeta hainlik akıyordu, sigarasından derin bir nefes çekti. Yeşilçam filmlerinin kötü kadın karakterleri gibi gözlerini uzaklara dikerek şöyle tısladı: "Çok acı koyacağım o arsızların götüne."

İntikam planları yapmadığımız ve bunları uygulamaya koymadığımız zamanlarda hayat normal akışıyla devam ediyordu. Günler gecelere, geceler günlere dönüyor, mevsimler el değiştiriyordu. Kırk Kalp hak ettiği bir üne kavuşmuştu. Sadece Karşıyaka'dan değil, İzmir'in dört tarafından sevdiklerine özel hediyeler almak isteyen insanlardan oluşan geniş bir kesime hitap ediyor, Rauf'un sayesinde kurulan internet sitesi ile de ülkeye yayılıyorduk.

Zehra'yla sabahın erken saatlerinde dükkânı açıyor, akşam yemeğini bile kimi zaman orada yiyorduk. Vaktimin büyük bölümü yukarıdaki atölyede, müzik dinleyip tasarımlarımı oluşturmakla geçiyordu. Son takıntım bez çantalar yapmaktı; değişik modellerde bez çantalar dikiyor, üzerlerine kendi çizimlerimi geçiriyor, boyuyor, orijinal çanta sapları ile son dokunuşlarımı yapıyor, Zehra'ya teslim ediyordum.

Havanın neredeyse hiç aydınlanmadığı, deli gibi yağmur yağdığı bir günün öğleden sonrası saatleriydi, müzik seti bana yüzyıllar öncesinin notalarını sunuyordu. Bach, sanki geceler boyunca benim için çalışıp, böyle zamanlarda dinleyeyim diye beste yapmıştı. Sonsuz bir huzur içindeydim.

Kafam önüme eğilmiş, üzerinde çalıştığım kara kedi resminin son rötuşlarını yapıyordum.

“Bitince bunu satın almak isterim.”

Aklım çıkıyordu! Kendimi öylesine işe vermiş ve Bach’ın kollarına bırakmıştım ki, burnumun ucuna kadar gelen birinin varlığından haberim bile olmamıştı ama asıl korku gelenin Leman olduğunu fark etmemle ortaya salındı.

Leman, solgun bir yüz ve sımsıcak gülümseme ile bakıyordu.

“Yüzleşme ânı geldi İris Hanım” diye düşündüm, attığı pası tamamlayarak, “Leman Hanım, beğendiğinize çok sevindim, hediyem olsun size...”

“El emeği bu İrisçiğim; ederi çoktur; hediye olarak kabul edemem...”

Samimi konuşuyordu, gülümseyerek teşekkür etmekle yetindim ve son derece patavatsız bir şekilde, “Hayırdır?” diye sordum. Hoşuna gitti bu ani çıkışım, belki o da bir an önce konuyu açmak istiyordu.

“Seninle konuşmak istiyorum, fazla da zamanım yok...”

Yapacak bir şey, edecek bir cümle yoktu. Er geç bir yüzleşme olmalıydı, olacaktı, buna ilk günden hazırdım. İster istemez feci derecede gerginleşmiştim.

“Buyurun şöyle...” diyerek ileride duran koltuğa davet ettim.

“Dışarı çıkalım mı?” diye sordu ve benim cevabımı beklemeden merdivenlere doğru yöneldi.

“Hadi seninle efkâr dağıtalım bu akşam...”

Şeker Hüseyin’in meyhanesine gitmeyi teklif edecektim ama bilinmeyen geçmişimin ortaya serilme ihtimali sonucu bir rezalet çıkmasından ve buna onların tanık olmasından endişelendim. Başka bir yer önerdim.

Bostanlı’dan Mavişehir’e doğru yol alırken havadan sudan ve Yasemin’den bahsettik. Leman, Yasemin’in intika-

mını nihayetinde alacağı ve Murat'ı karanlık geçmişe bir daha hatırlanmamak üzere gömeceğinden adı gibi emindi.

“Beklemeyi tercih ediyor, neden?” diye sordum Leman’a, bir taraftan da deniz kenarındaki balıkçı lokantasının otoparkında boş yer aranıyordum. Hâlâ çok gergindim.

“Cemre ile evlenecek ya Murat, bence o nedenle bekliyor.”

“Ne yapacak dersin?”

“Bir tahminim var ama bunu kendisi paylaşmalı. Aslına bakarsan tahmin ettiğim şeyi yapmayı planlıyorsa hayli ağır bir intikam olacaktır.”

“Neden? Yasemin’in neler yaşadığını siz benden daha iyi biliyorsunuz; ne yapsa yeridir.”

“Öyle mi?” diye soruyor manidar bir sesle ve sorgulayan gözlerle. (Bana öyle gelmiş de olabilir.) Geçmişim ve Kerim’in lanet olası mavi gözleri düşüveriyor aklıma. Yerin dibine girmek, orada kalmak istiyorum.

İçeriye giriyor, masamıza yerleşiyoruz. Fonda Neşet Ertaş’ın ‘Hata Benim’i duyuluyor. Ah evet, tam sırası!

Meze tepsisi gelene kadar fazla sohbet etmiyoruz. Leman, garsondan balıklar ile ilgili bilgi alıyor, benim yerime de seçim yapıyor ve nasıl pişirilmesini istediğini anlatıyor genç adama. Rakı yerine şarap tercih ediyor, ben de ona uyuyorum. (Oysa ortam tam rakılık...)

Garson, kadehleri doldurup uzaklaşır uzaklaşmaz içimdekileri boşaltmak için bir hamle yapıyorum; bir an önce bu stresten kurtulmalıyım yoksa sarhoş olurum, sarhoş olursam kesin rezil olurum.

“Leman Hanım... Leman... Böyle bir şey nasıl tam olarak ifade edilir bilemiyorum ama sizden çok çok özür dilerim. Kerim ile...”

Masanın üzerinden elimi tutuveriyor, diğer eliyle sus işaretini yapıyor.

“İris, çok gençtin ve bir hata yaptın üstelik hata yapmaya da teşvik edildin. Lütfen unut.”

“O zamanlar yaşananları düşündüğümde kendimden öylesine utanıyorum ki...”

“İrisçiğim, lütfen... Çok uzun zaman önceydi... ve unutmaya hesaplaşıp, kendisini affetmeyen insanların bir geleceği olamaz.”

“Peki,” diyorum mahcup, kadının parmaklarının sımsıkı tutup, “Beni affettiğinizi söyleyin, lütfen söyleyin yoksa asla bir geleceğim olmayacak.”

“Ben sana hiç kızmadım be kızım. Kocamla beraber olan hiçbir kadına kızmadım ama rahatlayacaksan söyleyeyim: Seni affediyorum İris Aysan. Tamam mı?”

“Tamam,” diyorum minnettarlıkla. Tam kararında soğutulmuş şaraptan, kocaman bir yudum alıyorum, nasıl hafıflıyorum anlatamam... merak içerisinde sormadan edemiyorum,

“Gerçekten hiç mi kızmadınız, nasıl olur?”

“Belki ilk zamanlarda... cidden hatırlamıyorum, çok uzun zaman oldu.”

...

“Kızmadım. Evet, evliydik ve Kerim sürekli olarak başka kadınlarla ilişkiler yaşıyordu. İris, bu noktada bu kimin hatası oluyor? Kocamın mı? Benim mi? Senin gibi kocama âşık olan veya sadece zevk için onunla beraber olan diğer kadınların mı?”

Susuyor.

Susuyorum.

Deniz börülcesinden bir çatal alıyor, favayı küçük bir ekmeğin üzerine sürüp ağzına atıyor. Annesini taklit eden küçük bir kız gibi aynılarını yapıyorum.

“Yine de...” diyorum, boğazımdan geçen son lokmanın

hemen ardından, “evli bir adamla beraber olan kadınların suça ortak olduğunu düşünüyorum.”

Gülümsüyor. Kadehine uzanıp bir yudum aldıktan sonra gözlerimin içine bakarak soruyor, “Neden?”

“Adam evli işte. Neden gidip yapışıyorsun evli bir adama?”

“Evet,” diyor onaylarcasına ama hemen ardından devam ediyor, “adam evli... Yani tüm sorumluluk ona ait, ilişkinin yükümlüsü o. Sadakat yemini eden, bu yemine ölünceye veya evlilik resmi olarak sonlanıncaya kadar sadık kalması gereken o. Karşı tarafın yani kadınların hiçbir sorumluluğu yok ama bizim gibi toplumlarda her daim evli adamla beraber olan kadın yaftalanır, ya orospudur veya para koparmaya çalışan bir sürtük. Adamın ise hep elinin kiri; yıkar ve geçer. Yıkar ve karısına geri döner. Çocuklarına babalık yapmaya devam eder. Çoğunluğu bu yaptıklarından dolayı zerre kadar pişman da olmaz, ayıplanmaz bilakis sırtı sıvazlanır.”

Gözlerim yaşıyor. Başımı öne eğiyorum; minik damlalar düşüyor burnumun ucundan. Bu kadının karşısında boynum kıldan ince, mahcubiyetim ikiye katlanıyor. Keşke bu kadar bilgece durmasaydı, konuşmasaydı da karşıma çıkıp tırnaklarını yüzüme geçirseydi, etlerimi morartana kadar vursaydı, saçlarımı yolsaydı.

“İris,” diyor şefkatli bir şekilde “bu kadarı yeter sanırım. Buraya gelmemim nedeni bunlar değil zaten. Konu açılmasa aklıma gelmezdi tek kelime etmek... Sen benim geçmişte tanıdığım küçük bir kızdın. Bu gece ise karşımda oturan güzel bir kadın buraya gelme sebebim. Kırık Kalp Sendromu’nun yaratıcısı; bana yaşama gücü veren ilham perim...”

Bir iki kelam etmem gerekiyor belki ama mümkün değil çıkmıyor ağzımdan kelimeler, başımı eğip, kafa sallamakla yetiniyorum.

Balıklar geliyor. Leman, levrek buğulama söyledi kendisi-

ne, bana ise şahane kızarmış barbunlar. Benim barbunuma karşılık, levreğinden vereceğini söylüyor. Salatanın müthiş olduğunu belirtiyor. İstanbul'da bu kadar taze yeşilliği bulmak için epey bir yol kat etmesi gerekiyormuş. Domateslerin domates gibi olmasından hoşnut ama eski domatesleri anmadan da geçemiyor. Balıklar bitene kadar bu tür şeylerden bahsediyoruz.

“Ben de kulübe dahilim,” diye söze başlıyor nice sonra. Sözüünü kesmeden dinliyorum.

“İris, sana bir dosya bırakacağım. Bunu açmayacaksın. Ben sana zamanı geldiğinde işaret edeceğim; dosyanın içinde yazılı olanları harfiyen yerine getireceksin; bu benim Kerim'den alacağım intikam olacak. Bunu benim için yapar mısın?”

Yapmam mı? Yaparım elbet. Kalbimi yangın yerine çeviren, Semih'e sarılmama neden olan Kerim'den Leman'ın intikam alacak olması bir yana, Leman'a faydam dokunacak.

“Elbette yaparım, siz isteyin yeter ki...”

Gecenin daha sonraki saatlerinde birbirimizin hiç bilmediğimiz geçmişini öğreniyor; çocukluğumuza, gençliğimize ait anılarımızı paylaşıyor, fakat ortak geçmişimizden fazla bahsetmiyoruz, elbette diğerlerinin kulaklarını çınlatmayı da ihmal etmiyoruz; Leman'ın geldiğini duyarsa Yasemin çok bozulacak, “Sakın haberi olmasın. Kimsenin haberi olmasın İris, tamam mı, çok rica ediyorum. Zehra'yı da tembihle olur mu?”

Yeni bir sırrı paylaşan çocuklar gibi kıkırdayıp, kahvelerimizi içiyoruz. Çok ısrar etmeme rağmen otele kadar bırakmamı kabul etmiyor. Taksi çağırıyoruz. Arabaya binmeden önce bana sarılıyor, iki yanağımdan öptükten sonra kulağıma fısıldıyor, “Aşk dediğin kusursuz bir yanılsamadan başka bir şey değildir, bunu hiç unutma...”

Leman'la buluşmamız; yüzleşme, konuşma, dertleşme, sırdaş olma... artık tam olarak nasıl bir anlam yükleyebileceğimi bilmesem de bana iyi gelmişti. Tahmin edersin ki, çok daha çetin, düello denilebilecek şiddette bir karşılaşma bekliyordum ve bu bende bir parça hayal kırıklığı yaratmadı da değil; tuhaf ama böyle... Leman'ın karşısında neler söylemem gerektiğini, Leman'ın bana neler söyleyebileceğini belki yüzlerce kez prova yapmıştım ancak kadının böylesine bir tavır takınabileceği bir an olsun aklıma gelmemişti.

Rahatlamıştım. Kerim'den, benim katkımın da olacağı bir intikam alınacağı düşüncesi içimin kıpırdamasına, heyecanlanmama neden olmuştu; bu durumun beni mutlu ettiğini hissediyor, keyif alıyordum.

Aradan geçen iki haftanın sonunda İlkin'in dosyası için kararlaştırıldığı gibi yine benim evde toplandık. Leman'ın dışında herkes oradaydı.

&

İLKİN ONAN

"Aldatmak, dostluğun raconunu bozmaktan yeğdir."

İlkin Onan, Ankara Hukuk Fakültesi'ni kazandığını öğrenir öğrenmez ilk babasına sarıldı, ardından annesi de katıldı aralarına bir anda büyük bir sevgi yumağı oluşuverdi. Babası kızının alnının ortasından kocaman öptü, gurur duyuyordu onunla, annesi sevinç gözyaşları döküyordu.

O günün akşamı, hayatının en önemli zaferini kazanan İlkin, arkadaşları ile bu muştuyu kutlamaya gitti. Anne ile baba, küçük bir abajurun aydınlattığı odada, pencere önüne

kurulu berjerlerine oturmuş, kahvelerini yudumluyorlardı. Adam kadına elini uzattı, kadın tuttu. Adam sımsıkı sıktı. Kadın gözlerini kapadı.

“Nasıl korkmuştuk hatırlıyor musun?” diye sordu adam kadına muzip bir gülümseme ile sorusundan ve bir zaman-larki korkusundan da utanmış gibi kızardı.

Kadın sevecenlikle gülümsedi. Yirmi yıl öncesini andı:

Kolay değildi elbet kırkıncıdan sonra anne, kırk beşinden sonra baba olmak. Düşünmemiş değillerdi ama olmamıştı işte. Geç ve güç bulmuşlardı birbirlerini ya, o yeterdi aşkları için. Elbet bir bebek hiç fena olmazdı lakin ilk iki yıl dene-mişler, olmamıştı. Olsun diye çok uğraşmış sayılmazlardı; okumuş etmiş insanlar..., bir yaştan sonra iyice zor oluyordu bu işler, diretmenin bir anlamı yoktu. İkisi yeterlerdi birbirlerine...

Ama oluvermişti işte, kadın neredeyse menopoza hazırlanmaya başlayacaktı, kocasına da çıtlatmıştı bu durumu, adam gevrek gülmüştü, “Aman be aşkım, geliriz üstesinden korkma sen...” Kadının adet kanaması kesilince ilk olarak menopoz gelmişti aklına, sıkılmıştı bir parça, bu kadar da erken beklemiyordu ama... Sonra doktor kontrolünde çıktı gerçek ortaya, “Şeyma Hanım bir bebeğiniz olacak!...”

Doğumdan sonra, anasının kucağında soluklanan yorgun bebeğe babası, bakmaya kıyamazmışçasına uzattı kafasını, “Bizim mi şimdi bu, biz mi başardık bunu?”

Adı İlkin oldu. Baba emekli hukukçu, anne emekli öğretmen.

Ev, kütüphane...; İlkin meraklı okumaya, okuduklarını tartışmaya.

Çok sevilen, çok kıymetli bir çocuk olarak büyüdü.

Anne babanın tek endişesi vardı, geç bulup erken kaybetmek... Hep içlerinde kızlarının büyüdüğünü görememe

endişesi, hep kızlarını hazırlıksız, bir başına bırakma korkusu... Lakin bunu İlkin'e yansıtmadılar hiç. Söz verdiler birbirlerine sevgi ile büyüyecekti bu çocuk ve kimseye muhtaç kalmadan yaşayabileceği bir mesleği olacaktı; illa...

"Kızın fakülteye girdiğini bir görsem, ölsem gam yemem..." derdi babası, kızın fakülteden mezun olduğunu da, avukatlık ruhsatını aldığını da gördüler.

Avukatlık bürosunun açılışında İlkin'in yanından ayrılmayan uzun, iri çocuğu pek sevdi adam; o gün karısının kulağına fısıldadı "Şeyma, bence müstakbel damadımız olacak bu efendi çocuk..."

Öyle de oldu.

İlkin, üniversiteye girene kadar erkek arkadaşı olmamıştı. Olmamasından öte pek de istememişti bunu, ihtiyaç hissetmemişti. Anne babasının öyküsünü çok dinlediğinden olabilir ki eninde sonunda 'olacaksa olur' diye geçiştirmişti. O nedenle pek çok arkadaşı, dostu olmasını daha çok önemsemiş, bir erkeğin aşkını ise ötelemişti.

Pek sevimli, pek doğru, pek komik bir genç kadın olmuştu İlkin. Kimse samimiyetine tek bir laf edemezdi, kimse eğlenceli olmadığını söyleyemezdi hele ki kimse arkadaşları için her şeyi göze almayacağını aklından bile geçirmezdi.

Namık ile arkadaşlıklar önceleri. Aynı sınıfta okuduğu bir arkadaşındı oğlan, sonra birlikte ders çalıştıkları, beraber konsere gittikleri, birlikte içip sövdükleri oldular. Sonra sonra bir bakmışlar bütün olmuşlar, sevdalanmışlar. Öyle evlendiler zaten. Kocaman bir kabukları vardı ikisinin bir sığıdığı, sırtlarını verdiler mi birbirlerine kimse duramazdı karşılarında, öylesine dost, öylesine can, öylesine güzel sevgili, öylesine keyifli karı koca olmuşlardı.

Anası ile babası kızları evlendikten beş yıl sonra üçer ay arayla gitti. Önce annesi, sonra babası. Annesi öldüğünde

babasının da tez zamanda yanından ayrılacağından adı gibi emindi genç kadın. Namık'a da söyledi bunu, "Dayanamaz Şeymasız yaşamaya, kahreder kendini, hazırlıklı duralım."

Ölüme hazırlık olmuyordu ama İlkin, iki büyük kaybının acısını Namık ile birlikte atlatmakta çok zorlanmadı.

Hayat, olağan akışı ile devam ediyordu. İlkin idealist bir avukattı, Namık da öyleydi lakin iki idealistin bir arada olması ziyadesiyle maddi kayıp demekti. Yaşamak için illa para lazımdı. İkisinden biri para kazanmalıydı. Namık kurban seçildi; kapitalist sistemin avukatı oldu. Namık kazanıyor; İlkin halk için, insanlık onuru için çabalıyordu. Bu düzen yıllarca böyle gitti. İyiydi her şey. Güzeldi. İnsan daha ne isterdi? Bir bebek? Belki... Ama İlkin, "Asla..." diyordu, "Bu dünyada, bu ülkede çocuk doğurmak için önce aklını kaçırmalı insan." Namık da onaylıyordu bu görüşü. Yıllar böyle geçti.

Sonra günlerden bir gün İlkin, Namık'ta değişik bir şeyler hissetmeye başladı. Adını koyamadığı bir şeyler. Şeyler işte...

Namık, spor yapmaya başladı, "Yaş ilerliyor. Kendimize dikkat etmemiz gerek," diyordu. Yeni kıyafetler alıyor, yeni kokular deniyordu. Bir gençlik özentisine, bir hayatın eğlenceli kısmına sımsıkı tutunma isteğine gark olmuştu. İlkin huysuzlaşmaya başladı. Hoşlanmıyordu yeni Namık'tan, Namık gibi olmayan bu adamdan. Bir süre böyle devam etti.

Sonra bir gün Namık İlkin'e, akşam yemeğinden hemen sonra, boşanmak istediğini söyledi. Anlamadı İlkin ilkin. Şaka sandı. 'Orta yaş bunalımıdır,' diye düşündü. Kararlıydı Namık.

Bir süre bocalama yaşadılar. Namık diretiyordu kararında, İlkin, nedenini anlamak istiyordu. Namık, "Hayatımı yaşamak istiyorum," diyordu. "Hayatını yaşamana ben engel değilim ki?"

Sonunda itiraf etti Namık. Çirkin bir şekilde, İlkin'i in-

citmekten sakınmadı cümlelerini kurarken.

“Âşık oldum. İlk defa aşkın ne menem bir şey olduğunu anladım. Çok genç, çok güzel bir kadını seviyorum. O da beni seviyor, üstelik yaşlı olmam umurunda bile değil.”

“Aşk değildir o, Namık. Aşk olsaydı çok genç, çok güzel diye başlamazdın sözlerine...”

“Neden?”

“Aşkın kıstasları onlar değildir çünkü...”

“Yıllarca senin gibi şişman bir kadınla yaşadım, elbette genç ve diri bir bedene duyduğum hasreti anlamayı beklemiyorum.”

...

...

...

“Bu mudur son sözün Namık?”

“Boşanmak istiyorum işte, daha ne diyeyim? Evlenmek istiyorum sevgilimle, hamile kız.”

“!!!.. Sen hiç çocuk sahibi olmak istemedin ki Namık?”

“Senden istemedim, ondan istiyorum.”

Böyle bitti.

Tek celsede.

Boşandıkları günün akşamı İlkin, tek başına kaldı evde... arkadaşlarının tüm ısrarına karşın ‘bir başıma kalışımı doyasıya ağlayarak geçireyim,’ diye düşündü. Öyle yaptı. Meğer ne çok şey bağlamış Namık’a hiç fark etmeden... Ana, baba, kardeş, yoldaş, sevgili, koca... Hepsi bir arada yok olup gidi-vermişti. Günlerden bir gün gelmiş, bir başına kalıvermişti.

Bir anda içinde kendisine pek yabancı ama çok tatlı bir duyguyu fark etti: İntikam. Namık, bunu kendisine yapamazdı. Bunca zaman boyunca bir kadınla aldatmış, üstelik ondan çocuk bile peydahlamıştı bu adam. Kendisi ne yapmıştı, boyun eğip kabullenmişti. Neden? Yakıştıramamıştı

Çünkü kendisine kıskanç kadın etiketini, gitmek isteyen kocaya tırnak çıkaran kadınlardan olmak istememişti. Ağırbaşlı, olgun görünmek hoşuna gitmişti, olduğu gibi görünmek gerekirdi aslında.

Ne demekti âşık olmak? Olunabilirdi elbette ama ne ara? Kimdi hem bu kadın? Kocasının -eski kocasının- çocuğunu doğuracak kadın?

Kadın, genç ve çok güzeldi. Ruştu. İstanbul'da tercümanlık yapıyordu Namık'ın bir davasında yardımcı olmuştu, öyle tanışmışlardı. İlkin'in ruhu duymamıştı, birlikte tatil bile yapmışlardı. İlkin'in poposunda sinekler uçarken kocası yan odada sevgilisi ile mesajlaşıyordu. Namık, kadına bir ev tutmuştu tüm bunlar olup biterken İlkin'in ruhu uyumakla meşgld.

İşte tam da burası yakıyordu İlkin'in yüreğini. Tam da bu noktaya takılıp kalıyordu. Namık yahu, Namık!? Ta en başında dostlukla başlayan bir evlilik değil miydi onlarınki? Dostluğun sağlam temelleri üzerine yayılmamış mıydı? Dost kazığı bu oluyordu demek? Oturup anlatmamıştı hiç; nereden baksan iki yıl boyunca ikili bir hayat yaşamıştı Namık. Nereden baksan iki yıl yahu! Kandırılmak, aldatmak, aldatılmak, aldanmak için çok uzun süre...

Sonrası şöyle devam etti... İlkin, ilk kez olarak Namık'a karşı öfke hissetti, öfkenin doğaüstü gücü, intikam hissini ortaya çıkardı. İlkin yemin etti: Namık bunun hesabını er ya da geç verecekti. Evlilikleri için değildi isyanı; dostluğun raconunu bozmuştu Namık.

&

İlkin bizi çok şaşırttı...

O akşam dışarıdan yemek söylemektense makarna pişirmış, yanına minik kokteyl köfteler, patates salatası hazırla-

mış, kırmızı şarap açmıştık; İlkin'in planı üzerine konuşmak için hazırдық.

Yemek boyunca asıl konuyu hiç açmamış, genel geçer konulardan bahsetmiştik. Nur'un Kuzey, merdivenlerden yuvarlanmış, annesinin yüreğini ağzına getirmişti. Yase-min benzine yapılan zamlardan sonra daha küçük bir arabaya geçme hazırlığındaydı, fikir sordu. Aslı alabildiğinde suskundu. Rauf heyecan içerisinde yeni aldığı bilgisayarının özelliklerini anlattı ki, bu hiçbirimizin ilgisini çekmedi. Ben Semih'ten bahsetmedim; ne arıyor ne de soruyordu. (Leman konusunu ise elbette hiç açmadım.) Güldenay, ikizlerin okulunu değiştirecekti, bir iki isim saydı, bilgimiz olup olmadığını sordu, detaylı olarak araştırılması gereken bir konuydu, İlkin'in okullardan birinde okuyan çocukları olan bir dostundan bahsetti, çok memnunmuş. Klasik bir aile söyleşisi gibiydi...

Yemek sonrası kadehleri alıp, yayıldık. Tom Waits, fonda bize eşlik ediyordu ki İlkin, "Ben vazgeçtim arkadaşlar," deyiverdi. Öyle söyleyiverdi. Ben ikinci kadehimi dolduruyordum tam o anda, elimde şarap şişesi kalıverdim.

"Neden yahu?" diye sordu Güldenay.

Anlatıp anlatmamakta sanki bir an tereddüt etti; ben öyle anlamış da olabilirim çünkü bir süre düşündü.

"Namık kanser olmuş. Prostat... Çok geç fark edilmiş, yayılmış iyicene..."

İlkin'in lafları, tıpkı ölüm gibi asılı kaldı salonun ortasında.

"Ölecek yani..." dedi üzgün, yenilmiş, kaybetmiş, umutsuz.

Her birimiz, bir diğerimizin iç çekişine takılıp, iç geçirdik; diyecek bir şey bulamadık. Ne diyebilirdik ki? Takma kafanı? Ettiğini buldu işte? Sürüm sürüm sürünsün? İlahi adalet!? Rus karısı düşünsün artık? Aklımıza onlarca on-

larca cümle geldi. Onlarca! Her biri bir öncekinden daha gaddarcaydı; hepsini yuttuk.

Birbirimizin bakmadığı taraflara sustuk.

Waits, Green Grass'ı söylüyordu, konuşmadan sessiz bir şekilde efkârlarımıza sarılıyorduk ki...

"Sıra bana geldi o zaman!" dedi Aslı ama bunu öyle sakın bir şekilde değil, sanki deprem oluyormuş da depremi fark eden ilk oymuş gibi, panik içinde söyledi. Hem olanı, hem olan biten karşısında, 'ne yapacağız biz şimdi?' der gibi. En-dişeyle ve fazlasıyla korku ile.

Aslı'nın tepkisi normaldi.

Aslı'nın durumu vahimdi.

Aslı hepimizden farklı olarak intikamın yanında gerçek bir adalet de istiyordu ki bana kalırsa intikamının alınması da mümkün değildi. Su katılmamış adalet!

&

ASLI KATRANCI

*"Oysa hayat denilen şeyin kurgusu çoğu zaman
üçüncü sınıf filmlerden, ucuz romanlardan
çok daha saçma olabilirdi ve kimse söylemese de
bunu herkes bilirdi."*

Aslı'nın aşkla tanışması yedi yaşında bir akşamüzeri, okuldan eve geldiği vakit, salonun tavanında bir zamanlar beşik için takılı kancanın ucunda sallanan ablasının bedeniyle oldu.

Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Bir oyun olduğunu düşündü, gitti ablasını salladı. Ablasının ayağındaki ter-

liklerden biri yere düştü... korktu, ağlamaya başladı.

Akşam olup, karanlık çökene kadar ablasının ayaklarının hemen yanı başındaki koltukta oturdu. Bekledi.

Annesi geldi eve. Bir haykırış, bir kıyamet...

Elbisesinin cebine bir not yazmıştı ablası, diyordu ki: "... Cemil'i sevdim. Kızlığını verdim. Ailemin namusunu kirlittim. Cemil alacaktı beni. Öyle demişti. Cemil Sevda ile evleneceğini, sözün kesildiğini söyledi bugün. Anne, baba beni affedin!..."

Aslı en çok kendisine veda etmemesine bozuldu ablasının. İki sayfa dolusu yazmıştı da bir kendi adını geçirmemişti onca kelime arasında. En çok buna ağladı.

Ablasının intiharı aileye çifte leke sürmüştü. Babası öyle dedi. "Buralarda kalamayız artık, kimsenin yüzüne bakacak halimiz yok. Bir daha da onun adı anılmayacak, hiç olmadı benim öyle bir kızım. Adını ağzına alanın kemiklerini kırarım."

Kırşehir'den İzmir'e sürgün ettiler kendilerini. Bayraklı sırtlarında, bir küçük avlusu olan, iki göz eve yerleştiler. Evin en güzel yanı manzarasıydı. Tümnden denizi görüyordu. İzmir'in varoşu bile güzeldi. Aslı görür görmez sevdi burayı da sevinmiş gibi görünmedi; sevinmek yasaktı evde.

Anası gündeliğe, babası inşaat işine gidiyordu. Aslı yakındaki bir ilkokula. Çabuk alıştı yeni düzene. Çocuklar alışırdı hemen.

Liseye başlayacağı yıl, çok mırın kırın etti babası. "Ne gerek var?" dedi "okumasına..." Kız kısmı işte bir kısmet çıkana kadar evde oturabilirdi, anası gibi gündeliğe gidebilirdi, fena mı olurdu eve üç kuruş fazla para gelse...

Anası kıyamazdı kızına ama kocasından da çok korkuyordu. Haftanın cuma günleri şehrin bir ucuna temizliğe gittiği evin hanımına anlattı olan biteni. Konuşmazdı bu tür

şeyleri ellerle ama konuşacağı tutmuştu işte. İyi ki tutmuştu. Kadın kent konseyinde görevliydi. Burs çıkardı Aslı için. Çıkarmakla da kalmadı “Ben de yardım edeceğim. Kocana söyle...” dedi.

“İyi madem gitsin,” dedi adam yarım ağız. Masraf olmaya-caktı ya, daha mühimi konsey lafı ürkütmüştü en çok onu.

Aslı, liseyi teklemeyden bitirdi. Üniversite sınavlarında dershanesiz, özel öğretmensiz yapabileceğinin en iyisini yaptı; sınıf öğretmenliği bölümünü kazandı. Babası beklenildiği gibi ‘mırın kırın’ etti ama anası bu sefer belki de hayatında ilk kez tam siper oldu kızının önünde, “Yok bey...” dedi, “bu sefer benim cesedimi çiğnemen gerek. Kız kazandı, öğretmen olacak. Hem bak, öğretmenlik bu, devlet memurluğu. Ne güzel. Beş yıl sonra düzenli olarak mayıslı işi olacak...”

Babası fazla ses etmedi ama yazdı kafasının bir kenarına. Kahvede duyuyordu, üniversiteli kızların nasıl haltlar karıştırdığını. Kız oğlan kız olanı yoktu aralarında. Her biri bir adamın kapaması. Kızını kurtlara teslim etmeyecekti. Bulacaktı bir yolunu.

Aslı, üniversite son sınıfa geldiğinde babası buldu bir yolunu. Aytekin adında bir çocukla söz kesildi. Söz kesildikten üç ay sonra nişan yapıldı.

Aytekin, genç bir çocuk, askerliğini yeni bitirmiş, teknik üniversite mezunu. Gelenegine, göreneğine sımsıkı bağlı! Aslı’nın babasının müdavimi olduğu kahveye hafta sonları maç izlemeye gider. O da Fenerbahçeli, baba ile sohbet maç yorumları ile başlamış. Adamın oğlu olsa bu kadar benzer huyu suyu. Bir iki muhabbetin içinde evlilik konusu açılıyor. “Zor o işler amca bey,” diyor Aytekin, “bu devirde helal süt emmiş kızı nereden bulacaksın? Benim eşim olacak kadının, afedersin, eline başka erkek eli değmemiş olması gerek. Ara ki bulasın...”

Daha o akşam Aytekin'i not ediyor kafasına baba. Boylu poslu yakışıklı çocuk. İşi gücü yerinde. Üniversite okumuş. Okumuş ama zamane gençleri gibi değil işte. Aslı'ya iyi koca, bana iyi damat olur. Dört dörtlük. Ama yine de bir araştırmak gerek.

Yarım ağızla, sağda solda soruşturuyor oğlanı. Kimisi, 'Ben bilmem' diyor, kimisi 'Yok olmaz ondan koca, sert adamdır, hırpalar kızı.' Kimisi ise 'Bu devirde yok öylesi, erkek adam. Masaya yumruğunu koydu mu söze gerek yoktur.' Hah diyor adam, tam benim gibi. Erkek dediğin öyle olmalı. Kodu mu oturtmalı. Kadın kadınlığını, adam adamlığını bilmeli. Evin direği dediğin böyle olmalı. Aytekin gibi olmalı.

Aslı'ya değil ama Aytekin'e soruluyor. Aytekin, kızı uzak-tan takip ediyor. Okula gidişi, dönüşü, kantinde oturuşu... başı önde yürüyüşü, çarşıda, pazarda gülümsemeden eve dönüşü, eteğinin boyu, pantolonunun darlığı... 'Tamam,' diyor. 'Öğretmen de çıkacak. Onurlu meslek. Parası da fena değil, çalışma şartları belli. Olur, bu iş olur.'

Aslı Aytekin'i, ancak sözün kesildiği gece görüyor. İçi buza kesiyor. Nişandan üç ay sonra anası küt diye ölüveriyor. Anasının ölümü biraz ümitlendiriyor Aslı'yı; düğün mecburen ertelenecek...; kendini ayıplı bir sevincin içinde buluyor. Ama olmuyor. Okuldan mezun oluyor ya o ara... Babası 'Atama yapılmadan evlenin,' diye tutturuyor. 'Nikâh olsun, eş durumundan ataman yapılır, düğünü bekletiriz.' Aytekin onaylıyor bu durumu. Aslı'nın itiraz etmeye hakkı yok.

Evlilikleri hakkında kelam etmeye pek gerek yok çünkü evlilik diye bir kurum yok ortada; Aslı bir köle adeta... Okula gidişi, gelişi belli. Görüleceği arkadaşları kocası tarafından onaylı, aldığı para Aytekin'in parası... Alışverişi ayda bir, pazar günleri beraber yapıyorlar. Aslı'nın neredeyse tek eğlencesi bu; alışveriş merkezinde geçirilen pazar günleri...

İktidar, zorbalıkla yönetilen bir kurumdur. Bunu hayatın neresine koyarsanız koyun böyledir. Erk sahibi olan, elde ettiği şeyin baş döndürücü keyfinden kolaylıkla sarhoş olur. Kendisine boyun eğene karşı gaddarlaşılmaya başlamak, bundan keyif almak, gücün ağız sulandıran tatmini ile zevklenmek pek çok kişi için geçerlidir; özellikle gerçek anlamda korkak ve zavallı olanlarda durum daha vahimdir ki, Aytekin böyle biri. Kişilik olarak acizliğin mahkûmu; ezilmişliğini, yetersizliğini, korkaklığını, başka türlü şeylerle maskeleymeye daha çocuk yaşlarında başlamış. Babasının anasını her dövüşünde, anasının her yüzü gözü dağılışında müthiş bir çaresizlikle kafasını yorganına çekip ağladığı o akşamlar, babasına karşı biriktirdiği öfke, bir gün onu öldüreceğine dair kendine ettiği yeminler bir süre sonra başka bir şeye bürünmüş. Babasının gücüyle baş edemeyeceğini ilk ne zaman anladı bilinmez ama erke karşı ya isyan edersin veya çaresizce kabullenirsin onu. Kabullenmek isyan etmekten daha kolaydır. Haksız ama güçlünün yanında durmak, haklı ama güçsüzün yanında kalmaktan her daim iyidir; bu, hayatın gerçeğidir.

Aytekin böyle böyle Aytekin oldu. Anası, onca dayak yediğinden olsa gerek, ne oğluna, ne kızlarına bir günden bir güne şefkat gösterebildi. Babası için ise varsa yoksa Aytekin'di. Aytekin'in haşarılıkları, dalaşmaları hep 'erkek dediğin böyle olur,' sırt sıvazlamaları ile devam etti. Ablalarından birinin yolda mahallenin gençlerinden biri ile 'fazla' samimi ve gülüşerek yürüyüşü Aytekin'in çocuğu ve ablasını bir güzel pataklaması ile bitti ki, bu oğlanın daha fazla pohpohlanmasına neden oldu. Neyse ki, abla apar topar o çocukla evlendirildi de namus kurtarıldı yoksa maazallah Aytekin katil olabilirdi. Diğer abla ise evde yaşanan bu baskılara dayanamadı, ardında tek bir iz bırakmadan, sinsî bir

şekilde kaçıverdi. Bir süre arasalar da evlatlıktan ve ablalıktan reddedip rahatladılar.

Evlenmek için Aslı'dan daha şahane bir aday olamazdı. Kafası önünde, sessiz, geçmişî tertemiz; tam Aytekin'lik bir lokma. Zaman içerisinde, evlilikleri, Aytekin için stres atma alanı oldu. İş yerinde ters giden bir şeyler, trafiğin sıkışması, elektriklerin kesilmesi, benzine zam gelmesi dahi, Aytekin'in Aslı'yı dövmesi için yeterli sebepti.

Aslı'nın babası, uzun ve zahmetli bir hastalık sonucunda öldüğünde genç kadının hissettiği tek şey mutluluktu. İlk defa bir ölüme ağlamadı, ilk defa bir ölünün ardından dua okumadı, sadece "Seni Allah'a havale ediyorum," diye fısıldadı mezarlıktan çıkarken, o kadar.

Aytekin, çocuk sahibi olmak istiyordu lakin Aslı, Aytekin gibi bir adamın çocuğunu doğurmamaya yeminliydi. Gizliden gidip spiralini taktırmayı akıl etmişti ama Aytekin'in çocuk yapma isteği geçmek bilmiyordu, neredeyse her gece zorla karısıyla sevişiyor, takvim tutuyor, kadın bir türlü gebe kalmayınca da sinirleniyor, kızı dövüyordu. Tam da kızı bir doktora göstermeye kafayı taktığı günlerde şahane bir haber geldi. Bu habere Aslı, Aytekin'den çok daha fazla sevindi.

Hayat, bazılarına sunulan şahane bir hediye olabilir, aslına bakarsan, sonsuzluktan önceki durak, sınanma yeri adına ne dersen de kadere, kedere ve alabildiğine saçmalıklara imza atar. Kimileri için yazılmış en kötü senaryodur aslında hayat. Özellikle Aslı gibi olanlar için, Aslı gibi hayatın çürük pervazına takılıp kalanlar için... O nedenle Aslı için yapılacak tek şey ona yeni bir hayat alanı açmaktı ve bu basit bir şey değildi.

Salonda asılı kalan düşünceleri aşağıya çekmeye cesaret eden Rauf oldu. "Aslı..." dedi, gerisini nasıl getireceğini gayet iyi bilerek ve aynı zamanda gerisini getireceği sözlerin Aslı'da yaratabileceği etkiyi ölçerek, ölçüp biçerek.

Aslı, hâlâ o ilk panik ve endişe hali içindeydi. Gözlerini alabildiğine açmış, burun delikleri genişlemiş, ağzı sımsıkı kapanmıştı; nefes alırsa ölecek gibiydi ve bu haldeyken kafasını çevirip baktı Rauf'a. Rauf zaten ona bakıyordu.

İşte o an aradan geçen huzmeyi gördüm. Sadece âşıklar arasında olan, sadece onların bakışı ile yaratılan, isimsiz, benzersiz şeyi...

"O pislik heriften intikam almanın sana nasıl bir faydası

olacak?” diye sordu Rauf, dümdüz bir şekilde ve aynı zamanda hepimizin yerine, en azından benim yerime...

“Bilmiyorum,” dedi Aslı; gerçekten bilmediğini biliyorduk. Anlayamadığımız tam olarak ne yapmak istediği. Ona neredeyse aynı soruyu soran gözlerle bakıyorduk ki, kızcağız ister istemez kestirip atamadı, cümlenin devamını getirdi.

“Kırık Kalp Sendromu ile tanıştıgımda Aytekin, Suudi Arabistan’a çalışmaya yeni gitmişti. Şantiye kurulup, düzeni oluşturduktan sonra beni de yanına alacağını söyledi. Dedğine göre orada bir beş yıl yaşarsak, Türkiye’ye döndüğümüzde krallar gibi yaşam sürebilirdik. Onun derdi imanı paradır. Zaten işin ucunda burada aldığı maaşın neredeyse yedi sekiz katı bir ücret olmasa hayatta gitmezdi. Oraya yerleşmeye kararlı görünüyordu, ben de korkumdan sesimi çıkaramadım. Huysuzluk yapmadım, itiraz etmedim. ‘Gider ayak dayak yemeyeyim,’ dedim. Ayrıca onsuz altı ay tek başıma yaşayacak olmak benim için gerçek bir servetti. Gideceği günü iple çektim. Onu uğurladığım gün hayatımın en mutlu günüydü. Sanki ilk defa gerçekten nefes alabiliyormuşum gibi hissettim kendimi.”

Susup yutkunuyor bir süre. Onun suskunluğundan kimse faydalanmak istemiyor. Aslı’nın konuşması gerek, içini dökmesi, irinlerini ortalığa saçması gerek.

“Az çok biliyorsunuz beni... Kocamla bir aşk yaşamadık, öyle olması gerekiyordu, şartlar öyle istiyordu, oldu, evlendik. “Evlendikten sonra seversiniz birbirinizi,” dediler. Eskiler öyle yapmamış mı diye düşündüm? Hep görücü usulü değil miydi bir zamanlar evlilikler?... Neyse, ...

Aytekin gider gitmez, ilk işim eve internet bağlatmak oldu. Orada rasgele dolaşırken karşılaştım Kırık Kalp Sendromu ile... İris’in, sizin yazdıklarınız beni büyüledi; yaşanan-

lar, aşkın ihtirası,... her şey ama her şey benim için romantik bir film gibiydi. Buluşma olayı ortaya çıkana kadar orada yazılanların, yazarların gerçek olduğundan şüpheliydim. Aslında ben o gün, sizin gerçek olup olmadığınızı anlamak için, kendi gözlerimle görmek için geldim. Yani Aytekin için nasıl bir intikam isteyebilirdim ki? Ama ne bileyim işte... bir anda karışverdim size, uzun zamandır arkadaşsız olmam, kendime yüklediğim hatta kendime bile dillendirmediğim sırlarımı anlatmam... Terapi gibi geldi sanırım... Hepiniz o kadar içten, o kadar samimiydiniz ve bana karşı o kadar iyiydiniz ki... Kaptırdım kendimi size. Sizinle bir ailede yaşıyormuşum gibi hissettim. Yani...

Yani Aytekin gibi insanların çekebileceği cezanın ölçüsü nedir? Benim yaşadıklarımı telafi edebilir mi? Hadi hepsi bir tarafa, ondan bir şekilde intikam almam beni mutlu eder mi? Ne yapacağız? Mesela iki tane iri kıyım adam bulup Aytekin'in kemiklerini mi kıracağız? Ona tecavüz etmelerini mi isteyeceğiz? İşyerine ihbarda bulunup işten mi attıracağız? Hayır. Bunların hiçbirisi ama hiçbirisi, ölmesi bile, eziyet içinde ölmesi bile beni mutlu edemez. Bunun anlaşma dahilinde olmadığını biliyorum ama günlerdir söyleyip söylememekte karasızdım, ama neden söylemeye-yim ki? Ben Aytekin'den kurtulmak istiyorum, onun beni asla bulamayacağı, bir daha asla karşılaşamayacağımız bir başka gezegene gidip orada yaşamak istiyorum. Nasıl yapacağını bilmi..."

"Evlen benimle!"

Rauf, Aslı'nın çaprazında pencerenin hemen önünde, ellerini göğüs hizasında birleştirmiş şekilde, ayakta duruyordu; hepimiz ona doğru çevirdik kafalarımızı, hepimiz bu ani çıkışı nedeniyle gözlerimizi kocaman açmıştık. Rauf'un evlenme teklifi, tekliften çok bir emir gibi çıkmışsa da al-

tında yatan muazzam romantik duyguyu görmezden gelemezdik. Rauf, konuşmadan Aslı'ya bakıyordu, Aslı ondan bir iki metre uzakta duran koltukta, dizlerini göğsüne doğru çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış, sağ yanağını dizine yaslamış oturuyor, Rauf'a bakıyordu.

Biz onları, bir filmin final sahnesini izlemiş gibi çıt çıkarmadan izliyorduk. Bir süre onlar birbirine biz onlara bakmaya devam ettik. O kadar güzel görünüyordlardı ki... Ama sonunda Aslı, "Nasıl?" diye sordu.

Rauf, yapılabilecek tek hareketi yaptı; (ben olsam ben de öyle yapardım) bilmiyorum anlamında omuzlarını silkeledi.

İlkin her zaman olduğu gibi hemen konuyu ele alıp, sorulması gereken kilit soruları sormaya başladı:

"Aytekin denilen herif ne zaman gelecek?"

"Yaklaşık beş buçuk ay sonra," dedi Aslı.

"Hım" diyerek şöyle bir düşündü İlkin, tavana bakıyordu.

"Gerçekten evlenecek misiniz?" diye sordu Yasemin, gerçekten merak ediyordu ve gerçek sorunun çözümünden ziyade Rauf ve Aslı'nın ilişkilerinin ne zaman başladığını, nasıl geliştiğini merak ediyordu, zaten daha fazla kafasının içinde dönüp duran sorulara kayıtsız kalamayarak, yerinden şöyle bir doğrularak, sorgulamaya başladı:

"Siz var ya siz... Ya nasıl oldu ya, hiçbirimiz anlamadık! Anlatsanıza be!"

"Oldu işte..." diye yere bakıp mahcup mahcup gülümseyerek cevapladı Rauf.

Aslı ise aşklarının nasıl başladığı, nasıl geliştiği ve az önce gelen evlilik teklifini nasıl değerlendireceğini düşünmüyor, tavandan gözlerini ayırmadan düşünmeye devam eden İlkin'i izlemekle yetiniyordu.

Yasemin'i çocukların üzerinden almak için ona döndüm, "Yasemin, senden ne haber? Ne yapacaksın ?"

“Ha...” dedi Yasemin sanki çok sürükleyici bir kitabı okurken sorulan soruyu anlamaya çalışıyormuş gibi...

“Ha, sen benim işi soruyorsun... Az kaldı, yaklaşık bir hafta sonra koyacağım topu potaya,” dedi gözleri ışıldayarak.

“Bize anlatmayacaksın, öyle mi?”

“Yok canım, saçmalama... Hiç sizi o lezzetten mahrum bırakır mıyım? Günü gelince, hep beraber olacağız...”

“Haber vermezsen külahları değişiriz ama...” dedi Güldenay alttan alta sitemkâr bir sesle...

Bu sefer Yasemin dönüp Güldenay’a “Hey...” dedi sadece, öyle diyerek işaret parmağını uzatıp gülümsedi.

“Şimdi...” diyerek söze başladı İlkin, o öyle söyleyince sanki sınıfa öğretmen girmiş gibi sus pus olduk, yerimizde şöyle bir kıpırdayıp uslu uslu dinlemeye başladık.

&

Her şey, İlkin’in anlattıkları ile paralel gitti. O zamana kadar kör ve kara bir talihi olduğuna inanan, uzun zamandır dilek tutmayan, hayal kurmayan Aslı, işlerin bu kadar iyi gitmesine karşı duyduğu şaşkınlık içerisindeydi; her fırsatta elini kulağına götürüp çekiştiriyor, ardından tahta olan herhangi bir objeye, bulamazsa dişlerine vuruyordu. İşlerin bozulacağına, şansı yaver giderken bir anda meydana gelebilecek bir olumsuzluk ile tepetaklak geleceğine öylesine bir inanç içindeydi ki, kimi zaman bizleri dahi olumsuz bir şeyler olacağı endişesine itmedi değil. Ama çok şükür, onca yıldır duvardan duvara bir çuval gibi çarpılan kaderi bu sefer inat etmiş, kendisine ve ait olduğu ruha destek olmaya karar vermiş, isyan bayrağını çekmişti.

İlk iş olarak Aslı, kendi evini terk ederek, İlkin’in evine yerleşti. Aytekin’e telefon edip, boşanacağını ilan etti.

Aytekin buna karşılık Aslı'nın kemiklerini kıracağını, etlerini parçalayıp, sokak köpeklerine yedireceğini beyan etti. Aytekin'in bu konuşması mahkemede delil oluşturması için kaydedildi. Ardından Aslı, Aytekin'e seviyeli bir mektup yazdı. Mektubunda Aytekin'in o güne kadar kendisine yaptığı işkenceleri bir bir hatırlattı; artık dayanamayacağını, boşanmaktan başka bir çaresi olmadığını, geriye kalan ömründe onunla bir yaşam sürdürmesinin imkânsız olduğunu anlattı.

Aytekin ise geçmişte yaptığı her türlü maddi manevi şiddetin bin mislini döndüğünde yapacağını, nereye kaçarsa kaçsın, fare deliğine dahi girse, yukarıdan Allah bile inse, onun elinden Aslı'yı alamayacağını, hayatında tahmin edemeyeceği işkencelerden geçireceğini, etlerini cımbızla yolaacağını, Aslı'nın, 'beni öldür,' diye yalvaracağını nihayetinde, Aslı'yı öldüreceğini ince ayrıntılarına varana kadar detaylı bir şekilde anlattığı bir mektup yazdı. Aytekin'in bu iletisi de dosyasına eklendikten sonra, İlk müvekkili adına savcılığa başvurarak suç duyurusunda bulundu, koruma talep etti ve boşanma davası açtı.

Aslı çok sevdiği öğretmenlikten ayrıldı. Mesleği bırakması duygusal olarak zor oldu ama Aytekin'in, izini çok rahat bulabileceği bir işi vardı. Aslı, "En nihayetinde sözleşmeli olarak çalışıyordum, kadroya girmem hayaldi zaten," diyerek kendini teselli etti.

Rauf ise sıkı bir şekilde yurtdışı iş başvurularına başladı. Bizim çelimsiz, sessiz neredeyse günümüz tanımlaması ile 'ezik' olarak tanımlanabilecek Rauf'un, ODTÜ'lü bir bilgisayar mühendisi, uluslararası çevre ve insan hakları gönüllüsü, madalyalı bisikletçi, İngilizce, İspanyolca, Almanca bilen biri olması benim ağzımı açık bıraktı. Adam öylesine kendi halinde, öylesine sıradan görünüyordu ki, tesadüfen gördü-

ğüm özgeçmişinde yazılanlara inanamayıp sorma cüretinde bile bulundum:

“Burada yazılanlar gerçek mi Rauf?”

Mütevazı, neredeyse sıkkın bir utangaçlıkla yanıtladı:

“Ya işte... Çok önemli şeyler değil İris.”

“Sen deli misin be? Nasıl önemli olmazmış? Burada yazılanların bir maddesine sahip olanlar, küçük dağları ben yarattım edası ile yürüyor.”

“Meziyet insan olabilmektedir İris, ben onun peşindeyim ama bak...”

...

“Yani... Egolarını sıfırlamak önemli. Benim dünya görüşüm, hayat felsefemdi bu ama olamamışım işte... Nişanlım beni aldattığı, bir başkasına âşık olduğu, düğüne bir ay kala terk ettiği için buraya geldim. Affedemediğim, kabulleneemediğim için, bir başkasına âşık olmak suçmuş gibi gördüğüm için... Aslı olmasa kim bilir ne hainlikler yapacaktım ona?”

Rauf’un sözleri, boğazıma düğüm düğüm oturdu.

Dükkândaydık. Rauf, sağa sola faks çekmekle, mail atmakla meşguldü. Ben içeride Zehra ile beraber toz alıyordum, bir elimde toz bezi, diğerinde gümüş kaplama çerçeve öylece kalakaldım, sol kaşım yukarıya doğru kalkmış, dudaklarım sımsıkı kapanmış, gözlerim manasız bir noktaya sabitlenmişti.

Ne kadar doğru söylüyordu Rauf, değil mi?

Ama sonra hemen aklıma Semih geldi. Onun bir zamanlar bayıldığım o gülümseyişine giderek tahammül edemezliğim... Daha geçen gün boşanma anlaşması yapmak için dükkâna girişi, bir zamanlar az ileride dizlerinin üzerine çökerek evlenme teklif ettiği yerde, güneş gözlüklerini çıkarıp, dudaklarını alaycı bir şekilde kıvrıp bana anlaşma sunuşu...

Evet, artık Semih benden boşanmak istiyordu. Bunun doğru olacağını düşünüyor, ortak edindiğimiz, evliliğimiz boyunca özellikle onun kazancıyla aldığımız malların paylaşımını yapmamız gerektiğini söylüyordu. O an onu öldürebileceğimi düşündüm. Tereddüt etmeden kafasına bir tane sıkabilirdim. Nasıl da iyi görünüyordu! Teni neredeyse bir bebeğinki kadar tazeydi, bakışları canlı... Spor yaptığı, dinamik görüntüsünden anlaşılıyordu. Yeni, genç sevgilisinin her anlamda ona iyi geldiği belliydi.

“Bırak dosyayı şuraya,” dedim umursamaz görünmeye çalışarak, “avukatım bir baksın, ararım seni.”

“Fazla uzatma lütfen, bir an önce bitirelim de herkes kendi yoluna baksın,” dedi pişkince.

“Neden, ne acelen var? Ben seni bekledim, biraz da sen sabır göster...”

Cevap vermedi. O zilli ile evlenmeyi düşünüyor olabilir miydi? Sormadım, sormamak için çok direndim ama.

Düşüncelerden uzaklaşıp, “Ben,” dedim Rauf’a dönerek, o hâlâ faks makinesinin başında geleceğini kurgulamaya çalışıyordu, “senin kadar erdemli olmak isterdim ama Semih’in ringe düşüp nakavt olmasını mümkünse birkaç dişini orada bırakmasını istiyorum. Hayatı boyunca kadınların canını yakan ve bunu fütursuz bir şekilde yapan bu adamı cezalandırmak istiyorum. Başka türlü rahat edemeyeceğim. Hayvansal bir içgüdü bu...”

“Hayvanlar bizim gibi değildir,” dedi.

“Nasıl değildir?”

“İntikamcı değildir...” gülümsüyor, gülümsüyorum. Benimki düpedüz kırık bir gülümseme, bunu fark ediyor olmalı ki, “İris, benim eleştirim kendime. Ne seni, ne bu grupta yer alanları veya ne bileyim, dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir yaşamın içinde olan ve aşk acısı çeken biri-

ni eleştirmek, bunun için intikam almak istemesini ayıplamak, kimsenin haddi değil. ‘Ben olsaydım yapmazdım’ diyemez kimse, zaten o cümle başta kurulurken kendisini çürütüyor; ‘ben olsaydım...’ Değilsin işte, değil mi? Birinin yaşamını yaşamadan, yaptıklarını yargılamak doğru değildir. Ama benim yıllar önce bir idealim vardı. Tüm dinlerin en temel öğretisi olan insan gibi yaşamak, bunun için çaba sarf etmek, yoluma çıkan her ne olursa olsun felsefeme uygun şekilde davranmak. Olmuyormuş işte. Aşk başlarken nasıl bir hastalıksa öyle devam ediyor. Nişanlım yani eski nişanlım Banu, beni terk ettiğinde ilk işim gidip intihara teşebbüs etmek oldu.”

Gözlerimi açıp, kaşlarımı kaldırayabileceğim en üst noktaya taşıyarak bakıyorum yüzüne.

“İnanabiliyor musun? Bak burada kaç kadınsınız birinizin böylesine salakça bir eylemi yok. Ben, kendimi öldürmeyi denedim.”

“O kadar âşıktın yani Banu’ya, onsuz yaşamak ölümle eş değermiş senin için...”

“Hayır... Evet, âşıktım ama ölecek kadar değil, değilmiş en azından şimdi fark ediyorum. Aslında intihara teşebbüs etmemin tek nedeni onu cezalandırmak isteği idi, intikam alma isteği. Ben ölecektim, arkamda dramatik bir not bırakacaktım ve Banu, hayatının sonuna kadar bunun acısı ile yaşayacaktı, mutluluk haram olacaktı ona...”

Susuyoruz.

“Ama şunu itiraf et Rauf, Aslı olmasa devam edecektin değil mi? Banu’dan intikam alacaktın sonuçta...”

Gülüyor. İçten gelen samimi bir gülümseme bu, kirpikleri birkaç saniyeliğine birbirini öpüyor.

“Geçenlerde ne oldu biliyor musun?”

...

“Aslı’nın evini boşaltıp, eşyalarını İlkin’e taşıdığımız günün akşamıydı, İlkin’in evinin yakınında bir süpermarket var. Aslı tutturdu, ‘Kıza yük olmayalım, gidip bir mutfak alışverişi yapalım,’ diye, çıktık gittik. Aslı, rafların arasında dolanıyor, ben arabayı ittiriyorum, bir yandan Aslı’yı izliyorum, görsen küçük bir kız çocuğu gibi mutlu, keyifli, sekerek yürüyor.”

“Canım benim ya...”

“Tam böyle et reyonunun önündeyiz, o kasaba bir şeyler söylüyor, telaşlı telaşlı yapmak istediği yemeği anlatıyor, ben izliyorum. O sırada biri omzuma dokundu, şöyle bir döndüm. Aslı’nın gerçeği hâlâ kafamın içerisinde dönüp duruyor ya veya ne bileyim işte ‘Allah’ın tokadı yoktur,’ derler ya... öyle bir şey işte...”

‘Rauf,’ dedi kadının biri ama yemin ediyorum algılayamadım salak salak bakıyorum kadının yüzüne.

‘Rauf...’ dedi yeniden ‘ben Banu...’

Şöyle bir silkindim yemin ediyorum bak, çizgi filmlerdeki karakterler gibi kafamı iki yana salladım hatta.

“Ay inanmıyorum, Rauf,” diye şaşkınlıktan ellerimi saçlarıma götürüveriyorum.

“Afalladı. Ben de bir anda, ‘Aaa Banu? Ne haber?’ dedim sanki çok uzun yıllar geçmiş gibi, o sırada sekerek Aslı geldi yanıma, kadınlık içgüdüğü böyle bir şey mi bilemiyorum ama hemen gelip elimi tutuverdi. Banu çok bozuldu, bunu yüzünden çok net anladım. Banu ile Aslı’yı tanıştırdım, sonunda dönüp gittik, işte...”

“Sen intikamını en iyi şekilde almışsın oğlum,” dedim heyecan içerisinde, sanki yeni bir şey icat etmiş bilim adamıymışım gibi...

“Nasıl?”

“Tanımayarak... Söylesene eski sevgilini tanınamaktan daha büyük bir intikam olabilir mi sence?”

Bir an düşündü, kaşlarını çatıp gözlerini kısarak. Sonra gülümseyerek,

“Doğru söylüyorsun... Bunu hiç düşünmemiştim.” dedi.

&

Hepimiz Aslı ile Rauf’un hızla gelişen, yeniden başlayan yeni hayatlarını izlerken Yasemin, kendi deyimi ile ‘topu potaya koydu,’ ...

Biz, olayın nasıl olduğunu, planın nasıl tıkır tıkır işlediğini, Yasemin’in zevkten titreyen elleri ve sesine şahitlik ederek ertesi gün öğrendik. Yasemin, cumartesi günü beni arayıp, pazar sabah kahvaltısı için buluşmayı önerdi.

Foça yolu üzerinde kahvaltı servisi yapan köy evlerinden birinde buluştuk. Domates tarlalarının içinde, ahşap, eski usul masa ve sandalyelerin çimlere gelişigüzel atıldığı, çevrede kazların, ördeklerin dolandığı, az ileride ineklerin otladığı, ağaç gölgelerinde dev cüsselerini devirip yatmış iki kangalın uzaktan çevreyi denetledikleri, incir, dut, nar ağaçlarının gölgesinde hem göze hem mideye şenlik yaptıran bir yerdeydik. Ben; İlkin, Rauf ve Aslı’yı aldım, Yasemin ise Güldenay, ikizler, Nur ve küçük oğlu Kuzey’i alarak geldi.

Yumurtaların siparişi verildikten sonra, neredeyse ritüel halini alan havadan sudan konuşmalara başladık. Sanki biz birbirini çok uzun zamandır tanıyan, arada bir buluşmayı gelenek haline getirmiş bir gruptuk. Aşkla, intikam almakla, sinsice planlar kurmakla uzaktan yakından ilgimiz yoktu.

Karınlar doydu, keyif çayları sipariş edildi, sigaralar yakıldı.

Yasemin, yüzünün tüm güzelliğini ortaya çıkaracak şekilde saçlarını sımsıkı toplamıştı, hiç makyajı yoktu buna rağmen cildi ısıltılar saçıyordu. Heyecanın, mutluluğun görülebilir izleri yüzüne yansımıştı; gözleri, dudakları par-

lıyor, yanakları al al olmuş bir halde gülümsüyordu. Sırtını tahta iskemleye yükleyip hafifçe kaykıldı, yan tarafta duran çantasına uzandı, içinden çıkan fotoğrafları masanın üzerine bıraktı. “Dün akşam benim zafer gecemdi, bunlar delilleri işte,” diyerek ellerini çırpıp gülümsedi.

Fotoğraflar, profesyonel bir makine ile uzaktan çekilmişti. Yer yer flulaşsa da bize anlatılmak istenen her şeyi net bir şekilde anlatıyordu.

Fotoğraflar Çeşme’deki gösterişli bir otelin önünü gösteriyordu, Ilıca merkezde yer alan bu otelin önünden bir kez geçmiş olan dahi fotoğraflara bakınca neresi olduğunu anlardı. Bir karede Cemre’nin, gelinliğinin eteklerini toplayıp kapıdan çıktığını görüyorduk, hemen arkasından yüksek ve ince topukları, uzun etekleri ile telaşlı ve endişeli bir şekilde kapıdan çıkan üç genç kadın vardı. Bir diğer karede başka iki kadın çıkıyordu, turuncu elbiseli kadının yüzündeki hain gülümseme gayet açık bir şekilde fark ediliyordu. Onların ardından bir grup erkekle beraber Murat çıkıyordu, yüzünün kıpkırmızı olduğu göze çarpıyordu. Diğer kareler sırasıyla şu şekilde geliyordu:

Cemre bir arabaya binmeye çalışıyor, kızlar Cemre’nin kollarından tutuyor, Cemre bir eliyle duvağını çıkarmaya çalışıyor diğer eliyle hararetli hararetli birtakım işaretler yapıyordu. Ağz hareketlerinden küfür ettiğini tahmin ettik. Hemen ardından Murat ve beraberindekiler kız grubunun yanına koşar adım geliyordu. Murat, kızların oluşturduğu çemberi yarıp Cemre’ye ulaşıyordu. Cemre, bu sefer iki eliyle Murat’ın göğsüne, suratına vuruyor bir yandan da söyleniyordu. Murat, Cemre’nin kollarını tutmaya çalışıp, kendisine vurmasına engel olmaya çalışırken bir yandan bir şeyler söylüyordu. Ardından Murat, Cemre’yi itekliyor, oteli işaret edip bir şeyler söylüyordu, Cemre Murat’ın bu ani

hareketine ilk başta şaşırıyor, bir iki adım geri çekiliyor, bir süre adamı dinliyor, sonunda sağ eliyle sanki 'umurumda değil,' der gibi, bir siktir çekiyormuş gibi yapıyordu. Cemre, bir tane Murat'a patlatıyordu, araya birileri girmesine rağmen Murat bu tepkiye cevap vermekte gecikmiyor bir tane de o kıza patlatıveriyordu. Erkeklerden biri Murat'ın önüne, kendi gövdesini siper ediyor, bir diğeri Cemre'yi belinden kavırıyor, uzaklaştırıyordu. Bu arada otelde davetli olan pek çok kişi dışarıya çıkıyor, elleri ağızlarında olayı izliyordu. Sonunda Cemre bir arabaya, Murat bir başka arabaya bindirilip oradan uzaklaştırılıyorlardı.

Biz neredeyse bir film gibi fotoğraf karelerinden olan bi-teni izliyorduk. (Eski zaman fotoromanları gibi...) Fotoğraflar başa dönünce Yasemin'e baktık. Zafer kazanmıştı. Murat ve Cemre'yi birbirinden ayırmış, ayırmakla kalmamış, onların kendisine attığı kazığın neredeyse aynısını, bana kalırsa çok daha ağırını atarak intikamını almıştı.

İlkin, "Nasıl oldu bu kuzum?" diye hepimizin yerine sordu.

Yasemin küçük, haylaz bir çocukmuş gibi bakarak "Türk kahvesi söyleyin de anlatayım," dedi keyif içerisinde.

Senin de hatırlayacağın gibi, Yarım Elma ikilisinin zaten şahane bir iş çıkardığını Yasemin'e teslim edilen dosyadan biliyorduk ama Yasemin'in bunu nasıl kullanacağına dair tam olarak bir fikrimiz yoktu. Bildiğin gibi, Yasemin işi sonlandırmadan nihai hedefine ulaşmadan ser verip sır vermedi hiçbirimize.

O süre içerisinde Yasemin, Yarım Elma ekibinin yönlendirmesi üzerine Hayri Bey adında birisi ile çalışmış. Adam emekli polismiş, şimdilerde hem can sıkıntısından hem de ek gelir olsun diye ufak tefek dedektiflik işleri yapıyormuş. Her neyse... Hayri Bey'in öncelikli görevi, Murat ile Cemre'nin düğünlerinin ne zaman, nerede yapılacağı, dü-

ğün seremonisinin nasıl olacağı ile ilgili tüm bilgileri toplamak. Elbette Cemre'nin kuzeni olan, dolayısıyla aileden biri konumunda bulunan Yasemin de çok rahatlıkla bu bilgilere ulaşabilirdi. Ancak hain planlar kurmakla meşgul olan Yasemin, ipliğinin pazara çıkmaması, şüphelerin kendi üzerinde toplanmaması için olağanüstü tedbirli davranmış. Yanında, Cemre ve Murat ile ilgili tek bir kelime edilmemesini uzun zaman önce yakın çevresine kesin bir talimat vererek engelleyen Yasemin'e düğün ile ilgili kimse bir şey söylememiş, zaten kendisi de konuyla ilgili bir şey sormamış. Üstelik bir süredir ailesine, akrabalarına birisiyle tanıştığı, çok kıbar, çok yakışıklı, sohbetine doyum olmayan bu adamla bir tatile çıkacağı, âşık olmak üzere olduğu yalanını bir güzel yutturan Yasemin, malum düğünden iki gün önce Yunan Adaları'na seyahate çıktığını beyan edip, bir otele yerleşmiş. Annesi dahil herkes, Yasemin'in sevgilisi ile tatile çıktığını düşünerek epey bir rahatlamış.

Hayri Bey'in diğer ve aslında en önemli görevi düğün töreni sırasında çalışacak personelin listesini elde etmekmiş; bunu da çok rahat yapmış. Yasemin burada bir parantez açarak, "Aklınızda bulunsun, bu tür bir iş çevirecekseniz bu adam müthiş, telefonu var bende ayrıca öyle fazla bir para falan da aldığı yok." dedi. Hayri Bey, Yasemin'in isteği üzerine düğünün en önemli kişisine ulaşıyor, ses ve görüntü işlerinden sorumlu olan gence... Yasemin, bu çocuğun işlerini görmesi için hatırı sayılır bir para ödemeyi kabul ediyor. Çocuğa, özel bir yapım şirketinde montajı yapılan, kısa bir film haline getirilen 'Murat'ın Aylin Macerası' isminin uygun olacağı bir cd veriliyor.

Henüz imzalar atılmadan fakat tüm davetliler yerini almışken, Murat ve Cemre o çok bildik evlilik müziği ile salona giriş yapıp, görkemli bir şekilde hazırlanmış masaya

yerleşiyor, ışıklar kapanıp, Cemre ile Murat'ın hemen arkasında yer alan beyaz perdede film gösterimi başlıyor. Aslında o perdede, şirin fotoğraflar ve romantik bir müzik eşliğinde, herkesin aslında pek sıkılarak, ama pek bir hoşlarına gitmiş gibi izleyeceği bir başka kısa film; nasıl bir çocuktular, bugüne kadar neler yaptılar, nasıl âşık oldular filmi gösterilecekken, Yasemin, bombayı patlatıyor.

Murat ve Aylin'in fotoğrafları, Murat'ın Aylin'e yazdıkları falan bir bir ortalığa saçılıyor... Önce bunun bir şaka olduğu zannedilse de kısa süre içerisinde gelinin damada saydırıp, masayı terk etmesi ile durumun ne kadar ciddi olduğu anlaşılıyor.

"Ta ta ta tam..." diye sözü bağlıyor Yasemin. Ben sadece içimden gelen tek cümleyi seslendirebiliyorum: "Oha Yasemin, oha!"

'Aşk' içinde ne kadar çok kavramı barındırıyor, ne kadar çok sayıda duyguya yoldaşlık yapıyor, aşk aslında ne kadar içimize işliyor değil mi?

Peki, sence de gerçekten de böyle mi?

Gerçekten aşk dediğimiz, seveda dediğimiz, olmazsa olmaz dediğimiz o şey, tanıımı her dilde onlarca olan, birbirinden farklı milyarlarca insanda, benzer veya çok farklı, çok tanıdık, çok acayip hislere neden olan aşk var mı gerçekten?

Yoksa bu bizim çok küçük yaşlarda öğrendiğimiz ve hatta biraz daha ileriye gideyim bize dayatılan öğretilerden biri mi?

Aşk bu kadar farklı etki ve tepkiye, bunca farklı anlatıma neden olabilecek kadar güçlü bir duygu olabilir mi?

Aşk denilen şey, Tanrı gibi, Allah gibi gerçeküstü mü; hem hissedilebilecek kadar gerçek, hem de inkâr edilebilecek kadar yok sayılabilir mi?

İlkin, kocasından ayrıldığında, kocasını kendisinden çok genç, çok güzel, çok uzun ve çok ince bir başka kadına kap-

tırdığında, düşündüğü tek şeyin kocasının ölmesi olduğunu söylemişti. Çok değil, aradan henüz bir yıl geçmeden acısı yüreğinin her zerresinde taptaze dururken aldığı haber ile yıkıldı. Adamla boşanalı henüz yedi ay olmuştu, adam yeniden evleneli beş ay... Başlarda yaşadığı aldatılma acısı, yerini çok rahat bir şekilde intikama, adamın kanser olduğunu öğrendiğinde ise acımaya, pişmanlığa dönüştü. Bir yıl içerisinde bir kadının aynı adama bunca farklı duygu hissetmesi ne kadar normal olabilir?

İlkin, Yasemin'in, intikamını bir film gibi anlattığı o gün şöyle demişti usulca, "Kimi zaman Namık'ın başına gelenlerden kendimi sorumlu tutuyorum İris, bu çok saçma ama böyle... Onun ölmesini, acı çekmesini, işlerinin hiç rast gitmemesini, benden sonra hiç rahat yüzü görmemesini o kadar çok diledim ki sonunda oldu. Kendimi hiç affetmeyeceğim."

Ancak insan evladının gözünü hırs bürüdü mü başka hiçbir şey görmüyor, göremiyor. Ben de o durumdaydım, ne Rauf'un öğretisi ne İlkin'in pişmanlığı benim Semih'ten intikam alma isteğimin önüne geçebiliyordu.

Semih, boşanmak istiyordu, o genç sarışınla özgür bir hayat yaşamak istiyordu, belki onunla evlenecek, beni bir enkaz gibi ardında bırakacaktı. Vaat ettiği onca söz, birlikte yaşlanma hayalleri, yapılan onca fedakârlık ama her şeyden daha önemli olan, yıllarca yıllarca bir aptalmışım gibi ardımdan çevirdiği oyunlar... Tüm bunlar yanına kâr kalacaktı, öyle mi?

Hayır! Tüm bunları düşündüğümde, geçmişte olan bitenler, capcanlı bir şekilde karşıma dikildiğinde hissettiğim tek şey vardı; Semih'in canını elimden geldiğince yakmak. Yasemin'in yaptıklarını, bir tarafım fazlasıyla acımasız buluyorsa da aynısını yapabileceğimi çok iyi biliyordum. Benzer bir şeyler yapabilirdim ama bunun Semih'in canını çok fazla

yakmayacağından emindim, onun canını sadece kaybedeceği para, kariyeri yakabilirdi ve bu konuda hâlâ ne yapmam gerektiğini çok iyi bilemiyordum.

&

Zaman su gibi akıyordu ve sıra Nur'a geldi.

Nur'dan habersiz diğerleri ile yaptığım tüm konuşmalar da aynı sonuç ortaya çıkıyordu. Nur'un kesinlikle bir uzman yardımını alması, tedavi görmesi gerekiyordu; durumu vahimdi. Kocasını çok sevdiğini, onsuz yaşayamayacağını söylüyor ama tüm bunlar için ne yapması gerektiğine de bir türlü karar veremiyordu. Durum böyle olunca da elimiz kolumuz bağlanıyordu. Ne yapacağımızı şaşırtıyor, hangi teklifle gitssek reddediliyorduk.

Sonunda Güldenay dayanamadı, biraz yüksek sesle "Baksana Nur, senin derdin ne? Burada vakit mi geçirmek istiyorsun, oyun mu oynuyorsun? Can sıkıntısını mı gidermek istiyorsun? Ne yani, ne istiyorsun?" dedi.

Güldenay'ın bu sert çıkışı birden sinirleri iyiden iyiye gerd, Nur ağlamaya, ağlarken söylenmeye başladı. Tam olarak ne dediği anlaşılmaya da burnunu çektiği veya biraz olsun gözyaşlarına ara verdiği anlarda, "Ben sizin gibi değilim," dediği anlaşılabilirdi. Onun bir çocuk gibi, hatta bir bebek gibi katılarak ağlaması bir süre sonra bizim kızgınlığımıza sünger çekip yerini acımaya bıraktı.

Neden sonra biraz rahatlamış, kim bilir ne zamandır biriktirdiği yüklerinden kurtulmuş olan Nur, kısacık kestirdiği, kıvrıla boyattığı saçlarına sanki bir yabancıya saçlarıymış gibi titreyen ellerle dokunup, burnunu çektikten sonra, "Ne yapacağımı bilemiyorum. Gerçekten hiç bilemiyorum...?" dedi ve uzun uzun Güldenay'a baktı.

Güldenay, dudaklarına bir tebessüm yerleştirmeye çalıştı ama boşunaydı, boşuna olduğunu fark edip fazla stelemedi, çıkışından dolayı üzülmüştü, “zr dilerim Nur, yle bağırmak istememiştim,” dedi.

“Hayır... Özür dileme. Son derece haklıydın, benim kendime nasıl kızdığımı bir bilsen, seninkiler devede kulak...”

Uzun, derin, hüzünlü bir i çektikten sonra devam etti Nur, “Hepinizi hayranlıkla izledim, ne yapmak istediğinizi o kadar iyi biliyorsunuz ki... Ben bir türlü işin içinden çıkamıyorum. Bir taraftan çocukları düşünüyorum, kızlar çok düşkün babalarına, babaları da onlara karşı hep iyi olmuştur. ocuklarımla bana düşman olmasını istemiyorum ama onların bu ortamda büyüyor olmalarının da tehlikeli olduğunun farkındayım, şimdi değil ileride beni anlayacaklarını umuyorum. Ve çok affedersiniz ama ben hâlâ kocamı seviyorum, evet salakça, evet mankafaca, evet kepaze bir şekilde ama seviyorum...”

“Hepimiz seviyoruz, hâlâ bir şeyler hissediyoruz Nur, yoksa burada ne işimiz var?” diyor Yasemin ve bize dönerek, “Kahve isteyen var mı?” diye soruyor mutfağa yönelirken.

Herkes kahve içiyor.

Kahveler gelene kadar kimse ağzını açmıyor. Yasemin servis yapıyor tek tek. En son Nur’un yanında duruyor, Nur’un kendisine yabansı gelen saçlarını bir anne içtenliği ile okşuyor.

Yasemin yerine oturduktan sonra Aslı, “Nur’un bu durumuna bir are düşünmeliyiz, madem bu işe hep beraber başladık, ‘zm üretilip, uygulayacağız,’ dedik, bu sorunu da halletmeliyiz.”

“Nasıl?” diye soruyor İlkin; gözlerini řařırđıėı, kızdığı veya merakta olduğu zamanlardaki gibi kocaman açarak.

Bir süre susup düşünüyoruz, sessizliği yeniden Aslı bozuyor:

“Bence, soru cevap oynayalım...”

“O ne yahu? “diye bu sefer ben soruyorum.

Rauf gülümseyerek,

“Aslı’nın sınıfında öğrencileri ile oynadığı bir oyun...” diyerek, genç kadına bakıyor; birbirlerine aşkla gülümsüyorlar; kısa ama derin bir göz sevişmesi yaşıyorlar önümüzde...

“Eeee...” diyorum, sabırsızlanarak. Aslı devam ediyor.

“Sınıfta mesela bir kabahat işlendiğinde veya ne bileyim çocukların sakladığı bir sır olduğuna inandığımda oynadığımız bir oyun. Çocuklara ispiyonlamanın iyi bir şey olmadığını öğretmiştim. O nedenle büyük bir suçla karşılaştığımızda, örneğin biri diğerinin canını yaktığında, sınıf camını kırdığında falan... kabahatli çocuğu öğrenmek için bulduğum bir formül...”

“Bunun Nur’a ne faydası olacak?” diye biraz da sesinin tınısına hâkim olmaya çalışarak soruyor Güldenay...

“Yani...” diyorum ben de; Aslı’nın anlattıklarından bir şey anlayamadığım için.

“Şöyle...” diyerek, devam ediyor, “Nur, tam olarak ne istediğini bilmediğini söylüyor. Ama hepimiz gibi kendisi de çok iyi biliyor ki bu şekilde yaşayamaz. En azından mutlu ve huzurlu olamaz.”

Kafasını sallayarak Aslı’yı onaylıyor Nur.

“Bu durumda inebildiğimiz yere kadar Nur’un sorununun derinine inmemiz gerekiyor. Evet, bu bir psikoloğun işi olabilir ama o kadar vaktimiz yok. O nedenle kendi göbeğimizi kendimiz keseceğiz, soru soracağız, Nur da soracak, cevap verecek, cevap vereceğiz, sonunda ortaya çıkan tabloya göre hareket edeceğiz. Tamam mı?”

Denememek için de bir bahanemiz yoktu, ‘Tamam’ dedik; oyun başladı.

İlk soru, Aslı’dan geldi, sevecen bir öğretmen tonlaması ile:

“Nur, söyler misin bana neden kocanı seviyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Nur sıkılğan bir sesle, Aslı:

“Bu cevabı kabul edemeyiz Nur. Doğrusunu istersen bu oyunda tek kelimelik; evet, hayır, bilmiyorum, belki gibi cevaplar kabul edilmiyor. Bir yanın kocanla hâlâ bir arada olmak istiyorsa, hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyorsun demektir ki bunun için kimse seni yargılayamaz. Şimdi yeniden soruyorum, neden kocanı seviyorsun?”

Araya İlkin girerek, “Bir dakika, bir dakika Aslıcım. Madem bu işi el yordamıyla çözeceğiz sanırım yanlış soru ile başlıyoruz. Bence Nur bize eşi ile nasıl tanışıp, evlendiklerini anlatsın önce...”

“Evet,” diyorum hevesle... İçimde hiçbir zaman zapt edemediğim merak duygusunu bastırmaya bile gerek duymadan. Çok utanarak itiraf ediyorum ki, insanların özel hayatlarına dair hikâyeleri dinlemek, onların evine gittiğimde gizli gizli banyo dolaplarına göz atmak, yaşamlarına ait ipuçları toplamak gibi son derece edepsiz bir yönüm var...

“Yani...” diye başlayarak söze karışıyor Yasemin, “benim terapistim de hep en başından sormaya, anlattırmaya başlar, bence de öyle yapalım.”

Nur işin özünü kavradığını anladığını belirten bir kafa hareketi yaptıktan sonra bir süre yere bakıp, dudaklarını içeriye doğru kapatıp düşünüyor. Burun deliklerini fazlasıyla şişiren bir nefes alma hareketinin ardından, konuşmaya başlıyor:

“Biz onunla çok badireler atlattık. Aramızda yaş farkı var, Nihat benden on iki yaş büyük.

Tanıştığımızda yirmi iki yaşındaydım, tek hayalim evlenmekti, zaten başarılı bir öğrenci değildim. Nihat ise yolun yarısına gelmişti, çapkınlıklarını yapıp ipe dizmişti, ailesi evlenmesini, çoluk çocuk sahibi olmasını istiyordu, işlerini

düzene koymuş, ev için para biriktirmeye başlamıştı. Tesadüfen bir düğünde tanıştırıldık, aile bireylerinin birbirlerine kaş göz işaretleri yapmaları, manalı gülüşler, kaş kaldırma-lar, göz atmalar... Daha o gün kanım kaynadı Nihat'a. Boy-lu poslu, oturup kalkmayı bilen, ağır, efendi bir adam... O gece sadece bir kez dans ettik.

Düğünden iki gün sonra Nihat, babamın dükkânına uğra-mış, derdini anlatmış, kızınızı pek beğendim, niyetim ciddi, ama önce bir tanışmak, konuşmak gerek önce sizin, ardından kızınızın da gönlü olursa bir oturup konuşmak isterim.

Babam, neredeyse tef çalarak geldi o gün eve. Benden yana pek ümitli değildi. Okuyacağım diye direktmiş, liseden zor mezun olmuşum, ev kadınlığım anneminkinin beşte biri kadardı, elimde mesleğim yoktu, eh pek de güzel bir şey değilim. Adamın akli çıkıyordu başına kalacağım diye.

Annem desen, babamdan fena... Ne zaman bir tanıdığın, akrabanın düğünü olsa, ne zaman yakın çevreden birinin kı-zını istemeye gelseler karalar bağlardı. Öyle gizli saklı değil, alenen yüzüme bakarak, kulağımın dibinde söylenirdi: "El âlemin çocukları neredeyse ikinciye evlenecek, senin için şu kapıyı çalan biri olmadı daha. Kız, sen evde kalacaksın bak; demedi deme. Şunun şurasında iki yılın var yirmi beş ol-duğun gün evlenmeyi unut!... Kimse tohuma kaçan karıyla evlenmez."

Nihat'la böyle tanıştık işte, birkaç kez dışarıya çıktık gün-düz vakti. Çay bahçesi, deniz kenarı falan... Eğlenceli, ko-nuşkan, kibar bir adam. Tamam, yaşı epey bir var, hareketli yaşamaktan yorulmuş, sakın huzurlu bir hayat istiyor. Ben de, "Evet, ben de öyle istiyorum," diyorum ama doğru de-ğil; aslında merak ettiğim koca bir dünya var. Evlenince ta-kıp takıştırıp, eğlenceye gideceğimi hayal etmişim, gezmeye meraklıyım, hayatımda bir kez bile diskoya, gece kulübüne

girmemişim, merak ediyorum ama bunları adama söylemiyorum beni beğenmez diye. Nihat'a sakın, mazbut, hanım hanımcık bir kız modeli çizdim anlayacağınız."

"Yani yalan söyledin," diyor Rauf, bu sözlerle karşılık...

Genç adama hepimiz kötü birer bakış fırlatıyoruz, bunun üzerine "Tamam hanımlar ama 'Bu işi doğru yapalım,' diyen sizsiniz. Nur'u yargılamıyorum, sadece düğümleri çözmeye çalışıyorum."

"E, haklı Rauf," diyor Nur... "Ben Nihat'ın ne istediğini, nasıl bir kadınla evlenme gayesi içinde olduğunu anladığım anda yüzüme türlü çeşitli maskeyi takmaya başladım."

"Tek derdin evlenmekti yani?"

Gülidenay'ın bu sorusuna kafasını 'evet,' anlamında salladıktan sonra anlatmaya devam ediyor:

"Evlenmekti ama Nihat ile evlenmekti. Bunu tüm samimiyetimle söylüyorum. Üzerimde 'evlen' baskıları olduğu halde gönlüme yatmayan biriyle evlilik yapmazdım. Nihat, bana çok güvenli bir sığınak, iyi bir yol arkadaşı gibi geldi. O, 'Selvi Boylum Al Yazmalım'ın Cemşit'i gibiydi gözümde. Onu görmek, onun yanında olmak bambaşka şeyler hissettiriyordu. Sanki... Sanki kasvetli, soğuk, kapkara bir kıştan çıktıktan sonra bahar güneşi ile kucaklaşma hali gibi. Huzurlu..."

"Güneşe doğru yürüdüğünde karşıdan gelenin kim olduğunu anlayamazsın," diyorum aklıma Semih düşüyor o anda...

"Aynen öyle," diyor Yasemin iç çekerek...

"Peki, sonra?" diye soruyor Aslı, konun dağılmasına izin vermeyerek.

"Sonrası malum işte. Göz açıp kapayana kadar evlendik. Annemin etekleri zil çalıyordu, babam kesenin ağzını iyice açtı. Nihat da öyle... Hiçbir isteğim geri çevrilmedi, evime

ne istersem aldım, nasıl bir düşün istiyorsam öyle oldu. Hayatım boyunca bir daha asla yaşayamayacağım iki ay geçirdim. Kendimi prenses gibi hissediyordum.”

“Bu zaten hep böyle olur,” diyoruz ağız birliği etmişçesine... Mahzun, ezik gülüşler asılı kalıyor havada.

Hüznü dağıtan İlkin oluyor, “Tahmin edeceğiniz üzere ben oldukça kilolu, genç bir kadındım; bir gelinlik beğendim ki, mucize gerek içine girmem için; ama kaprisin bini bir para tabii, inadım inat aldırđım o gelinliği. Rejim yapacağım, içine gireceğim sözde; üç ay var nikâha. Herkes gözümün içine bakıyor, bir parça eriyebilmem için elinden geleni yapıyor. Maydanoz, limon suyu diyorum kaynatılıyor, ılık suya tarçın diyorum hemen önüme geliyor, o zamanlar böyle rejimin yanına yakışan ekmekler yok, annem kendi hazırlıyor benim için ekmeği. Sevgilim, canım çekiyordur diye dünya para verip diyabet şekerlerinden, çikolatalarından alıyor. Ben böyle ortalıkta şişman bir prenses gibi dolanıyordum. Tüm gün aç biilaç geziyorum. Dolayısıyla burnumdan soluyorum, herkesi azarlıyorum. Gel gör ki gece olup yatağa girince rüyalarım giriyor yemekler, ağzım sulanıp, karnım zil çalarak uyanıyorum. Bir kedi gibi sessiz, bir hırsız gibi temkinli adımlarla giriyorum mutfağa, ‘Allah’ım sana geliyorum,’ diye saldırıyorum ortada ne varsa. Sabah olunca ilk iş tartıya çıkmak, yok elbette bir gram indirim. Herkes kafayı yiyor, elbette ben o gelinliği giyemedim...”

İlkin o kadar güzel anlatıyor ki, her sahne gözümüzün önünde canlanıyor. Gözlerimizden yaşlar akıyor gülmekten, bir süre böyle devam ettikten sonra, İlkin, Nur’a soruyor, “Ne zaman başladı sorunlar? Bebekten sonra mı?”

“Üçüncü kızıdan sonra... O zamana kadar evlilikti işte. Ben, beğenerek evlenmiştim Nihat’la ama âşık değildim, zaman içerisinde sevdim onu...”

“Ama hiç âşık olmadın Nihat Bey’e değil mi Nur?” diye sordu Yasemin.

“Hiç... Ama âşık olmak gibi bir derdim de yoktu zaten. Bir genç kız hülyası gibi görüyordum aşkı. Düşünmüyordum bile, ihtiyacım yoktu. İstedğim her şey elimin altındaydı.”

“Mutluydun yani...” diyorum, Nur yeniden ellerini saçlarına götürüp, kahvesinden bir yudum alıp, “Evet,” diyor ve devam ediyor:

“Mutluydum... Benim için bu kadar basitti. Kendime ait bir evim vardı, kocam vardı, çocuklarım... Maddi sıkıntılarımız yoktu, tatile çıkardık, doğum günlerimizi kutlardık, çok tartışmazdık bile...”

“Ne değişti peki?” diye yeniden araya giriyorum.

“Benim için hiçbir şey... Ben mutluydum, onun da mutlu olduğunu sanıyordum ama sonra başka bir kadının varlığını öğrendim.”

Derin bir sessizlik çöküyor, Nur devam ediyor:

“Aslına bakarsanız, bana göre bizim evliliğimizin sorunu kaza.”

“Ne kazası.”

“Üçüncü kızın doğumundan üç ay sonra Nihat feci bir trafik kazası geçirdi. Arabada sıkışmış; itfaiye, polis, kurtarma ekipleri... Zor çıkarmışlar içinden; ayaklarda, kollarda onlarca kırık... Ölümünden dönmüş, yaşaması neredeyse bir mucizeydi.”

Hep beraber, “Geçmiş olsun...” diyoruz kırık seslerle. Hep beraber ellerimiz kulaklarımıza gidiyor, sonrasında üç kere tahtaya vurmak için başka başka yerlere...

“Kazadan önce boynunda ufak bir rahatsızlık çıkmıştı; boyunluk takıyordu. Doktorlara göre boyunluk korumuş, yoksa gidermiş... Onlarca kez ameliyata girdi, günlerce yoğun bakımda kaldı, iç organlarda bile kanama vardı...”

Gözleri uzaklara baka baka anlatıyor Nur. “Her neyse... Bir zaman sonra yoğun bakımdan çıktı; iki ay hastanede, iki ay evde bir bebeğe bakar gibi baktım. Altını temizledim, vücudunu yıkadım, yemek yedirdim, gazete okudum. O kadar iyi baktım ki, hastaneden çıkarken doktorlar, hemşireler ağız birliği etmişçesine Nihat’a, “Çok şanslı bir adamsınız, kazardan kurtulmanız bir yana Nur Hanım gibi bir eşiniz var,” dediler.

“E ama böyle olaylar evliliği güçlendirmez mi?” diye sordu Güldenay.

“Ben de öyle düşünmüştüm. En azından benim Nihat’a olan sevgim ikiye katlanmıştı. Onun öleceğini düşünmek aklımı almıştı. Hele iyileşme dönemindeki o aciz hali, benim elime kalışı, bir bebek gibi savunmasız olması... Hayatımda ilk kez ben birisine değil, yetişkin biri bana muhtaçtı. Nihat bana değil, ben Nihat’a bakıyordum...”

“Adam senin bu fedakârlığına karşın mı aldattı seni yahu, ‘yuh’ diyorum başka bir şey demiyorum!” Yasemin’in öfkesi, gözlerinden okunabiliyordu.

“Yok, yok,” diye telaşla yanıtladı Nur...

“Nihat, benim anneliğimi, eşliğimi, özellikle o kaza sonrası kendisine bakışımı hep takdirle anmıştır. Her fırsatta teşekkür etmiştir...”

“Neden başka bir kadınla peki şimdi?” Güldenay’ın imasını hiç sakınmadan ortaya koyuşuna sinir oluyorum. Nur ise çok üzerinde durmadan sakince anlatmaya devam ediyor:

“Nihat, iyileştikten sonra değişmeye başladı. Bana ve çocuklara gram kötülük etmedi, önce bunu söyleyeyim ama arada bir birkaç duble içtikten sonra, ‘Hanım, hayat tatlı, ömür kısa, tadını çıkarmak lazım, yaşamak lazım’ gibi laflar etmeye başladı. Fazla üzerinde durmadım, ‘çakırkeyif işte,’ dedim... İnanın (parmağının ucu ile gösteriyor) ancak şu

kadar önem vermişimdir dediklerine...”

“Kaza sonrası travması,” diyor İlkin bilgiç bilgiç, “benim bir arkadaşım da benzer bir olay yaşamıştı. Ölümünden dönmüştü, uzun zaman komada kalmıştı. Biz onu kazadan önceki hali ve sonraki hali diye ikiye ayırmıştık. Sonrasında bir doktor bunun bilimsel bir gerçek olduğunu anlatmıştı. Ölümle yüzleşen insanlarda, bizim hayatın gerçekleri dediğimiz şeylere karşı bir boş vermişlik oluyormuş. Yani gündelik şeyler; para kazanmak, mal, mülk sahibi olmak, kariyer yapmak, başarılı olmak gibi... Onlar yaşama dört elle sarılıp, bir gevşeme yaşıyorlar. ‘Dünya umurumda değil,’ moduna geçiyorlar, sikimden aşağısı Kasımpaşa durumu... Nihat’a da öyle bir şey olmuş olabilir.”

“Aynen öyle!” dedi Nur heyecan içerisinde İlkin’e dönerek, “Nihat bir süre sonra bayi toplantısı, büyük ortaklarla iş yemeği, bilmem ne fuarı falan diyerek özellikle hafta sonları ortadan kaybolmaya başladı. Bir, iki, üç derken... bir gece bana, “Otursana Nur yanıma,” dedi. Oturdum. Sonra anlatmaya başladı işte... Böyleyken böyle dedi...”

“Neymiş öyleyken öyle olan?” diye atlıyorum.

“İşte... Bir kadın varmış, bir süredir görüşüyorlarmış, âşık olmuş falan filan...”

“Sen ne yaptın?” diye telaş içinde soruyorum elimde olmadan.

“Ne yapayım? Dinledim sessizce. Beni ve evini ihmal etmeyeceğini söyledi. Sesimi çıkarmadım.”

“Tehdit etmedin mi? Boşanırım falan demedin mi?”

“Boşanmak istemedim ki, hâlâ da istemiyorum...”

“Ay çıldıracağım şimdi,” diyerek ayağa kalkıyor Yasemin, çantasından sigara paketini çıkarıyor, “Kızım manyak mısın sen?” diye hışımla sorduktan sonra koltuğa atıveriyor kendisini...

“Anlamıyorsun Yasemin... Ben sizin gibi âşık değilim kocama, seviyorum ama çocuklarımı sever gibi seviyorum işte. Daha fazlası nasıl olur, nasıl başka türlü sevilir bilmiyorum...”

“E öyle yolladın adamı yani kadına...”

“Hafta sonları gidiyor Nihat, cuma ve cumartesi geceleri orada kalıyor, pazar akşam yemeğine eve geliyor, çocukların derslerini kontrol ediyor...”

“Ne zamandır devam ediyor bu ilişkileri?” İlkin’in avukat sesi ile soru sormaya başlaması hafif bir gülümsemeye neden oluyor bende.

“Valla İlkin nereden bakarsan bak, bir beş yıl oluyor.”

“Çüş!” diyor bu sefer Yasemin.

İlkin, aldırmayarak devam ediyor, “Yani oğlan bu süre içerisinde dünyaya geliyor, kadınla beraberken seninle de beraber oluyor kocan öyle değil mi?”

Merak içerisinde Nur’a bakıyoruz.

Ben, sinsi sinsi oğlanın Nihat’tan değil de başka bir adamdan olduğunu itiraf etmesini bekliyorum her nedense...

“Evet,” ... Nur kulaklarının en tepesine kadar kızarıyor. “Hamile kalınca aldıralım diye düşündük önce, sonra vazgeçtik, kismete oğlan çıktı işte. Ama spiral taktırdım şimdi...”

“Ay aferin sana Nur, on pekiyi verdim!” diye yine çıkışıyor Yasemin.

“Allah Allah,” diyorum, “valla Nur, ne diyeceğimi şaşırdım sana, şimdiye kadar böyle bir şey duymadım yemin ederim.”

“Ben de duymadım, başkası anlatsa inanmazdım zaten. İşin en tuhaf olanı, öfke bile yok içimde. Gideceği zaman çantasını bile hazırlarım, o kapıdan çıkarken öper yanaklarımdan öyle gider.”

“Tövbe tövbe!” Yasemin e’leri o kadar çok uzatıyor ki... uzatmasa sanki gidip Nur’a iki tane patlatacak.

“Kızım sen psikolojik vakasın ya!” diyor en sonunda.

“Biliyorum!” sesi, biraz yüksek perdeden çıkıyor bu sefer Nur’un, hafiften sinirler gerilemeye başlıyor.

“Hadi,” diyorum ortamı biraz yumuşatmak için, “karnınız acıkmadı mı? Bir şeyler söyleyelim, yemekten sonra yeniden konuşuruz.”

Yemek yerken kimsenin başka bir şey düşünmediğinden eminim. Her birimizin kafasında çınlayan Nur’un kucağına bırakıverdiği bomba duruyor. Aşk denilen kavram hepimizin yaşamını o kadar çok meşgul ediyor ki, sevginin nasıl bir şey olduğunu unutmuşa benziyoruz.

Nur bize, en azından bana sevgiyi hatırlatıyor; irkilerek, sarsılarak yavaşlıyorum. Semih’le, Kerim’le ilişkilendirdiğim şey hiç kuşku yok ki aşktı, aşkın karanlık ve sinsi yüzüydü yüzleşmek, hesaplaşmak istediğim. Şimdi bunu açık yüreklilikle yazabiliyorum, bunun farkına ancak şimdi varabiliyorum.

Aşkın içinde yüzerken aşk için her yolun mübah olduğu bilgisi de bir şekilde beynin içerisine yerleşiveriyor, kim bilir belki de bilim insanlarının dediği gibi bu durum muhakeme yeteneğini kaybetmemiz nedeniyle oluyor. Ama aynı zamanda çok âşıkken, çok sevdiğimizi söylüyoruz, ‘Çok sevdiğim için intikam alıyorum,’ diye avutuyoruz benliğimizi, yatıştırıyoruz merhametimizi ya, işte tam da orada hata yapıyoruz çünkü sevgi denilen şey aşkın bir üst düzeyi, bunu kimse söylemiyor bize. Aşk her zaman çok daha parlak kâğıtlara sarılarak vitrinlere çıkarılıyor çünkü hepimiz aşkın para ettiği bir dönemde yaşıyoruz. Oysa sevgi öyle mi? Sevgi neden para etsin ki?

O an tam olarak şunu düşünüyordum: “Keşke ruhum Nur’un ki kadar hafif olabilseydi!” Aradan geçen zaman içerisinde Semih’e duyduğum öfkenin bir gram dahi azalmış

olmasını isterdim; keşke olabilseydi... Ama o zamanlar kendimden geçmiş bir haldeydim; kimi zaman bir romanın sayfalarında, kimi zaman bir şarkı sözünde, bir film sahnesinde; canımı yakan, beni o anlara götüren kırık bir gözyaşında saklı acılar, belleğimi taze tutmama neden oluyordu. Şimdi ise bildiğim tek bir gerçek var; aşk için, aşk kırıklıkları için ne yaparsan yap, yok etmen imkânsız... en güzeli onlarla yaşamaya alışmak ve mümkünse hain seslenişlerini duymamak...

Yemek sonrası Aslı'nın yaptığı kahveleri içerken Nur kendi sorularına kendisi cevap veriyor:

“Sanırım onu bu şekilde kabul etmek gerekiyor. Yani... Benim derdim sadece evlenmekti. Sahip olabildiğim en güzel şey bu; evlilik... Evlilikle beraber gelen çocuklar. Çocuklarımın mutluluğu, onların geleceği, belki de en doğrusu bu şekilde yaşamak, terk edilme korkusunu alt edebilmek.”

“Zaten terk edilmiş durumdasın Nur, farkında mısın bilmiyorum ama..” diye tıslıyor Yasemin.

“Sanmıyorum...” diye ben cevaplıyorum.

“Katılıyorum,” diyor, İlkin ve devam ediyor:

“Nur’un eşi bir tercih yapmıyor. Muhtemelen (dönüp bir süre sessiz kalarak Nur’a bakıp, ‘Bu seni incitir mi bilemiyorum ama kocan bir başkasına âşık olmuş..’ Nur sanki olan dünyanın en normal şeyiymiş gibi kafası ile onaylıyor İlkin’i) bu ikinci kadın, adamın var olan evliliğini kabullenmiş, böylesi durumlara az rastlanır ama durum bu. Şimdi hukuki olarak yapmamız gereken şey, Nur’un eşi ile görüşüp onun ve çocuklarının geleceğini güvence altına almak...”

İlkin’in sözlerini bitirmesine olanak vermeden Nur atılıyor, “Yok hayır... Böyle bir şeyi istemiyorum ben. O iyi bir adam... Ne beni ne çocukları darda bırakır...”

“Sen öyle san!” diyor bu defa Güldenay, “Bak bana... Çocuklarımın hakkını alabilmek için ne dalavereler çevirdim.

O kadın bir hamile kalsın, adamın kucığına bebeğı koysun, sen ondan sonra görürsün hanyayı konyayı...”

“Güldenay haklı,” diyorum sakin bir sesle... “Hangimiz başımıza gelecekleri önceden tahmin ederek yaşayabiliyoruz ki? Senin karşına bizim gibi insanların çıkmış olması bir şans bana kalırsa... Hayatta her şeyin mümkün olduğunu ancak yaşayarak öğrenebildik biz; sen ise tüm bu bizim yaşadıklarımızı yaşamadan önlem alabilirsin. Kocandan başka bir dayanağın yok Nur. Üstelik dört çocuğun var. İşlerinin ters gitmesi, seninle boşanması, bir başka kadından çocuk sahibi olması, evlenmesi, ölmesi... Tüm bunlar muhtemel şeyler...”

Nur, “Ama ben...” diye başlayacak oluyor, başlayamadan gözlerinden yaşlar dökölüyor.

“Kocanla olan ilişkin sadece bir güvenceye ihtiyaç duymandan kaynaklanıyor senin.” Nur’un yanına sokulup, kol tuğun kolçağına oturuyorum; saçlarını okşayarak sanki çok küçük bir kız çocuğuymuş gibi onu avutarak anlatmaya devam ediyorum:

“Sen kocanı bir sığınak gibi görüyorsun. Hepimiz bu şekilde gördük, bu tuhaf bir durum değil ama bizler eşlerimize âşıktık, onlar için çok fedakârlık yaptık, senin durumunsa çok farklı. Sen kocanı değil evliliğı seviyorsun, evli olma hali hoşuna gidiyor çünkü evli kalabildiğın sürece tek başına kalmayacağını düşünüyorsun. Bence en büyük korkun baba evine dönmek, yeniden o baskı günlerini yaşamak, üstelik artık yalnız da değilsin, peşinde sürükleyeceğın dört çocuğun var.”

Kimseden ses çıkmıyor.

Ben de susuyorum.

Neden sonra Rauf, “Bence, yine de Nur’a yardımcı olabiliriz,” diyor.

Ona dönüp, eşzamanlı olarak “Nasıl?” diye soruyoruz.

“Yani belki bir araya geliştirmiş, bizim canımızı yakanların canını yakmak veya hakkımız olanı almak gibi şeyler olabilir... Evet, Nur’un durumu hepimizden farklı ama, onu böyle bırakıp arkamızı dönüp gidecek halimiz yok değil mi?”

Yasemin, “İlkin bir çözüm önerisi koydu ortaya, Nur da buna itiraz etti, daha ne yapacağız, gidip kadını öldürelim mi yani?”

Yasemin’in bu kendinden emin, burnu havada görüşleri feci derecede canımı sıkıyor. Kimi zaman, “Azıcık sus ve saygı göster,” demek geliyor içimden...

Rauf ise onun söylediklerini hiç duymamış gibi davranıyor, “Nur’un sorununu anladık değil mi?” diye ortaya soruyor.

Kafalarımızı sallıyoruz, devam ediyor, “Sorun varsa bir çözüm de mutlaka vardır,” diyor ve kendisinden oldukça emin bir şekilde ayağa kalkıp, bir elini pantolonun cebine sokarak ortada dolanıyor.

Bu çocuğa Aslı’nın aşkı yaradı. İlk zamanlarda tanıdığım silik, konuşmaya takati olmayan, hayattan bezmiş, omuzları içeride dolaşan adam nerede, şu karşımda duran neredeyse dünyaya meydan okumaya hazır adam nerede? Aşk insanı biçare yapabildiği gibi gözünü budaktan sakınmayan bir kahramana da dönüştürebiliyor. (Aşka olan bilinçsiz tutkumuzun nedenlerinden biri bu olabilir mi?)

“Sorun, Nur’un bitmiş bir evliliği illa ki devam ettirmek istemesi,” diye anlatmaya devam ediyor genç adam... “evlilik bitmiş. Burada bir parantez açmakta fayda var ki, bu bir aşk evliliği değil, bir sevgi ilişkisi yok denemez ama Nur’un söylemlerinin tanıklığında şu teşhisi gönül rahatlığı ile koyabiliriz: Bu evlilikte kıskançlık yok, sevgi ise başka bir çeşit sevgi, ilişkinin temelinde yatan şey ise Nur’un evlilik kurumu içerisinde kendisini güvende hissetmesi... Çünkü anladığım

kadarıyla, yanlış düşünüyorsam lütfen söyle Nur, senin sorunun aslında baba evinden kaynaklı, ailen ne yazık ki seni hep iteklemiş. Hiçbir zaman onların yanında kendini bu adamla olduğun kadar güvende ve mutlu hissetmemişsin...”

Nur, başı ile onaylıyor Rauf’u, o devam ediyor ve soruyor, “Ne olursa kendini daha iyi hissedeceksin Nur? Yani bugün kocan olmasa onun yerine ne olursa senin evliliğinde olduğun gibi rahat bir alanda yaşamayı sağlayacak?”

Nur, yutkunuyor, yutkunurken parmaklarını sıkıyor, ben hâlâ onun yanında duruyorum, omzunu destek olmak için hafifçe sıkıyorum ama o bir şey söylemiyor. Bunun üzerine Rauf,

“Bir iş!” diyor sevinç içinde...

Hepimiz biraz şaşkın, biraz kuşkululu bakıyoruz Rauf’a, Aslı hayretini gizlemeyerek, “İş mi?” diye soruyor.

“Evet,” diyor sevgilisine dönerek, iki elini yanlara doğru açıyor ve “bir iş, bir meslek, kendi başına ayakta durmasını sağlayacak ve kimseye muhtaç olmadan yaşamasını devam ettirecek bir şey; para kaynağı!”

Yutkunmalarına ara veren Nur, “Ben liseden zar zor mezun oldum Rauf, bugün üniversite mezunları bile iş bulamıyor, hem bulsam bile ne kadar para kazanacağım da kendimi güvende hissedeceğim?”

“E haklı kızcağız,” diyor İlkin, “mesela ben yanıma alabilirim Nur’u; isterse, sekreterlik yapar ama vereceğim para belli, ancak ev kirasını karşılar...”

“Hayır, hayır öyle bir şey değil benim söylediğim, kendi işi...” diye itiraz ediyor Rauf.

Herkes bir ağızdan homurdanmaya başlıyor ki ben giriyorum araya, “Bir dakika, bir dakika...”

Heyecandan ben de ayağa kalkıyorum, “Rauf çok haklı bence. En azından teşhisi doğru. Nur, elinden ne gelir se-

nin? İlla ki başka insanlardan farklı yapabildiğin, daha iyi yapabildiğin şeyler vardır...”

“Yani... Ne bileyim?”

“Say, hadi düşün ve say... Önemli, önemsiz... Yapmaktan zevk aldığın, yaptığın için takdir topladığın bir şeyler vardır mutlaka... Mesela yemek yapmak...”

“Yok... Yemek yaparım elbette de o kadar şahane değildir ama ama iyi dikiş dikerim...”

“Nasıl?”

“Öyle işte, evde otururken kendi kendime öğrenmişim küçükken. Annemin dikiş makinesini kurcalaya kurcalaya... Bir gördüğüm modeli, hemen çizerim kafamda, dikerim. Çocukların falan tüm elbiselerini diktim ama ne işe yarar ki?”

“Sen gerçekten safsın be kızım,” diyor yine Yasemin ama bu sefer sevimli bir şekilde gülümseyerek.

“Nur, sana küçük bir atölye açalım, orada dik ve sat...”

“Ya kim alır benim diktiklerimi? Onca marka var, onca alışveriş merkezi, onca mağaza, hem nasıl kuracağız atölyeyi?”

“Bak...” diyorum diz çöküyorum önünde, ellerini tutarak, “Ben sana sermayeni vereceğim; küçük bir yer tutacağız, ihtiyacın olan malzemeleri alacağız, kazandıkça belli bir dönem dahilinde bana geri ödersin, bir çeşit banka olacağım senin için...”

“Yalnız,” diyor Güldenay, “Farklı bir şeyler koymalıyız ortaya, yani bir şekilde pazarda olmayan veya az olana yönelmeliyiz.”

İlkin, Güldenay’ı eliyle işaret ederek “Çok haklı” diyerek onaylıyor.

Güldenay, heyecanlı bir şekilde ellerini çırpıp, “Organik kumaştan bebek ve çocuk kıyafetleri! Organik olan her şey tüm dünyada müthiş ilgi görüyor. Çok az bulunduğu için de iyi fiyata alıcı bulabiliyor. Benim arkadaşlarım internet

üzerinden deli gibi arıyorlar, bulduklarında da gözü kapalı alıyorlar vallahi.”

Bu fikre hepimiz heyecanlanıyoruz.

Nur için hayat o günden sonra farklı bir boyutta işliyor.

Nur’un eşi ile tanışıyorum. Adamcağız ne zaman tanıştığımızı, nasıl bu kadar samimi olduğumuzu sorgulamaya bile gerek duymuyor. Fikre destek oluyor, itiraz etmiyor, kiralanacak yerin bir yıllık sözleşmesini ve parasının ödemesini yapıyor. Makineler alınıyor, Nur, usul usul marifetlerini ortaya çıkarmaya başlıyor. Rauf onun için çok şık bir internet sitesi hazırlıyor. Güldenay, Yasemin, İlkin ve Aslı çevrelerine, alışveriş yaptıkları mağazalara Nur’un ürünlerini pazarlıyor, tavsiye ediyor. Leman, İstanbul Nişantaşı’nda bu tarz ürünler satan bir dükkânla anlaşma yapmasını sağlıyor.

Nur, bugün bu satırları yazdığım anlarda işi sayesinde evini geçindirebilecek kadar parayı kazanıyor; hâlâ evli. Kocasını diğer kadınla aynı şekilde yaşamını devam ettiriyor. Ben en çok diğer kadını merak ediyorum, aşk belki de ne olursa olsun her şeyi bir şekilde kabul edebilme yeteneğidir, kim bilir?

İhanet, intikamı beraberinde getiriyor. İki kere iki dört eder, bunun tarifi bu kadar basit, bu kadar net. İhanet geldiği zaman, intikam onun yanı başında beliriveriyor; sakil durmuyor; çok tanıdık, çok bildik... Gelip yerleşiveriyor, hiç yabancılık çekmiyor, çektirmiyor ama vahşi, vahşi olduğunu bile bile sokulmasına izin veriyor insan.

İhanet canını yakan bir gerçek, intikam, yanan canına pansuman niyetine sürdüğün bir zehir... Bulanıklaşan zihnin berraklık kazanır zaman zaman, o bir anlık derin nefes alışlarında ise yaptığın, yapacağın hainlikler için kendini sorgulamaya başlarsın, işte o anlarda gözlerine bakman gerek veya bakmaman. Çünkü gözler gerçeği hep söyler; gerçeğten ne istediğini, ne hissettiğini hep gözlerin söyler. Ben gözlerimin içine hiç bakamadım, hep çekindim.

Kırık Kalp Sendromu Kulübü üyeleri bir bir muratlarına ermeye başlamıştı geriye sadece ben ve Leman kalmıştık ki, zaten Leman'ın intikam planı belliydi. Bunun için hiç kimseye ihtiyacı yoktu; ben hariç. Benim ona yardım etmem için ise Leman'ın bana "Haydi," demesi gerekiyordu. O gecenin sonra Leman ile birkaç kez telefonda konuşmuştuk,

olan bitenden haberdar olabilmek için arıyordu, rapor geçiyordum. Özellikle Nur'un işlerini büyütmesine çok yardımcı olmuştu, her konuşmamız benimle bitiyordu:

"Bir karar verebildin mi İris," diye soruyor ve aynı cevabı alıyordu:

"Hayır, hâlâ düşünüyorum Leman..."

Hâlâ düşünüyordum. Zamanın geçmiş olması, araya giren onca olay, atlattığımız badireler, maceralar, kızların yaşadıkları, yaşattıkları, Aslı ile Rauf'un aşkı... Tüm bu olan biten içerisinde, onca koşturmanın heyecanı içindeyken doğrusunu tam olarak söylemek gerekirse çoğu zaman Semih'i unuttuğum oluyordu. Ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde, sanki onu unutmam büyük bir günahmış gibi, aniden gelişiveren herhangi bir olayla hatırlıyordum. Mesela yolda yürürken karşıdan gelen bir çiftin uzanıp birbirlerini öpmesi, markette kasa önünde beklerken, iki sevgilinin kıkırdaması, pusetinde gülümseyen bir bebek, bir gelin arabası... tüm bunlar; sıradan, tekdüze, her gün milyonlarca insanın karşı karşıya kaldığı tüm o küçük anlar benim boğazımda kocaman yumrular oluşturmaya, yutkunmakta zorlanmama, dudaklarımın gerilmesine neden oluyordu. O küçücük anlarda Semih'e olan nefretim, (yoksa hâlâ devam eden ve devam ettiğini hissettiğim için kendime olan kızgınlığımı mı demeliyim bilemiyorum) duyduğum öfke, ilk günkü tazeliği ile gelip yüreğime yerleşiveriyordu.

Beni yanlış anlamayı istemem. Aslında gerçek anlamda Semih'in de, ona duyduğum aşk veya sevginin de -adı her neyse- yok olup gitmesini; onu anımsamamayı, umursamamayı o kadar çok isterdim ki... Hâlâ engel olmadığım bir şekilde, Semih'i öldürmek, yok etmek, dünya üzerinden silmek istiyordum. Canının acımasını ve onu can acısı çekerken izlemeyi istiyordum. Kimi zaman yüzümde hain bir

gölümseme ile Semih'e yapabileceklerimin en kindar, en acımasız, en adi planlarını detayları ile tasarlarırken yakalıyordum kendimi. Tuhaftır ki bu zamanlarda hem kendimden utanıyor, hem de o anda hissedeceğim müthiş doyumun nasıl bir şey olacağını düşünerek hayal etmeye devam ediyordum.

Bildiğim tek şey, Semih'ten intikam almadan ondan kurtulamayacağımdı.

Aradan yaklaşık bir ay geçmişti. Aslı ile Rauf'u Brüksel'e yolcu etmiştik. Aslı, Aytekin'den yıldırım hızıyla boşanmış, Rauf çok iyi bir iş teklifi almıştı. Yerleşme telaşı bittikten sonra evleneceklerdi; mutlaka törene katılacak, böylelikle küçük bir Belçika turu da yapmış olacaktık. Ama ne derler bilirsin, "Tanrı'yı güldürmek istiyorsan ona planlarından bahset..."

Çocukları uğurlamamızın üzerinden bir hafta geçmemişti ki, Leman'ın ölüm haberi ile sarsıldık. Ancak Leman öldükten sonra, onun uzun zamandır hasta olduğunu, hastalığı için gerekli olan tedaviyi kabul etmediğini öğrenecektik. (Yasemin'in verdiği bilgiye göre Leman, bundan yıllar önce meme kanserine yakalanmış, bir göğsünü kaybettiği uzun ve sancılı bir iyileştirme dönemi geçirmişti. Yeniden böyle bir süreç yaşamak istememiş, 'İnsan gibi ölmek istiyorum,' diyerek son zamanlarının tadını çıkarmıştı.)

Leman'ın ani ölümü beni fazlasıyla sarstı. Çok istememe rağmen cenaze törenine gidemedim; orada olmayı hâlâ hak etmediğimi düşünmem bir yana, Kerim'le karşılaşma fikri de beni hayli endişelendirmişti. Tüm bunların dışında yapmam gereken bir iş vardı: Leman'ın intikamını almak!

LEMAN SARICA

Leman Sarica, ilk âdetini gördüğü günden, menopoza gireceği güne kadar her kadın döngüsünde, suratına yediği şiddetli tokadı unutamayan kadınlardan biriydi. Her kanamasının başlangıcında, iç çamaşırında beliren o küçük kızılıkla göz göze geldiğinde kadın olmaktan nefret ettiğini ve biraz şanslı olsaydı bir erkek olarak doğmuş olması gerektiğini düşünürdü.

Hiç unutmuyordu, henüz orta birinci sınıftaydı, şiddetli bir karın ağrısı ve varlığını sadece çişini yaparken hatırladığı kukusunun sızlaması ile uyandığında aslında tek dert ettiği akşamüzeri katılacağı doğum günü partisiydi.

Sabahın erken saatleriydi, günlerden cumartesiydi. Annesi, mutfakta kahvaltı hazırlığında olmalıydı ki tıkırtıları duyuluyordu. Uykulu gözleri ile tuvalete gidip, pijamasının altını indirmesi ile çılgılığı basması bir oldu. Öylesine keskin ve acı dolu bir bağıştı ki, annesi koşarak geldi, kapıyı açtı, kızı gördü. Leman, dizlerine kadar indirdiği pijaması, kalçasının altına kadar indirebildiği külotu ile suratı sapsarı, gözleri fal taşı olmuş şekilde öylece duruyordu.

Kadın, iki adımla kızının yanına gelip, kanı görünce bir parça da olsa yüreğine su serpildi ve kızın o an için hiç beklemediği şeyi yaptı, "Kirlenmişsin!" diyerek, suratına okkalı bir tokat atıverdi.

Leman'ın çocukluğu o tokatla bitti, alışageldiği hayatı, o tokat ile değişti. Tokadın geldiği günün akşamı, babası kızını bir gün öncesi gibi kucaklayıp sevmeyi, kucağına oturup kollarını boynuna dolmasına izin vermedi. Kısa eteklerini, askısız bluzlarını giymesini yasakladı. Acil bir operasyonla

Leman, kendisinden iki yaş küçük erkek kardeşi ile kaldığı odadan o zamana kadar kiler olarak kullanılan aydınlığa bakan odaya taşındı.

O günden sonra Leman, kendisinin gerçekten kirlenmiş olduğuna inandı. Nasıl kirlenmiş olduğunu anlayamadığı, anlayamadığı halde soru sormaktan da korktuğu için her fırsatta banyoya girdi, uzun uzun, vücudunun rengi kırmızıya dönene kadar keselendi. Odasını neredeyse gün aşırı çamaşır suları ile sildi. Sonrasında bununla yetinemez oldu, evin her köşesini kendi elleriyle silip süpürmekten, perdeleri yıkamaktan, mutfak bankosunu, lavaboları, banyo küvetini tırnakları pörsüylene kadar silmeden içi rahat etmedi.

Tek sorun kendi kirliliği de değildi elbette, o günden sonra hayatında değişen şeylerden birisi de sokağa çıkma ve erkek arkadaşları ile oynama yasaklarıydı. Tokattan önceki cuma günü, akşamüzeri evlerinin karşısındaki boş arsada, saklambaç, yakar top oynayan Leman, pazartesi günü sokağa çıkarılmadı. Sadece, kız arkadaşlarının evlerine gidebilirdi, daha da uygunu kızların eve gelmesi olurdu.

Bu keskin ve çocuk zekâsının zerre kadar algılayamadığı bir durumdu. Olayın üzerinden birkaç gün geçmiş, pamuklu bezleri nasıl koyacağı, ne sıklıkla değiştireceği, onları nasıl temizlemesi gerektiği konusunda annesi tarafından yeterince bilgilendirilmiş olsa da neden kukusunun kanadığı, bunun nasıl bir hastalık olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Sadece ilk saatlerde yaşadığı öleceği hissini geçiştirebilmişti.

Sonunda dayanamayıp annesine neden kanadığını ve neden her şeyin bir anda değiştiğini sordu. Kadın elbette böyle bir sorunun geleceğini biliyordu, kendisi de zamanında bu yollardan geçmişti, o da annesinin kendisine söylediklerinin hemen hemen aynısını kızına söyledi, zaten başka nasıl söyleneceğini hiç düşünmemişti. “Artık sen çocuk değilsin.

Küçük kızlar kanamaya başladığında çocuklukları sona erer, artık sen genç bir kızsın, evlenecek ve anne olacaksın. Bu kanama bunun işareti. Bundan sonra senin en önemli vazifen kızlığını koruman, namuslu olman... Kendini evleneceğin adama saklayacak, bembeyaz gelinliğiyle bu evden çıkıp gideceksin.”

Henüz on birindeki Leman'ın anlamayan, anlamadığını da açıkça ifade eden şaşkın gözleri karşısında kadın, sanki onu korkutmaktan, sanki hırpalamaktan, ürpertmekten keyif alıyormuş gibi, “Bana bak; bundan sonra erkeklerle samimi olmak yok. Hele ki onların seni ellemesine, oranı buranı mıncıklamasına izin verirsen, alimallah babandan önce ben paralarım seni kızgın sopalarla!”

O olaydan sonra Leman, uykuya dalmadan önce minik ellerini uzattığı Tanrı'sına şöyle yalvarır oldu: “Lütfen sabah uyandığımda bir kaplumbağa kabuğum olsun, gerektiği zaman kaçıp saklanabileyim.”

Ankara Siyasal'ı kazanana kadar Leman'ın hayatı, okul, ev, kütüphane, kız arkadaşlarla ev buluşması şeklinde geçti.

Sıradan bir güzelliği olsa belki çok zorlanmayacaktı ama aksi gibi farklı bir güzelliğe sahipti; öyle bir bakışta kimse çok güzel diyemezdi onun için, bilindik güzellerden değildi ama uzun boynu, simsiyah saçları, kapkara gözleri, duru beyaz teni ile farklı bir pırıltısı vardı.

Lisede aldığı arkadaşlık tekliflerinin, çantasına, montuna gizli gizli bırakılan aşk mektuplarının haddi hesabı yoktu. Bu tür şeylerle karşılaştığında paniğe kapılıyordu, sanki babasının her yerde gözü kulağı varmış gibi olan bitenden haberi olacak diye ödü patlıyordu.

Leman'ın Ankara Siyasal'ı kazandığı gün, babasının kalbi alışveriş yaptığı manavın önünde aniden durdu, onlarca şeftalinin içine gömülen kafası bir daha kalkmadı. Leman

babasının ölüm haberini üniversiteyi kazandığı haberinden sonra aldı; hayallerinin okuluna gideceği için sevinemedi elbette. Annesine kazandığını söylemedi bile, adeta hevesi kursağında kaldı, bunu herkese bu şekilde anlattı. Doğrusu ise şu şekildeydi: Leman, üniversiteyi hem de Ankara’da bir üniversiteyi kazandığını duyunca çok sevindi, sevinçten gözleri doldu ama aynı zamanda ölesiye korktu, babası sımsıkı tembihlemişti, İstanbul dışında okul yazmak yasak diye, göndermem demiş, yemin etmişti. Babasının ölüm haberini alınca bir tuhaf duygu ile doldu içi sadece kendi kendisine itiraf edebileceği bir deli sevinç ile coştı ama sevincini kendinden bile gizledi.

İki hafta sonra, daha babasının kırkının çıkmasına epey varken ve annesi kocasının yasını uzun yıllar tutma kararını almışken, ansızın, içinde bastırmaya çalıştığı, bastırmaya çalıştıkça daha çok ortalığa dökülmesine engel olamadığı bir hırsla, annesinin ilk defa gördüğü burnunun dikine konuşarak, Ankara Siyasal’ı kazandığını, ne pahasına olursa olsun gideceğini söyledi. Annesi ‘Nah gidersin,’ dedi, ‘beş kuruş çıkmaz benden.’ Leman, annesine göre çift çatallı olan yilandilini çıkarıp şöyle söyledi: “On sekizimi doldurdum, üstelik babamdan kalan malların üçte biri yasal olarak benim, istersem mahkemeye verip çatır çatır alırım.” Bir an soluklandı, annesinin şaşkın suratından cesaret alarak, son darbesini vurdu: “Sen bilirsin, ele güne rezil olmak istemiyorsan engel olmazsın, ben o okula gideceğim.”

Leman, dediği gibi çatır çatır gitti Ankara’ya; şansının döndüğünü, yıllarca yaşadığı kabuğundan kurtulacağını, bundan sonra kendi hayatını kendisinin kuracağını düşünerek pek mutlu oldu. Üstelik Kerim diye bir çocuğa âşık oldu.

Kerim Önder, Leman Sarıca ile beraber olmaya başladığında beyni dopamin salgısından duracak noktadaydı. Bu

kadar güzel, bu kadar cazibeli, bu kadar zeki ve bu kadar el değmemiş bir genç kadın, lise yıllarından beri geliştirdiği ülküsünün aradığı parçalarından biriydi, daha fakülte bitmeden kızı bir başkasına kaptırırım korkusuyla nişan yüzüğünü parmağına geçirdi. Fakülte boyunca çalıştığı için ne kendisi, ne de Leman için iş bulması zor oldu. Üstelik sanki evren onun için çalışıyor, tıkalı olan yollar bir bir açılıyordu. Türkiye’de televizyonculuk özelleşiyor, birbiri ardına güçlü isimler yayıncılık dünyasında yer almaya başlıyordu.

Kerim, askere gidene kadar belli bir şöhret edindi. Askerden döndükten sonra aynı hızla muhabirliğe, oradan programcılığa geçti; artık aranan, tanınan, sözü edilen bir televizyoncuydu. Bu arada Leman ile gösterişli sayılabilecek bir düğünle evlendi. Düğüne, siyaset ve sanat dünyasının çok ünlü isimleri katıldı.

Düğünde Leman, annesinin kendisiyle gurur duymasından hoşnut oldu. Annesi iki lafın arasında, “Bak kendini kocana saklamasaydın, bu adam seni almazdı, yat kalk bana dua et,” demese daha da çok mutlu olacaktı.

Düğünde gelinliğinin üzerine damlayan şarap lekesi nedeniyle sinir krizi geçirme noktasına geldiği dakikaları görmezden gelirsek Leman da hayatından memnundu. İnat etmiş, çok çalışmış, istediği mesleğe sahip olmuştu. Tüm bunların yanı sıra hiç düşünmediği, düşünmeyi hep ertelediği bir adama âşık olmuş, onu nikâh masasına oturtmayı da bir güzel başarmıştı. Aferinlerin en büyüğünü hak ediyordu.

Ancak gerdek gecesi, ikisinin de istediği, hayal ettiği şekilde geçmedi. Leman, Kerim’in kabaran, kabardıkça büyüyen, büyüdükçe sertleşen erkeklik organını gördüğünde canının acıyacağından çok korktu, akacak kanın düşüncesi de buna eklenince sonuç Kerim için hüsrân, Leman için korku dolu bir utançtı.

Olay bu şekilde bir hafta devam edince Kerim, penisinde meydana gelen sızıya daha fazla katlanamayacağını düşünerek, uzun zamandır mastürbasyon yaparken hayalini kurduğu, kanalın yarışma programında çalışan kızla birlikte oldu. Bir başka kadınla birlikte olabildiğine göre aslında Leman'a hiç âşık olmadığı düşüncesi gelip kafasının içine oturdu, oturmakla kalmadı bir güzel yerleşti de...

Ancak Leman, Kerim'in yumuşak karnıydı. Fakülte yıllarında tanıdığı ürkek, korunmaya ve sevmeye çok aç bu genç kadının varlığı Kerim'i her daim mutlu ediyordu. Yıllar boyunca yaşadıkları tekdüze, Kerim'in asla keyif almadığı yatak odası alanı sayılmaz ise Kerim, Leman'ı kendince seviyor, himaye ediyor, mutlu etmeye çalışıyordu.

Tüm bunlar Leman için yeterli değildi. Daha tanıştıkları andan itibaren Kerim'i çocukluğunda çok sevdiği babası, hep olmasını istediği ağabeyi, özlediği erkek arkadaşları ve gizli gizli okuduğu beyaz romanlardaki muhteşem âşık yerine koyan Leman, Kerim'i, hayatı boyunca ne pahasına olursa olsun koruması gereken, ona ait olan bir hazine gibi kabul edecek, 'benim' dediği kocasının her türlü çapkınlığına göz yumacaktı.

Leman, Kerim'in de desteği ile gazeteciliği bırakıp yazarlığa başladığında henüz otuz yaşına yeni girmişti. İlk kitabını yayımladığında otuz iki yaşındaydı. Bu yeni alan, genç kadının sadece çevresini değiştirmekle kalmadı, sakın ve dinging düşünmek, kelimelerle baş başa kalmak daha da önemlisi artık kim olduğunu fark etmek, ne istediğini bilmek ile başlayan yeni dönemde eski Leman yavaş yavaş silinmeye başladı. Yeni Leman, geçmişin ağırlığıyla yorulan kabuğunu çatlatıyor, değişime ayak uyduruyor, kendi hatalarını da başkalarının hatalarını da fark ediyordu.

Leman, Kerim'den sadece bir kere boşanmak istedi. Ke-

rim önce “Tamam,” dedi, “boşanalım.” Sonrasında karısının bu işi gerçekten ciddiye aldığını fark edince bir anda değişti. Sadece Kerim’e ait olan Leman’ın, evliliği boyunca kendisinden başka bir adamla birlikte olamayacağını çok iyi biliyordu. Leman’ın kendisine ait neredeyse eski zamanlarda kalmış, üzeri çoktan toz tutmuş bir ahlak anlayışı vardı. Bunun kolay kolay yıkılmayacağından, ancak dünyanın ters dönmesi durumunda Leman’ın Kerim’i aldatabileceğinden adı gibi emindi adam. Yine de sadece kendisine ait, Kerim Önder’e sunulmuş bir hediye olarak gördüğü bu kadının boşandıktan sonra başka adamlar tarafından öpülebileceği, kalesinin zapt edilebileceği düşüncesi dahi Kerim’in kalbini sıkımsa, ona kâbuslar gördürmeye yetiyordu.

Elbette bunun adı aşk değildi, Leman’ı kendisine has ve farklı bir şekilde mutlaka seviyordu ama o kadar. Kerim, başka kadınlarla aşk yaşamıyor, aşk yapıyordu ve karısının cinselliğe karşı soğuk olması hâlâ sevişmeyi bir görevmiş gibi yerine getiriyor olmasıydı onu buna iten. O nedenle Leman, boşanmak istediğinde önce blöf yaptığını düşünüp, ‘tamam’ dediğine pişman oldu. Ve o nedenle kadın, kendisinden boşanmasın, açılmamış bir gonca gül gibi duran dudaklar başka erkekler için aralanmasın diye Leman’a müthiş bir oyun oynadı.

Leman’a âşık olduğuna, onu delice sevdiğine, onsuz yaşamayacağına dair bir manifesto yazdı ve bunu televizyon programında, tam da sevgililer gününde tüm ülkeye duyurdu. Leman, ayakları yerden kesilmişçesine, gözleri kapalı bir şekilde erkeğinin kollarına geri döndü. Aşk sarhoşuydular ve bunu Avrupa’nın romantik şehirlerine yaptıkları bir seyahatle süslediler. Bu süre zarfında Kerim, edindikleri tüm malları, Leman’ın hiçbir şekilde şüphelenmesine mahal vermeden üzerine geçirdi. Leman, sadece duygusal olarak değil,

maddi olarak da Kerim'e bağlı bir hale geldiğinde artık işten geğmişti.

Leman, Kerim nder ile yaşadığı, neredeyse otuz yılı bulan geğmişinde kocasını sayısını tam olarak bilemediği onlarca kadınla paylaştı. Tüm bunları sineye çekmiş olması, sessiz kalması elbette kendisinin suğuydu ama peki hırsızın hiç mi suçu yoktu? Leman'ın aklını geç de olsa başına getiren olay ise şu şekilde gelişti:

Leman, ağır bir hastalık geçiriyordu, Kerim her türlü masrafı karşılıyordu ancak hasta bir insanla uğraşmak, onun tüm sorumluluğunu paylaşmak, acılarına dert ortağı olmak her babayığidin harcı değildi, hele ki yiğitlikten zerre kadar nasibini almamış olan Kerim'in hiç...

Kerim, Leman'ın göğsünün alınması ve ardından başlayan tedavi süreci boyunca kendisine en yakışan hareketi yaptı; bir hemşireyi eve yerleştirdi ve çekip gitti. Leman, hastaneden eve geldiği günün akşamı, baltasını bilemeye başladı. Kerim'den intikamını alacaktı; ne pahasına olursa olsun...

Sonrası rutindi... Leman görmezden, duymazdan gelmeye devam etti ama kaydetti. Her şeyi, en ufak ayrıntıyı dahi...

&

Her ne kadar sana kadınların intikam yemeğini sıcak servis etmekten hoşlandığını söylemiş olsam da bu, Leman için geçerli değildi; o, Sherlock Holmes'un sözlerine kulak vermişti.

Leman'ın işareti lmyd ve cansız, narin vücudunun toprakla sarmalandığı günün gecesi, ellerim titreyerek bana bıraktığı zarfı attım.

Korumalı zarfın içinde sadece bir flash bellek bulunuyordu. Heyecanla bilgisayarın başına ktm; her ihtimale

karşı (Rauf'tan öğrendiklerim doğrultusunda) önce bir kop-
yasını çıkarıp, yedekledim.

Ve Kerim... Ve Kerim... Ve Kerim...

Ardı ardına açılan dosyalar, dosyalardan çıkan belgeler,
tahsilât makbuzları, danışıklı dövüşün delilleri, fotoğraflar,
ses kayıtları, videolar...

Leman, Kerim Önder'in ölüm fermanının kayıtlarını tut-
muştu yıllarca; kıt aklımla dahi okuduklarımdan anladığım;
Kerim, bu dosyalarla sadece mesleğinden olmaz, aynı za-
manda adaletin karşısında hesap vermek zorunda da kalırdı.
Peki, ama tüm bunlar ile ben ne yapacaktım?

Bilgisayar ekranına uzun sayılabilecek bir süre baktıktan
sonra bu konuda tanıdığım tek uzman olan Rauf'u aradım.
"Sana büyük bir dosya gönderiyorum, neyi nasıl yapacağı-
mı bir türlü bilemedim, Leman'la ilgili, bir bak bakalım ne
çıkarmı?"

Yaklaşık iki saat sonra Rauf aradı, heyecanı sesine yansı-
yordu,

"İris, bunlar sadece Kerim Önder'i değil, onunla beraber
pek çok kişiyi de yakar. Siyasiler, işadamları, bürokratlar...
Büyük iş!"

"Nasıl yapacağız peki?"

"Yapmak istediğinden emin misin?"

"Leman'ın vasiyeti bu Rauf ama sizi tehlikeye atacaksa..."

"Yok yok, bizi tehlikeye falan atmaz...ama dediğim gibi
ülke gündemine oynarız; ben varım."

"Ben zaten varım Rauf..." diyorum, yüzümde engel ola-
madığım sevimsiz bir sırıtışla; içim kaynıyor adeta, kötü-
yüm ben, evet kötüyüm!

Rauf az bir zaman rica ediyor, servise geçeceği zaman
haber vereceğini ekliyor. Biraz Aslı ile laflıyoruz, cıvıl cıvıl
sesi... mutlu.

Yaklaşık üç gün sonra Rauf'un konu başlıklarına göre hazırladığı, belgelendirdiği haber dosyaları gazetecilerin elektronik posta kutularına düştü. Aynı anda, Twitter'dan da servisin başlaması ile birlikte, sosyal medya çalkalanmaya başladı.

Kerim'in sözde 'tarafsız' kimliğinin ardında gizlenen gerçek yüzü aralanıyordu; siyasilerden kendileri için olumlu yazılar yazması karşılığında ödenen meblağlar, program öncesi yapılan soru alışverişleri, anket çarptırmalar, iktidarın istediği tarzda haberlere ve konuklara yer vermeler, kazandığı aylık resmi paranın ne kadar olduğu, kazandığı paranın neredeyse beş katını bulan harcamaları, gittiği tatillerin parasının kim tarafından ödendiği, büyük bir işadamlarının devlet ihalesi alması için yaptığı yazışmalar... Tüm bunların dışında -bana göre en feci olanı buydu- iktidarın işaret ettiği işadamlarının ümüğünü sıkmak! Yıllarca, 'doğru, tarafsız habercilik' ilkesi ile halkın karşısına çıkan Kerim Önder, bir tetikçi gibi yaşıyordu.

Leman, yıllar boyunca bir ajan titizliği ile çalışmıştı. Haberler internete düştükten bir saat sonra ortalık toz dumana dönmüştü; her olayda olduğu gibi bu haberleri görmezden gelen pek çok "saygın" yayın kuruluşu olsa da başta Twitter olmak üzere sosyal medya için üzerine gitmeye kararlı görünüyordu. Önce direndiyse de daha sonra bir süreliğine ekranlardan uzak kalma kararı aldı Kerim. Bize ise cesur bir savcının çıkıp kendisi hakkında işlem başlatmasını beklemek kalmıştı. Sanırım konu ile ilgili haberlere sen de denk gelmişsindir, yargının vereceği kararı hepimiz merak içinde beklemekteyiz.

Tüm bu pisliği ortaya döken Leman, Kerim'in kendisini aldattığına ilişkin tek bir dosya dahi girmemişti. Oysa bilirsin, bizim halkımız bu tür haberleri daha çok sever, zi-

yadesiyle ilgilenir böyle konularla... Ama Leman, kocasının kendisini aldattığı ile ilgili bilgiye yer verseydi sonunda olayın dönüp dolaşıp diğer kadının başına patlayacağını çok iyi bilen bir insandı. İkiyüzlü, erkek egemen toplumlarda, evli adamlar değil, evli adamlarla ilişkiye giren kadınlar yargılanır. Leman çok önceleri bana bunu anlatmıştı; ilişkinin sorumluluğu, ilişkiye bağlı olandadır, diğeri sadece tercih yapıyordur.

Ancak hemen burada şunu belirtmeliyim, Leman'ın bu görüşüne, söylemine mantıken tamamen katılsam dahi, içimde yer alan o ezilmişlik duygusundan mıdır, çiğ kalan ruhumdan mıdır bilemiyorum, Semih'in beni aldattığı tüm kadınlardan nefret ettim; her aklıma geldiklerinde onlardan beddualarımı, küfürlerimi esirgemedim... peki bu ne dersin?

Ben ne tür bir zavallıyım sence?

Leman'ın ölümünün ardından bir süre kabuğuma çekilip kendi muhasebemi çıkarmaya çalıştım. Sadece karşındaki insanı değil, kendini tanımanın da en iyi yolu, korktuğunda, öfkelenildiğinde, üzüldüğünde gözlemlemektir. Elbette karşındaki insan ile ilgili tahlilde bulunurken bu kolaydır; zor olanı kendine ayna tutmaktır. Şu bir gerçek ki tüm bu duygular karşısında verdiğim tepkilerden, dönüştüğüm şeyden hiç hoşlanmadım. Ortaya çıkan İris'ten adeta ürktüm; hayatımı bu şekilde devam ettirmemeliydim.

O süre içerisinde kişisel gelişim kitaplarına dadandım; mutlu ve huzurlu bir yaşam için gereken her şey, insanın içinde gizliydi. Kontrol etmemiz gereken duygularımız vardı öfke gibi... o öfke ki, başkasına yönelttiğimiz tüm zehirli okları bize kahkahalar atarak geri yolluyordu. Arınmak gerekiyordu; kötü duygulardan, olumsuz şartlanmalardan uzak kalmak, kötü hatıraları sandıklara kaldırmak, tekinsiz insanları hayatımızdan çıkarmak...

Derin derin nefes alarak, kendimi olumlayarak yeni bir yaşama adım atabilirdim; nefreti, öfkeyi, dolayısıyla intikam duygusunu hayatımdan defedebilirdim, en önemlisi bağış-

layıcı olabilirdim, evet olabilirdim. Bunun için tek bir adım atmam yeterliydi; Semih'i affedecek, bir süredir burnuma dayadığı boşanma kâğıtlarını imzalayacak, onu yeni hayatına uğurlayacak, ruhumun kırıklarını görmezden gelerek yeni hayatıma doğru yol alacaktım; bunu İris için yapacaktım.

Semih'i aradım. Boşanma şartlarını konuşmamız gerektiğini, mal ayrılıklarının yapılabilmesi için bir anlaşmaya varmamız gerektiğini resmi sayılabilecek soğuk bir sesle anlattım.

O ise, sonunda istediğine kavuşacak olmanın verdiği rahatlıkla gayet samimi bir şekilde konuştu. Ağzından kaçırıldığı, 'canım'larla, 'tamam tatlım'larla bezediği cümlelerin arasına hafta sonu buluşabileceğimizi, müsait olup olmadığını sorusunu da sıkıştırdı.

Hafta sonuna iki gün vardı. Benim için uygun bir zaman dilimiydi. Ancak bir süredir İzmir'de olmadığımı, arabamın da serviste olduğunu, Kozbeyli'ye gelip gelemeyeceğini sordum. "Hiç önemli değil, gelirim," dedi. "Tamam, bekliyorum ama gelmeden önce ara mutlaka," diyerek telefonu kapadım.

Kozbeyli, her zaman olduğu gibi huzur doluydu. Etraf, yaz kış demeden, nazlanmadan yeşil kalıyordu; değişen tek şey, mevsimine göre açan çiçeklerdi. Çanak Koyu ayaklarımla altında yatıyordu. Bu eşsiz doğada ehlileşmemek, hayat ile uzlaşmamak, kendinle barışmamak, hataları unutmaya meyletmemek neredeyse imkânsızdı. İçimde uzun zaman önce kaybettiğimi düşündüğüm huzurun bebek adımlarını duyuyordum, mutlu bile sayılabılırdım...

Günlerim olağan sakinlik içerisinde geçiyordu. Erkenden kalkıyor, meydana iniyor, taze ekmeğimi, gazetemi alıyor, sağda solda tanıdık birilerini görürsem bir iki laflıyor, eve dönüyordum. Sabah kahvaltısından sonra bahçeyi sahiple-

nen kedi ailesini besliyor, sebzelerin durumuna bakıyor, bol bol kitap okuyordum.

Her gün mutlaka kızlardan bir ikisi ile konuşuyordum. Her biri merak ve sabırsızlıkla Semih için ne zaman toplanacağımızı soruyordu.

Cumartesi sabahı kızları Aslı da dahil olmak üzere tek tek aradım ve vazgeçtiğimi söyledim. Boşanacak ve ardıma bakmayacaktım. Yorulmuştum. Semih'i alt edebileceğim tek şey onlarca kez söylediğim gibi işi, kariyeriydi ve bunun için uğraşacak mecalim kalmamıştı. Özür diledim. (Her nedense...) Önemli olmadığını, mühim olanın benim mutluluğum olduğunu, huzur içinde geleceğime yürümemin yeterli olduğunu ve buna benzer şeyler söylediler. Sadece Güldenay, "Akşamüzeri, çocukları yüzme dersinden alıp Foça'ya geliyorum, akşam bana geliyorsun, daha detaylı konuşuyoruz, itiraz istemiyorum," dedi.

Semih, cumartesi günü öğleden sonra geldi. Her zamankinden çok daha yakışıklı, çok daha özgüvenli ve neredeyse yılların ona işlemediğini gösterecek kadar sağlıklı ve genç görünüyordu. Onu oldukça uzun bir zaman sonra ilk kez görüyordum ve kalbim ile kasıklarım hızlı bir tempo tutturmuştu ki bu da beni deli ediyordu.

Her şey çok güzeldi. Evet, gerçekten çok güzeldi. Eskisi gibiydi. Semih geldi, yanağımdan öptü, çok güzel görüldüğümü söyledi, nasıl olduğumu sordu. Kendisine bir kadeh şarap aldı. Şöminenin karşısına benim çaprazıma oturdu.

Sohbet etmeye başladık; medeni, olgun, hatta iki eski dost gibi. Sonrasında ise bir şeyler oldu tam olarak hatırlamadığım... o mu bana doğru bir adım attı, ben mi yaklaştım koynuna? ...

Seviştik... Deli gibi özlemiştim Semih'i, o ilk başlarda şikâyetçi olduğum her şey yalandı, belki de ilk defa bir baş-

kasını hayal etmeden seviştim kocamla, sarsılarak orgazma ulaştım.

Yanaklarım pembeleşmiş, ağır bir savaşın ardından yere dūřen muzaffer bir şövalye gibi olanca ağırlığımla yatakta sere serpe yatıyordum...

Semih bir küçük buse kondurdu alnımın ortasına, her zaman yaptığı gibi... ve yine her zaman yaptığı gibi duşa girdi.

Her düşündüğümde, her seferinde yeni, küçük detaylar hatırladığım ama pek mühim olmayan bir şeyler var sonrasında...

Küçük bir kıvılcım... Ateşi körükleyen, içimdeki mutluluğu bir anda öfkeye, öfkeyi ise hezeyana doğru sürükleyen bir şeyler; içime atmaya çalıştığım, göstermemeye özen gösterdiğim kuskançlığımın, intikam duygusunun, öfkenin, ihtirasın yüzeye çıktığı bir şeyler...

Sanırım sinirlenmeme neden olan ilk şey, duştan çıktıktan sonra, sanki bir şey olmamış gibi davranmasıydı; hiç sevişmemişiz gibi, sanki yarım saat öncesine kadar içimde gidip gelirken derin, kesik nefesleri arasında boynumu ısırıp, memelerimi emen, “Özlemişim seni İris...” diyerek soluyan kendisi değilmiş gibi aldırış etmeden dolanmasıydı.

“şu boşanma anlaşmasını konuşalım artık İrisçiğim,” dedi, (duşa girdiğinde koşar adım mutfağa girmiş, hoşuna gideceğini düşündüğüm atıştırmalık bir şeyler hazırlamıştım) ağızına attığı küçük kanepeyi şarap ile ıslattıktan sonra...

Az evvel aramızda yaşananları düşünmemeye, Semih’in geliş amacının boşanma anlaşması olduğuna, sakın kalıp bu işi sonlandırmam, sevişmeyi hoş bir elveda olarak kabul etmem gerektiğine dair kendi kendime telkinler veriyor, beri taraftan da taşınmazları nasıl pay edeceğimize ait fikirlerimi dillendiriyordum. Ben tüm bu çetrefilli duyguların içindeyken onun yaptığı tek şey, beni dinliyormuş gibi kafasını

sallaması ve cep telefonuna gelen mesajları gülümseyerek yanıtlamasıydı.

Bir kez daha hayatında yerim olmadığını, mühim olmadığımı, beni çoktan kendi kişisel tarihinin derinliklerine gömdüğünü anlatan hareketler.

Yine de bu işi bir şekilde bitirmeye, Semih'ten boşanıp, uzun bir tatile çıkmaya, hayatımda daha çok aşk yaşayacağım, hâlâ genç ve güzel olduğuma kendimi inatla ikna etmeye çabalıyordum ki; "Sen şu anlaşılmaya göz atıver İris, ben de yukarıdan dalış malzemelerimi toparlayıvereyim..." dedi ve yukarıya çıktı.

Telefon orada duruyordu. Bir an bile tereddüt etmedim. Mesajları açarken, ellerimin titremesine engel olamıyor, hızlı hızlı soluk alıp vermeye devam ediyordum.

Aşk dolu mesajlar. O kadından; sıksa, genç ve güzel sarışından.

Onun memeleri geldi aklıma. Kocamın kucığında çıkarıldığı zevk sesleri, onların seksle yoğrulmuş bedenlerinin benim evimdeki edepsiz halleri... Sonra...

Sonra Semih'in kadına yolladığı son mesaj, "Aşkım benim... Senden yaşlı ve çirkin bir kadını kıskanmanı anlamıyorum. Sen benim canımın içisin. Bir saate kadar özgürlük kâğıtlarımı alıp çıkıyorum, yatağı benim için sıcak tut... :)"

O andaki ruh halimi (tam olarak olmasa da) 'katatonik bir haldeydim,' diye özetleyebilirim sanırım: Sabit bakışlar, mesajı okuduktan sonra yüzümün aldığı buz gibi hal, robotlaşmış hareketler...

Semih, eşyaları ile aşağıya indiğinde bambaşka bir İris'le karşılaşmıştı ve elbette tuhaf bir durum olduğunu fark etmişti:

"İris, iyi misin?"

"Aaa... Bilemiyorum, başım dönüyor sanırım..."

...

...

Bir süre manasız bakışıyoruz.

O evde kalmak istemiyorum bunun bilincindeyim. Aslına bakarsan sanırım tek isteğim yalınayak dışarıya fırlayıp ormana doğru delicesine koşmak, yüreğim patlayıncaya kadar bağırarak koşmak...

Bunun yerine adeta bir robot gibi sabit bakıp, mekanik bir sesle:

“Beni Foça’ya, Güldenay’a bırakabilir misin?”

“Ah tabi... İyi fikir, bu halde yalnız kalmamalısın.”

Semih, eski alışkanlıkları ile panjurları kapatıyor, şömineyi söndürüyor, ocağı kontrol ediyor, alarmı çalıştırıyor, çantamı elime tutuşturup, kapıyı kilitliyor. Tüm bunları yaparken arada bir sorular soruyor. “Evet, hı hı, hayır...” şeklinde cevaplar alıyor; dudaklarımı oynatacak halim, zihnimi dillendirecek dermanım yok; beynim uğulduyor, uğuldamaktan da öte, aklım olağanüstü gürültülerle yerinden çıkıyor adeta!

Arabaya biniyorum. Emniyet kemerimi takıyor, omuzlarım içeriye kaçmış bir şekilde Semih’in gelmesini bekliyorum; bagaja eşyalarını yerleştiriyor az sonra yanıma oturuyor, arabayı çalıştırıyor, arabanın emniyet sistemi devreye girip ötmeye başlıyor, ses sinirlerimi daha çok geriyor, Semih gülüyor:

“Bunun için şahane bir çözüm buldum,” diyerek kemer yuvasına bir şeyler takıyor, ses kesiliyor...

Ben sesimi çıkarmıyorum.

KIRIK KALP SENDROMU

■ AYŞE B. KABAN

"Kadınlar ihanetin kokusunu günler öncesinden alır; kimi umursamaz önceleri. Benim gibi yaralı ve yaralarından tecrübe edinmiş olanlar ise bir bağımlı gibi kokunun peşine düşer, başlarına gelecek olanın canlarını çok yakacağını bile bile, mazoşist bir zevkle üzerine gider. Ben aynen bunu yaptım. Hayır... Elimde bir kanıt yoktu ama bir his işte... Şeytanın kulağa fısıldaması, paranoyakça bir düşünce ama güçlü, çok güçlü. Rahatsız edici."

Tahmin edeceğiniz gibi korktuğu başına gelir İris'in. İçlenmiştir, büyük bir hayal kırıklığı yaşamaktadır, kendine acımanın dibine düşmüştür ve sonsuz bir öfke içindedir.

İşte böyle yanıp kavrulmaktayken iyileşmek ister bir gün artık ve yaşadıklarını paylaşacağı bir blog açar: Kırık Kalp Sendromu. Yalnız değildir.

Ayşe Başak Kaban, öykü meraklılarının beğenmesini kazanan "Ben Kendim ve Bergen"den sonra bu ilk romanında, kırık kalplerin nasıl tamir edileceğini anlatıyor tatlı tatlı.

ayizi kitap

ISBN: 978-605-85967-4-0

9 786058 596740